

C. CHOKALINGAM.
 TAMIL PANDIT,
 C.S. M. HIGH SCHOOL,
 ARKONAM
 குவரம்பட்டினம் அருகே

திருத்தேவையேனுந் திருவிராமேச்சுரத்தைச்சேர்ந்த
 பாம்பன் :

ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாச சுவாமிகள்
 அருளிச்செய்த

வேதத்தைக்குறித்த

கா - வது வியாசம்.
Pompen Kumaragurudasa Swamikal

First Edition—500 Copies.

இஃது

இராமநாதபுரத்தாலுக்கா பிரப்பன்வலகை
தி. உடையநாபகம்பிள்ளையென்பாரால்
 சென்னைப் பண்டிதமித்திர யந்திரசாலையிற்
 பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Registered Copy-Right.

1903.

INDIA BOOK EXPORTS.
14, SUNKURAMA CHETTY ST.

சுவதாந்தித்தாந்தமரசவிசுவகாந்தம்.

பாம்பன் : ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாசசுவாமிகள் சேய்யுள்வடிவாகவும், வசனவடிவாகவும் அருளிச்சேய்த நறுநூல்களோ பல அவற்றள் இவை சில.

கூ. பை.

1. வேதம் வேதாங்கம் ஆகமம் ஆகமாங்கம் ஸ்மிருதி புராணம் இதிகாசம் பிரமகுத்திர முதலிய தொன்னூல்களாகிய பன்னூல்களுண்டாய விவரத்தையும், அவையிற்றை முன்னிட்டெழுதியுள்ள வேத பாஷியாதிவீருத்தியுரைகளி னுண்மைப்பாடுகளையும், அவற்றுண் முன்னுக்குப்பின் முரண்படுகின்றவாற்றிந்து தள்ளப்படுவன கொள்ளப்படுவனவற்றையும், தென்மொழி நூல்களின் திட்டபுதுப்பங்களையும், வஸ்து ஒன்றென்பதிலும் இரண்டென்பதிலும் ஒன்றோடொன்று சேருமென்பதிலு முண்டாகின்ற விபரீதங்களை அனேக திருவூடாந்தபூர்வமாகச் சாலவினக்கிச் “சுந்தாத்தவீதம்” இற்றென வேதமஹாவாக்கியார்த்தவழியாகத் துளக்கி அங்கண் இனிது நாட்டப்படு வீடுபேற்றினையும், ஜாதியதிகாராதிகளையும் வடமொழி தென்மொழி மேற்கோள்களானும், யுக்கியானும், அதுபவத்தானும் (சந்தேகம் விபரீதமற) நன்கு நாபிக்குத் தகைமைவாய்ந்த சர - பெரு வினாவும் அத்துணைப் பெருவிடையு முடைய இப்புத்தகமாகிய—ச - வது வேதத்தைக் குறித்த வியாசம் பிரதி 1 - க்கு விலை 0—10—0
2. ௨௧ - வது ஜீவயாதனையக்துறித்த வியாசம் மூலமும் உரையும். இதனில் முதற்பாகம் ஐச - பெருவினாக்களும் அத்துணைப் பெருவிடைகளுமாயுள்ள குருசீட சம்வாதமாகும். இரண்டாம்பாகம் ௧௨ - வினாக்களும் அத்துணைப் பெருவிடைகளுமாயுள்ள மூடர்வாததம் ஸமாகும். இவ்வியாச நயப்பாடுகள் காண்பார்க்கே களிதரத்தக்கன. எழுதின் விரியும். பிரதி 1 - க்கு 0—12—0
3. ௧௧ - வது ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய மென்பதைக் குறித்த வியாசமும், ௧௨ - வது குருசீடசம்பவவரலாறு குறித்த வியாசமும். இவை ஸ்ரீசுப்பிரமணிய பரத்துவத்தை வேதாசம புராணேதிகாச வாயிலாக ஐயத்திரிபற வினிதுணர்ந்தி, வழிபாடு முதலியன விளக்கி அண்ட பிண்ட விரகசியங்களைத் துளக்கிச் சொல்லும். உயர்ந்த வசனம். ஆப் னைண்டு 1 - க்கு விலை 0—8—0
4. சிறுநூற்றிரட்டு. வரலாற்றொடு. இதனில், வுண்முககவசம், பஞ்சாயிர்தவண்ணம், திருத்தொடையல், கந்த ரொலியலத்தாதி, குகப்பிரம வருட்பத்த, ஞானவாக்கியம், கந்தகோட்ட மும்மணிக்கோவை, வடதிருமுல்லைவாயிற் குகபரர்வண்ணம், நவவீரர் நவரத்தினக்கலிவீருத்தம் எனும் 9 - நூல்களடங்கியிருக்கின்றன. நறும்பதிப்பு. ராபர்னைண்டு 1 - க்கு விலை 0—2—6

5. ஸ்ரீமத் - துமரகுருநாசகவாயிக்ள் பாடல். ௪0௪ - பக்கம் }
கொண்ட நறும்பதிப்புற்ற இதனில், ஒருபாட்டே }
கஉடு - பாட்டாகச் சந்தத்தோடு நடைபெறும் பஞ்ச }
வீம்சதியதிக சதபங்கி முதலிய அரிய பிரபந்தங்களு } 1—
● ளுள. உலகிலாண்பெண்ணெண்படு மிருபாலாரு மே }
ளிதிற்படித்தச் சதாசிவாணந்தல் கோடற்குக் குருபீட }
மெனத் திசமுயிது காலிகோ பைண்டு 1 - க்கு விலை }
6. திருவலங்கற்றிரட்டு. முதலாங்கண்டம். ௧௫௪ - பக்கம் }
கொண்ட நறும்பதிப்புற்ற இது—ஸ்ரீசுப்பிரமணியக் }
கடவுளின் தலமுறையாகவும் பொதுமுறையாகவும் } 0—1
அமைந்துள்ள செவிச்சுவை மிகச்சிறந்த ௧0௧ - பண் }
பாட லுடைத்து. காலிகோபைண்டு 1 - க்கு விலை }
7. இம்முதலாங்கண்டத்தோடு, ஹை துமரகுருநாசகவாயிகள் }
பாடலுஞ்சேர்ந்துளது. காலிகோபைண்டு 1-க்கு விலை } 1—1
8. திருவலங்கற்றிரட்டு இரண்டாங்கண்டமாகிய பல்நந்தப் }
பரிமாசி. வெள்ளியல், ஆசிரியவியல், கலியியல், }
வஞ்சியியலெண்ப்படு நான்கியல்களாய் ௫௧௨ - திருச் }
செய்யுள்களையுடைய விது யாப்பிலக்கண வழிவரு }
சந்தேகங்களை நனியொழித்து உறதி விளக்கும் அவ் }
விலக்கணமாகவும், சந்தக்குழிப்புகளைச் சாலவிளக்கு }
மிலக்கணமாகவும், அவ்விலக்கணங்கட்குஞ் செய்யுட் }
பேதந்கட்கும் அரிய பெரிய சித்திரகவிகட்கும் (சொ } 0—11
ன்னயம் பொருணயம் தொனியயம் துறுயி விளங்கா }
நின்ற) பேரிலக்கியமாகவும், ஸ்ரீசுப்பிரமணியஸ்தோத் }
திரமாகவும், சிவயோகஞான சாஸ்திரமாகவும் அழகிய }
சித்திரங்களோடு அமைந்துளது. இதனெடு திருத் }
தலதரிசன காலங்களிற் பாடியருளிய கட்டலோக்கவித் }
துறைகளுஞ் சேர்ந்திருக்கின்றன. இதுபோன்ற கவிச் }
சுவை சிறந்ததால் இதுகாரும் வெளிவந்திருப்பதில்லை. }
படிப்போரைப் பரம புண்டிதராக்கும். காலிகோபை }
ண்டு 1 - க்கு விலை }
9. இக்கண்டமும், இதன் முதற்கண்டமும் ஒன்றாகக் காலி }
கோபைண்டு செய்தது } 1—0

இப் புத்தக்கரமுறு சுத்தப்பிரதிகளுள் சுவல்ப பிரதிகள் இராமநாத
தாலூக்கா உச்சப்புளிப் போஸ்ட்டைச்சேர்ந்த பிரப்பன்வலசையிலிருக்
கி. உடையநாயகம்பிள்ளை, பாம்பன் சா. அ. முருகையபிள்ளை, சென்னை
அருணாசலமுதலிதெருப் பண்டிதமித்திர யந்திரசாலாதிபர் ஈ - இரத்த
வேலமுதலியார், சென்னை - வைத்தியநாதமுதலி தெரு ௩௫ - வது நெப்
வீட்டிலிருக்கும் காஞ்சிபுரம் ஆதிகேசவமுதலியார் இவர்களிடம் விலைக்
கிடைக்கும். தேவையாயிருந்து தெரிவிப்போர்க்கு மேற்கண்ட பெயரு
யார்கள் வி. பி. போஸ்ட்டி வாயிலாகவு மனுப்புயார்கள். மேற்கண்ட வி
குப் போஸ்ட்டிச்செலவு வேறு. ஏககாலத்திற் 10 - பிரதி கொள்வோர்க
ஒரு பிரதி இலவசமாகவுக் கொடுப்பார்கள்.

சிவமயம்.

குமாரகுருப்யோகம்

சு - வது

வேதத்தைக்குறித்த வியாசம்.

மறுநாட் புலரியில் குதர்க்கியாகிய சீடன் வித்யாணியாகிய
விவேகபூரண குருவைத் தரிசித்து இதனைக்
கடாவலுற்றனன்.

(க)

சீடன்.—ஐயனே! வேதமென்ப தென்ன?

குரு.—சம்ஸ்கிருதபதமாகிய வேதமெனுஞ் சொல் வித்-என்னுந்
தாதுவினின்று தோன்றிற்று. வித் என்பது (ஞானம்) அறிவு எனப்
பொருளாம். அவ் வேதம் வீகக்ஷணமுதற் பிரவேசார்த்தம் வரையுள்ள
சர்வஜகலக்ஷணம், ஜீவபந்தலக்ஷணம், அவற்றினுற்பத்தி, இலயம்,
மோக்ஷலக்ஷணம், பாலக்ஷணம், யோகமுறை, ஞானமுறை முதலி
யனவெல்லாம் அறிவிக்கும் ஆற்றலுடைத்து. அதவே ஆதிநூல்,
ஆணம், எழுதாக்கிளி, அத்தியாயம், அந்தனர்வாக்கு, ஓத்து,
சாகை, சுருதி, நிகமம், மறை, முதலால் எனும் பெயர்கொண்டு
விளங்கும்.

(உ)

சீடன்.—அந்தப்பெயர்களைக் கொண்டகாரணம் என்னேயோ?

குரு.—அந்தெல்லாநூல்கட்கும் ஆதியாயிருக்கலினால் ஆதிநூ
வென்றும், அருணமண்டலந்தர்க்கக சிவசூரிய சம்பந்த ஸ்தோத்தி
ரங்களும் ஆரண்யமுனிவர் செய்ய தோந்திரங்களும் உண்மையால் ஆரண
மென்றும், எழுதவமையாப்பொருளோ டெழுதாமல் வந்ததும் வந்த
வாதே ஒருவறுக்கொருவர் சொல்லப்படும் வழக்கி விருப்பதன்றி
யெழுதவைக்கப்படும் வழக்கி சிராதநாமாதலின் எழுதாக்கிளி யென்
றும், விளக்கும் பொருளை விளக்கி யுரைக்குங் கூறுபா டெடைத்தாதலின்

அத்தியாயமென்றும், அருளாளர் வாக்கிலிருந்து வெளிப்பட்டு அந்தணர்வாக்கென்றும், ஒதப்படுதலின் ஒத்தென்றும், விரிவில் யம் விரித்து விளக்கும் பிரிவுடைமையிற் சாகையென்றும், கேசுரிமைப்பட்டிருத்தலிற் கருதி யென்றும், நிலைபேறுபிடுதலின் மென்றும், எப்பொருளையுந் தனக்குண் மறைத்துவைத்திருத்த மறையென்றும், ஆன்மாக்களுக்கு முன்னர் இகபரசுகங்களைக் கடுத்துப் பின்னர் அவ்வான்மாக்களைச் சனனமரண துக்கங்களி றும் விடுவிக்குஞ் சாஸ்திரம் யாவற்றுள்ளு முதன்மைபெற்றி லு வன்வாக்கா யிருத்தலின் முதனுலென்றும் வழங்கப்படுவதாயிற்று

(ஊ)

சீட.—எழுதவமையாப் பொருளோ டெழுதாமல் வந்தெ றியப்பியத ணுண்மை யென்னைகொலோ?

குரு.—ஆதியந்த ரகித நித்தியஞான பரவஸ்துவானது பகாப் பருளா யிருத்தலினால் அதன் பண்பைப் பகுத் தளவிட்டோதும் யின்றி அப்பொருளின தைசவரியத்தை யுரைக்கடங்கியவா றே வலியுடைத்தா யுளதவ்வேதம். அவ்வுரை யுலகில் யாவரொருவ ரெ வைத்த பழம்புத்தகம் போலாது அனாதியான ஈசரன் றிருவா லிருந்து வெளிப்பட்டமையின், எழுதாமல் வந்ததாயிற்று.

(ச)

சீட.—அவ் வேதமானது உதித்தவொழுங் கெப்படி?

குரு.—பரமேசுரனது திருவருளால் நாதப்பிரமமாகிய குழி லிருந்து அகார உகார மகாரங்களாகியமூன்று பிரணவம் விந்து நா களோடு தோன்ற அவற்றின்கண் ணிருந்து அற்புதமும் வேதமந் றுபழமும் பலமும் பெருகற் கேதுவான மூன்றுபேதபாதத்தாற் கி திரி பிறந்து அது சமஷ்டி வியஷ்டியென இரண்டாகி அவையீசவ் டைய (பூர்வமுகம்) கிழக்குமுகமுதல் நான்குமுகங்களின் வாய் இடுக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வண மெனும் நான்கு வேதங்க ளல்லகின. அவற்றுள் அந்த நாதமயமான பிரணவமும் அகாராதி ரங்களும் உருவற்று நிற்கும்படி ஈசன் கீழ்த்திசை முகத்தினி லிருக்குவேதம் இருபத்தொரு சாகையாகவும், தென்றிசை மு னின்றி யஜுர்வேதம் நூற்றொரு சாகையாகவும், மேற்றிசை மு தினின்று சாமவேதம் ஆபிரஞ்சாகையாகவும், வடதிசை மு னின்றி அதர்வணவேதம் ஒன்பது சாகையாகவுந் தோன்றின.

வினியோகித்து இருக்கையும், வாயுவிலிருந்து யஜுர்வாயும், சூரியனிலிருந்து சாமந்நையும் பிரமதேவர் வெளிப்படுத்தினான் என்று மதுஸ்மிருதி கூடும் அந்தியாயம் உடும் சலோகஞ் சொல்லுவதும்; பேல் விளக்கப்பட்ட அகார உகார மகாரங்களினின்று அவ்வேத மூன்றும் பிரத்தன வென்பதையே யுறுதிப்படுத்தும். அகாரம் அக்கினி, உகாரம் வாயு, மகாரம் சூரியனெனவாதல் இருக்குவேத ஐதரேய பிராணமணத்திற் காண்க. ருக் என்பது மந்திரமெனவும், யஜுர் என்பது கட்டளையெனவும், சாமமென்பது ஸ்துதி யெனவும், அதர்வணமென்பது எங்குக்கலப்பு அதாவது மேன்மூன்று வேதத்திலுங்கலந்திருக்கு முண்மையெனவும் அருத்தமாம். மர்=கீளைப்பவளை, திர=காப்பதெனும் பொருள் கொண்டது மந்திரமெனஞ்சொல். இவற்றை யுணருகின்ற சீ! வேத மனந்தமென அவ் வேதமே விளம்பு மெனவு முணர்க.

(நி)

சீட.—அவ் வேதங்கட்குப் பாகுபாடுண்டுக்கொள்ளே?

குரு.—ஒவ்வொரு வேதமும் கருமகாண்டமும், ஞானகாண்டமுமென இருதிருப்பிடும். இவற்றொடு உபாசனாகாண்டமு முன்தெனச்சினர் மொழிப. அவ்வுபாசனாகாண்டம் கருமகாண்டத்தோடு சேர்ப்பாற்று. அவ்வாறன்றி ஞானகாண்டத்தோடு சேரிலுஞ் சேரும். ஆக சிற்றகாண்டம் இரண்டென்றே ஐனியப்படும். ஞானகாண்டத்திற் பிராணமணங்கள், ஆரண்பகங்கள், உபக்ஷித்துக்க ளடங்கியிருக்கும்.

(நி)

சீட.—இருக்கு முதலிய எண்கலுக்கும் அவற்றின் பாகுபாடு கட்குமுரிய பெயர் முதலியனவும், மற்ற நூலாளின் பெயர் முதலியனவும் விளக்கின் மிக விரியுங் கொள்ளே?

குரு.—ஆயினுள் கருங்கச் சொல்லுதும். இருக்குவேதத்திற் குப் பவடிசும், யஜுர்வேதத்திற் குத் ததத்திரியம், சாமவேதத்திற் குக் (கீதை) கீதம், கௌசிகம், அதர்வணமென்பதும் அதர்வண வேதத்திற் கு எண்காம்பேதம், கடைவேதமென்னும் பெயர்க ளுன. அவ் வேதங்களே மேல்விளக்கிய கருமகாண்டமான கருமஜிவெனவர், ஞானகாண்டமான ஞானஜிவெனவு மிருபகுப்பிடயன. அவற்றும் கருமநானென்பது கவர்க்கப்போக முதலியன வளிற்கும் உக

முதலிய நருமங்களை யுணர்ந்தும், ஞானநூலென்பது ஜீவானு
 வானது பரமான்மத்தன்மையடைபு செறிக்குரிய அபாசனை முதல
 வற்றற யுணர்ந்தும், கருமகாண்டம்.—பந்திகாண்டமென்றும், ப்
 பாகமென்றும், அற்பகருதியென்றும்; ஞானகாண்டம்.—பிரமகா
 மென்றும், உத்தரபாகமென்றும், பிரபலகருதி யென்றும் பெ
 பெறும். ஞானகாண்டத்திற்கு சிமிந்தமாகவுள்ளது 'கருமகாண்டம்
 ஞானகாண்டத்தை உபரிஷத்து, வேதாந்தம், வேதசிரசு என்று
 யோர் பேசுப, உபநிஷத்தாகிய ஞானகாண்டம் வேதாந்தமெனப்ப
 போது கருமகாண்டம் வேதமெனப்படுமென்க, அவ்வுபநிஷத்து மு
 கோபநிஷத்தில் வெளிவராமு நூற்றெட்டாம் அவற்றுள் ஐதரே
 கௌஷீதகி, நாதசீந்து, ஆக்ம்போதம், நிருவாணம், முத்தகலம், அ
 மாலிகை, திரிபிராம், செளபாங்கிய லக்ஷுமி, பத்வரிசமெனும்
ஆம் இருக்குவேதத்தைச் சேர்ந்தவை. சுக்கில யஜுரினுள்ள சசா
 யம், பிரகதாரண்யகம், ஜாபாலம், ஹம்ஸம், பரமஹம்ஸம், சுபா
 மந்திரிகை, நீரால்பம், திரிசிகிப்பிராம்மணம், அத்தியாத்மம், ப
 டலப் பிராம்மணம், அத்துவயதாரகம், பைங்களம், பிக்ஷு, துர்
 தீதாவதுதாம், நாரணாம், பாக்குவல்கியம், சாட்யாயசி, முத்திர
 கிருஷ்ண யஜுரினுள்ள கடவல்லி, தைத்திரீயம், பிரம்மம், கைவல்ய
 அத்தியாச்சிரமோபநிஷத் தெனப்படு கவேதாகவதாரம், கர்ப்ப
 நாராயணம், அமிர்தபிந்து, அமிர்தநாதம், காலாக்கிகிருத்திரம், சுத
 கம், சர்வசாரம், சகாஹஸிரியம், தேஜோபிந்து, தியானபிந்து, பிர
 லித்யை, யோகதத்துவம், தசுபிணுமூர்த்தி, ஸ்கந்தம், சாரீரகம், யே
 சிகை, ஏகாக்ஷரம், அக்ஷி, அவதூதம், கடம், உருத்திரவிரிந்தய
 யோககுண்டலி, பஞ்சப்பிரமம், பிராணக்கிந்தோத்திரம், வராக
 கலிஸந்தாரணம், சரஸ்வதிரஹவியமெனும் ஐம்பந்தொன்றும் யஜ
 வேதத்தைச் சேர்ந்தவை. நவவராகோபநிஷத் தெனப்படு கேனம், ச
 நோக்கியம், கடாருணி, மைத்திராயணி, மைத்திரேயி, வஜ்ஜிரகு
 யோகசூடாமணி, வாசுதேவம், மஹோபநிஷத், சர்க்கியாசம், அவ்
 யத்தம், குண்டிகை, சாஸித்திரி, உருத்திராக்ஷ ஜாபாலம், தரிசன
 ஜாபாலியெனும் பதினாறும் சாமவேதத்தைச் சேர்ந்தவை. பிரசு
 முண்டகம், மாணிகீக்கியம், அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை, பிரகஜ்ஜாபால
 நரசிம்மநபகம், நாரதபரிவிராஜம், சீதை, சரபம், (திரிபாத்வியு
 ம்) ஹநாராயணம், இராமரஹவியம், இராமநபகம், சாண்டியம், ப
 ஹம்ஸபரிவிராஜம், அக்ஷராணி, குரியம், ஆக்மம், பாசுநபம்

மம், திரிபுராநபரம், தேவீ, பாலகீ, பஸ்மஜாபாலம், கணபதி, பஸ்மி
 வாக்கியம், கோபாலநபரம், கிருஷ்ணம், ஹயக்கிரீவம், தந்தாத்தி
 தேயம், காருடம், பாப்பிராமெனு முப்பத்தொன்றாம் அதர்வண 16
 வேதத்தைச்சேர்ந்தவை. இவையற்றை யன்றிப் பலவுபலிஷத்துக்களு
 முன்னையளி விருந்தனவென அம்முத்திகோபலிஷத்து மொழியும்.
 சொன்ன அஷ்டோத்திரசதோபலிஷத்தாகிய நூற்றெட்டனுள் சவேதா
 சுவதாபு, தைவல்யம், காலகீகிரிசுத்திரம், அதர்வசிரசு, அதர்வசிரசு-க
 யெணுபபத்தும் ஸவதிகசைவத்தை யினிது விளக்கவிற் பஞ்சருத்தி
ரோபரிடத மெனப்படும். இராமநபரம், கோபாலநபரம், நாரிம்மநப
 ரம், ஹயக்கிரீவம், பஸ்மஜாபாலமெனு பைந்தும் வைஷ்ணவத்தை
 விளக்கவிற் பஞ்சசதபரோபரிடதமெனப்படும். சகாவாசியம், கேனம், கட
 வல்வி, பிரசிரம், முண்டகம், மான்டீக்கியம், தைக்கிரீயம், சாந்தோக்
 கியம், பிரகதாஸ்யகம், ஐகரேயமென்பன தூசோபரிடதமெனப்படு
மென்ப. இப் பத்துபரிடதங்கட்கும் அதிசங்கராசாரியர் ஏகான்மவாத
 பகஷமாக வடமொழி (வசன) விருத்தியுரையாகிய பாஷியஞ்செய்து
 ஸவத்தனர். அவ்வளர் தைத்திரியோபலிஷத்தின் சிக்ஷாவல்லி, அகந்த
 வல்லி, பிரசுவல்லிகட்கு மட்டும் பாஷியமெழுதி நாராயணவல்லிக்
 கெழுநாமல் அவர் விட்டு விட்டார். அவர் காலத்தில் விருந்தாராயிருந்த
 கீலகண்டமெனப்படும் ஸ்ரீகண்டாசாரியர் வேதாந்த சூத்திரத்திற் கெழு
 தியசைவபாஷியத்திற் கைவல்லியாதிபரிடதநபரனோடு இப்பத்துபரிட
 தங்களை யுமெடுத்து மேற்கோளாகக்காட்டி யிருக்கின்றனர். இராமநு
 ஜாசாரியர் அச்சூத்திரத்திற் கெழுதிய விசிட்டாத்துவிதவைஷ்ணவபா
 ஷியத்தில் அப் பத்துபரிடதங்களை யே மேற்கோளாகக் காட்டி யிருக்
 கின்றனர். இவ்வாறே அகந்தகிரீத்தாகிய மத்துவாசாரியரும் அப்
 பத்துபரிடதங்களை யெப்பிற் துவிதவைஷ்ணவபாஷியஞ் செய்திருக்
 கின்றனர். ஸ்ரீகண்டபாஷியப்பொருளை கிரித்து வேதாகம வுட்பா
 டாக வடமொழியிற் சிவாங்கமணிதீயிகையென பொரு விளக்கியா
 னம் அப்பையகிஷிதர் செய்தனர். இத்திருவுகாக னேற்பட்ட கார
 ணத்தானே சிலர் அப் பத்துபரிடதமே முக்கியப்பிரமாண மென்பர்.
 எனவே யேனைபவை அமுக்கியப்பிரமாண மெனவாம். இவ்வாறு
 வேதத்திலாவது வேதாந்தத்திலாவது பிரஸந்தாபயில்லை. ஏன் பிரஸ
 நாபயில்லைவெனல் வேண்டும்: முத்திகோபலிஷத்தில் "பத்துபலிஷத்
 துக்களை நீ படி" எனப் பொருளாதலுண்டே யெனின், அவ்வளர்
 மேலாக இச்சையென்றே னுடையிரு யாண்டிக்கியோபலிஷத்

தொன்றுபோதும், அவ்வளவின் ஞானங்கிட்டாண்டிற் பத்துபக்
 தை நீ படி, அவ்வாறு படித்தும் விஞ்ஞானதார்டியமேற்படாந்
 முப்பத்திரண்டுபரிஷத்தை நன்கு அப்பியாசஞ்செய், மேல் வி
 முக்தி வேண்டுகாயின் நூற்றெட்டுபரிஷத்தம்படி” எனும் வெ
 ஞங்காணப்படுத்தலால் அப் பத்தே படிக்க வேண்டுமெனல் கூட
 யானதை யுணர்வதோடு மற்றவுபரிஷத்துக்கள் பிரமாணமல்ல வெ
 வது முக்கியப்பிரமாணமல்ல வென்றாவது அம்முத்தகோபரிஷ
 மொழியாமல் நூற்றெட்டினையும் படிக்க விதித்த நுப்பத்தையுமு
 வேண்டும். உணரின், அந்நூற்றெட்டும் முக்கியப்பிரமாணமெ
 முடிவே யுண்டாம். மேற்சொற்ற நூஉ-உபரிஷத்தும் கிரு
 யஜூரி துள்ள நூஉ-உபரிஷத்தே யெனக் கொள்ளுமிடத்து ஆண்
 சொற்றபத்தும் பாஷியக்கார ரெடுத்துக்கொண்ட பத்துபரிடத
 லாத இருக்குவேதத்தைச் சேர்ந்த பத்துபரிடதமேயெனக்
 டல் இயைபென்க. பாஷியக்கார ரொப்புவது மொப்பாததும் ஒரு
 மாணமாக மாட்டாது. ஈண்டுச் சைவர்கள் அப்பத்தே பிரமாணமெ
 வைதிகசைவத்தை யினிது விளக்குகின்ற பஞ்சருத்திரோபரிட
 களையும், சிவ மகிமைகளையுஞ் சிவ சின்னங்களையும் பிரதிபாதிக்கி
 மற்றவுபரிடதங்களையு மிழந்து போலிச்சைவராவார்கள். வை
 ச்னர் அப்பத்தே பிரமாணமெனின் வைணவத்தை விளக்குகின்ற ப
 தபநோபரிடதங்களை யிழந்து போலிவைணவராவார்கள். ஏகா
 வாதிகள் அப்பத்தே பிரமாணமெனின் அவையற்றிற் கூறப்பட
 இரஜ்ஜு ஸர்ப்பம் சத்திகாரஜித முதலிய (தமது சமய) உபமா
 களை விளக்குகின்ற உபரிடதங்களையும், மற்ற வுபரிடதங்களையுமீழ்
 போலியேகான்மவாதிக ளாவார்கள் பஞ்சருத்திரத்தைச் சிவப
 மாக வொப்பலாம். பஞ்சதபநத்தை விஷ்ணுபகூழமாக வொப்பலா
 ஏனையவற்றுட் பத்தல்லாதனவற்றை யொப்புங்கால் இரஜ்ஜு ஸ
 பாதி யுபமானங்களையும், ஜடமாகிய பாசபதார்த்தத்தைச் சித்
 கிய பதியெனக் கூறுதலையும், அற்பசித்திகிய பசுவையகண்ட
 தாகிய பதியெனப் பகர்தலையு மொப்பநேரிடும் அது பதிபகபாச
 ஞண்மையெனச் சாதிக்குஞ் சைவசித்தாந்தத்திற்குப் பொ
 தாமையின் அவை யேகான்மவாதமான மாயாவாத உபரிடத
 களே யெனச் சில சைவசித்தாந்திகள் பேசத்துணிவவேல்; இவர்க
 பிரமாணமாகக் கொண்டிருக்கின்ற தேவாரத்தில் “ஊயுயிரா
 டலாநுயுல்காநாய்—வானுய்நிலநாய்கடலாநாய்மலையானாய்” எனவ

திருவாசகத்தில் "வானுதி மண்ணுதி வளியாதி மொளியாதி—
ஆனாதி புரோதி யுண்மையுமா யின்மையுமாப்" எனவும் வருமாறு பல
பதிகங்களினும் வருகின்றன. அவைகளும் மாயாவாதப் பதிகங்கள்,
மாயாவாதப் பாட்டுகள், மாயாவாத அடிகளென வொதுக்கப்படு
மெனவும், இவ்வாறு சிவபூராணங்களிலு மொதுக்கப்படு மெனவும்
அவ் உத்யக்கடவர்: இங்ஙனம் அந்த "ஊனுபுரோனாய்" முதலிய
வுகாசத்து வேறுபொருளுண்டென வவர் விளம்பின், அவ்வாதே
யவர்க்கெனாதக்கு முபரிடந வாக்கியங்கட்குள் சைவசித்தாந்த பசுந
மாக வேறுபொருளுண்டெனக் கோடனமே அங் வாற்றலின்றிப்
பிரபல கருதியாகிய ஷுபரிடநங்களை யொதுக்க முயல்வது கொகளுக்
குப் பயந்து கோட்டைவிட்டோடுவார் கொண்கையை யொக்குமன்றே.
ஆகலின், அவ்வொதுக்கன் முடிவு எவ்வாற்றானு மொவ்வாறு நிற்க.

சிவனுத்ய சக்கரன்றானே சக்கரனென்னு நாமத்தோடு பூழியிற்
பிறந்து வேதபாடியஞ் செய்தனன்; இதனைச் சிவசகசியத்து ஒன்ப
தாவது அமிாமுஞ் செய்தும்; அதனாற் சக்கரம் பாடியம மற்சறயர்
பாடியவர்களினுஞ் சிறப்புடைந்தெனச் சிலர் கூறப். வேதம் விளம்பு
மாறு கருப்பப்பெயிற் கட்டுண்டு பிறவாச் சக்கரனை யுருத்திரனைப்
பிறப்புக்குட் படுத் துலம்பல் அவ்வேதத்திற்கு மாறுகோளாம். அத்
திறயாதிகோள் வாக்கியங்கள் பின்னுழைப்பாமெனவே பல்லோ
ராபிப்பிராயம். ஆதலி னச்சரிதமும் உறுதியாமதில்கிலை. இவ்வாறு
காணப்படு முரைசாவையு முறுதிபுரைபலின்வென மறுக்க, உருத்தி
ரன் பிறப்பிசி பென்பதைச் சவேதாசுவதாதி யுபரிடநங்களிலும்,
சிவனுக்கு யான்பிங் கருப்பவாசமில்லை யென்பதை வேதம் கூறி
யாங்கு சனிகுறுதலைக் கந்தபூரண சனற்குமார சங்கிதை சைவ
பூரண சனற்குமார சங்கிதையாதி உபப்பிரகுங்கணங்களிலும், தமிழ்
மறையாகிய தேவார திருவாசகங்களிலும், பிறநூல்களிலும் காண்க.
இதுகீழ்க்.

சிவகுருவேனும் பெயரிய வேதியனாற்னைவி ஆரியம்மை கருப்
பத்தி லவர்க்கு மகனாகவையந்து கலியுகம் ௩00 அ-வது ஆண்டுக்குச்
சரியான ஹிகிரமசகம் ௧௪-ல் ௬௬வருடத்திற் பிறந்தவசென்பபடும்
அச்சக்கராசாரியர்மீது அபிசவ குத்தினெனும் பெயருடைபானாற்
தாண்டப்பட்ட ஒரு மந்திரவேவற் நேயதைமனது அவசது
ஆசனத்தை யடைந்து உதிரம் வெளிப்படுப்படி ஸூரனையை யுண்டு
யன்வீற்று; மறுநா ளவாது காலியுடைவதை குணவப்பான் கொடு

சென்ற - சிடர் ஆஸ்தமிரியர் அய்யுதிரல் காணூஉ வகுத்தி பித்தி
 யொழிக்க வேண்டுமெனா கிண்ணப்பித்தகாலை அய்வாசிரியர் அ
 சீடனானோக்குபுயம்மந்தி ஊழ்வீனை வழிவந்த திவ்வுட்டம்பெளத்தம,
 தேகத்தைச் சுட்டினதூயம், பின்றைக் குழிஇய சிடர்க னாந்தே
 யொழியவென்று வைத்தியரைக்கொண்டு ஓடாதஞ்செய்வித் து
 பித்த காலத்தும் அஃதகலாபகண்டு அன்தோர் ஸ்ரீவைத்தியநாடு
 சரரைப் பிரார்த்தித்திடலும் அங்னம் அய்வீசர மருளால் தே
 வைத்தியராயி அசுவனி தேவர் வேதயாற்போற்போந்து கோக்கியி
 ளையன்று மந்திரவேவலா ஊண்டாய துன்பமென வறிவிக்குங்காறு
 அவ்வேவலை யச்சங்கர ஶ்ரியாதிருந்ததூயம், சுகமுனிவர் மாணாக்க
 கிய கௌடபாதரைச் சங்கரர் நரிசிக்கப்பெற்ற போழ்து அச்சங்கர
 கங்குருவான கோவிந்த யோயொர்க்கு இவர் குருவன்தேரு வென
 படர்ந்து கங்கு பணிந்து புசுழ்ந்து "பரமகுருவே! என்மன மெ
 ளுன்றும் ஆன்மசிகை யுணர்ச்சியிற் கலந்திருக்கும்படி யருளல் வே
 டும்" என்றபடி யக்கௌடபாதரு மறுக்கிரகித்துச் சென்றதூய
 இவ்வறுக்கிரக காலமானது ஆஸ்தமிரியர் - பத்யாதர் - மண்ட
 மிசிரராகிய சரேசுவரர் - அஸ்தாமல்கர் முதலினோர்கட்டுக் குருவா
 ளினங்கிய அச்சங்கராசிரியருடைய முப்பத்திரண்டாம்வயதி னந்
 தும் இறுதிநாளான முடிஅராளின் சம்பயாகக் காணப்படுவதூய
 அவ்வாசிரியர் பன்னிரண்டாம் வயதில் இயாசலம் அண்முற்று வத
 காச்சிரமந்தி னிருந்துகொண்டு கந்தபுராணத்துச் சூதாங்கிதையை
 பதினெட்டுமுறை படித்தாய்ந்து அப்பொருட் கருத்துப் பொருந்த
 பிரமகுத்திரம் - தசோபநிஷத்து-பஞ்சருத்திரோபநிஷத்து - நரசிம்
 தபநம் - கௌஷீதகி - ஸ்ரீருத்திராத்தியாயம் - பகவற்கீதை - விஷ்ணு
 சகத்திராம முதலியவற்றிற்குப் பாஷியஞ் செய்ததும்ன்றித் தந்த
 வாலோகம் - அபரோகஷாறுபூதி - அத்துவிதசகத்திரம்-உபதேசசக
 திர முதலிய சிறு தூல்களையுஞ் செய்தனரென்பதூயம் அவரது சரி
 திரத்தினே வெளியாய். அதனால், சங்கராசாரியர் வினைவப்பட்டு
 பிறந்தவர், முற்றுணர்விலார், முற்றுணர்வுக்காகக் குருவை வழிபட்
 டார், அக்குரு வாய்க்குமுன் (சுவாறுபயமின்றி) கல்விவலி கொள்தீ
 மேல்விளக்கப்பட்ட பாஷியாதிகளை யேகான்மவாத பகஷமாக விபற்றின
 ரென வெள்ளறிவானரு மறிவர்.

அதனால், சருவவல்லமையுள்ள சங்கரன் அவரல்லவென்றும்
 பற்றுமவர் சரிக்கிரத்துள்ளவாறு யோகஞானசிற்திகளவரச முன்பு

செருப்பின் சிவாதுக்கிரகம் பெற்ற ஆன்மாக்களுள் அவருமொருவராக விளங்கத் தக்கவரென்று நீர்யானித்தல் பொருத்தமன்றே. மேற் போந்து சங்கரர் சரித்திர வெறித்துக்காட்டுகன் கோளகாட்டில் இட பாசலத்துப் பூரணவாகினி நதிக்ககாரிற் காலட்டியெனும் அக்கிர சந்திர சங்கரர் பிறந்தனரெனக் கூறுமொரு புத்தகத் தள்ளனவாகும். அவர் சோழநாட்டின் கண்ணதாய பூரிசிறம்பரமெனும் திவ்விய சேஷக் கிரத்திற் பிறந்தனரென்பது வேறொரு புத்தகத் தள்ளனதாகும். இவ் விரு புத்தகமும் ஒன்றற்கொன்று மாறுகொண்ட சரிதைகளை யுடையனவாகலின் அச் சங்கரர் சரித்திரம் ஓரொரு நிலைபெற்றிலதுமேயர்க. இவ்வாசிரியர் பஞ்ச ருத்திரோபநிஷத்திற்கும், நரசிம்ம நபரோப நிஷத்திற்கும், கௌஷீதகிக்கும், பூருத்திராத்தியாயத்திற்கும் பாஷ்ய யத் செய்திருத்தலினற் பத்துபநிஷத்தே முக்கியப்பிரவண மென்பது அவர் சுருத்தன்வென்பது முணர்ச. பஞ்சருத்திரோபநிடதங் களே முக்கியப்பிரமாண மென்ப பேசுகின்ற சைவருமுடார். இவரு முணர்வையறியும் ஆற்றலற்றவரே யாவர். [கோளம்=மகையாளம்.]

சைவபாடியத்தை யேகான்மவாதிகளும், ஏகான்மவாதபாடியத் தைச் சைவர்களு மொப்பார்கள். இப்பாடிய மிரண்டனையும் இராம தஜநத்தின ரொப்பார். இவை யாவையு மத்துவமத்தத்தின ரொப் பார். இராம தஜபாடியந்தையும் மத்துவபாடியத்தையுற் சைவர்களு மேகான்மவாதிகளு மொப்பார்கள். இன்னும் பாடியஞ்செய்வாரெண்ண மும், வேறு செய்தாரெண்ணமும் இவ்விதமேயாம். ஆதலால் எல் லார்க்கு முபநிடதங்கள் பொதுவாம். இதுவே சிஷ்டதன சம்மதம். எல்லா முபநிடதங்களையும் ஏகான்மவாதிகள் தம்மதச் சார்பாகவும், சைவனவர்கள் தம்மதச் சார்பாகவும், சைவர்கள் தமது சித்தநாதர் சார்பாகவு றிறுவிக்கொள்வார்கள். அவ்வாறாயின் உண்மைதான்னென்ற யெனக் கடவியில், பசு பாச மிரண்டனிலும் பதியாகிய வேருண் மைய்பொரு ளை ஆகாயத்தைப்போலப் பரிபூரண வியாபகமாயினது. அப் பொருளின தருள்விளக்கமுள்ள பசுவாகிய ஆன்மாக்களையும் அவைகளின் தேகத்தோடு அக் தேககிருத்திக் கேதவாய பாசப் பொருள்களையும் அவ்வுண்மைய் பொருளாகவே கூறுதலைத் * தானி யாகு பெயராக் கோடலும், இத்தீர்வை, —மண் - நீர் - நீ - காற்று - வெள்ளிடை - சூரியன் - சந்திரன் ஆன்மா வெண்ப்பி (சிவனாது)

* வினகெனக் தீபத்தின்பெயர் அதற்கிடைய தண்டிக்குவாதபோ ல்குது உரியாகுபெயர். தானி=இடத்தையுடையது. இடம்=தன்மை.

அக்டதனுவி லடங்குமென வுணர் தலும், பக பாசக்கட்கன்னிவ
 பதிப்பொரு மில்ல அப்பொருள்.—வேதநதில் சச சப்தந்த
 ௩-ருத்திர சப்தந்தானும் பிரஹ்ம சப்தந்தானும் சம்பு சப்தந்த
 மிக்கு விளங்கும் இவற்றினின்றும் வேதநதிரதயமாய் நிற்குஞ்
 சப்தந்தானே மிக்கு விளங்கும் அதுவே முடிபென வுணர்
 அதுவே (அந்நரியாமி) பசுபதிவாயி குறவெனன் வுணர் தன
 யுடையர் துணிபென்க. இவ்விகாதி சப்தந்தனை வேறு நூற்
 காக்குதல் வலிந்து பொருள்கோடகூர் சேரும். ஆகலின், நூற்
 பெரிஷத்துக்களுஞ் சிவைசத்துயத்தையே விளக்குகின்ற முத்
 பிரமாணமாகும். இதனை "நூற்றெட்டாதி வேதமெயிற்
 துரைத்த விருத்திக் கேற்க வாமையிலக் கணையடிவா யதுவுய்
 தப்பாதுக் கப்பாக யமுட்கண் ணை" எனந் தாயுமானு ருண
 முரையானு முணர்க. இதுவேமெமதுகருத்தும். இக்கருத்தை,
 பத்திரா நதிநிரத்தி நெருகாட்டினிருந்த பூகாருல்து மாயணுச
 க்கு மகனுள் சாயணர் போகநாதரென்பா ரிருவர்க்குத் தம்பியு
 மும், நமதுவயமை தணப்பான் மஹேசுவரியை கோக்கிக் தவ
 கால யவ்விகவரி "நினக் குண்டாகு மறுபிறப்பி லன்னணஞ்
 தும்" என்ற திருவாக்கைக் கேட்டவுடன் இதேதயோ யாம் பெற்
 நெனக்கவன்று ஆதிசங்கராசாரியருடைய சீட பரம்பரையில் கலி
 சகூஉ-அ-வது ஆண்டுக்குச் சரியான சாஸிசகம் ககடு - ல் சர்விய
 பெற்றுக்கொண்ட வித்தியாசங்கர்க்குச் சீடராய்ச் சர்வியாச
 ராமமடைந்தவரும், பின்னர் அம் மஹேசுவரி கீ! துறவு பூண்ட
 பான் மறுபிறப்படைந்தவ னுயிணயென வளித்த இராத்திய லட்
 வயந் தம்மை யடுத்திருந்த புக்கணனெனும் ஓரிடையனுக்
 அவனை யறையனுக்கிந் தாம் மந்திரியாகவிருந்து விருபாக்ஷமெ
 றுந் தகருண்டுபண்ணி யதன்கட் பெருஞ் சிவாலய மமைத்துச்
 சகம் ககடுஅ - ல் காலஞ்சென்றவரு மெனப்படு மாதவாசாரிய
 னும்பெரிய வித்தியாணயர் தம தேகான்மவாத பக்ஷமாக வெழு
 நூற்றெட் பெரிஷத்தபாவியமு முறுதிப்பயித்தும். இந்தப் பாஷ்
 தில் அந்த வித்தியாணயர் கோதாவரி நதிக்கரையிலிருந்த ஏலைய
 யோகியா ரதிலித்தபடி ஒரு வன்விமாத்கின் சீழிருந்து சிவப
 படிப்பதற்குள் அம்மாத் திலையெல்லாம் உதிர்ந்தமைபால் இவ்
 பெரிதும் பிழையென அவர் வருந்திநின்றலை யம்மாத் திருந்த க
 இணை பிரபாக்ஷகன் இனி கீர் செய்யவேண்டிய திதுவென்

(மேலே) வேதநதிரதயமாய் நிற்குஞ் சப்தந்தானே மிக்கு விளங்கும்

வித்தவரே யவரும் ஸ்ரீகாசி மணிகர்ணிகா கட்டத்தி னிறங்குதுறை யில் உயியைப் பரப்பிவிட்டிருந்திடலும் ஆயிற் கள்வினைஞனென யுருமாறி யந்த வியாசமா முனிவார் அது மிதியா தொதுங்கிச் சென்றார் : அதுகண்ட வித்தியாரண்யர் அவரடிபணிந்து தம் பாடியத்தை யெடுத்தது இதற் பிழைபுளவேல் திருத்தி யருள்கலென் றவரிட மளித்தபோது அம்முனிவார் தமது கைக்குண்டுகைபினுள்ள கள்ளை யதனிற்றடி யெதிர்த்தற்கும் வேதங்கனாகியநாய்களின்முன்னர் விடுத்த ஷடன் அதனை யவை நாவா னக்கின : அவர் பின்றையதினுள்ளவழுக்க னொரீது உண்மையே யிருக்கக் கண்டன ராதலின் அப்பாவியமே புண்யபெனச் சிலர் மொழி தருப, முக்கியமென வெண்ணத்தக்க இவ்வரவர்ற்றினை அவ் வியாசமா முனிவராவது அவர் சீடர்களாவது தாபித்தெழுதிய நூலொன்றுங் கண்டிலம், இது பிரமணமாயாற யாங்ஙனம் ? இது கிடக்க.

பேய்வந்த முத்திகோபலிஷத்தானது அனுமனுக்கு இரகு ராம மூர்த்தியினு லுபதேசிக்கப்பட்டதாகலின், அவர் நங்காலந்தின் பின் னுண்டாகத் தக்க கிருஷ்ணமூர்த்தி வரலாறு கூறு முயலிஷத்துக்களை யதனிடையினாக்கினமை யெவ்வாற்றாற் பொருத்துமெனு மையமுன் டாயின : அத்தக் கிருஷ்ணமூர்த்தி முதலினோர் பிறந்ததற் பின்றை அனாமன் இராமமூர்த்தியைத் தியானவாயிலாக வெளிப்படுத்தித் தரி சித்து வேதம் வினாபிபோது அவ்விராம சவாயிமினு ளம்முத்திகோப லிஷத் துபதேசிக்கப்பட்டதெனக் கொள்வழி அவ்வைய மறுமென்று ஸ்ரீசுந்தரவாயிபினது கருணைக்குரியர் தெரித்தருள்வரோ, உபலிஷத் தென்னும், வடசொல்லைத் தா துவழி யருத்தர்பண்ணின், உப = சமீபம், லிஷத் = அழைத்துச் செல்லத்தக்கது நீக்கத்தக்க தெனவாம், அதாவது பரமான்மாவின் சமீபத்தில் ஜீவான்மாவை யழைத்துச் செல்லத் தக்கது நலன மாண தக்கக்களை நீக்கத்தக்க தென்னும், " கருப்பம் னுளனம் ஐவா முதலிய தக்கக்களை நீக்கும் பிரமணத்தைய வெளியிடு தலினால் வேதகாந்தத்திற்கு உபலிஷத் தெனும்பெய ராயிற்று " எனப் பொருளுவாறு கைத்திரியோபலிஷத் பாஷிய அவதாரிகையிற் சங்கரா சாரியெழுதியது மிக்கருத்தே யாம்.

வேதமானது மற்றொருவழியில் மந்திரம், அருத்தவாகம், விதி யெனு மூன்று பகுப்புடைத்து, அவற்றுள் மந்திரம் அவரவ உறவு முக்கியமெனடிய நகுமங்களை விரித்துக்காட்டியும், அருத்தவாகம் கேட்பவர்க் கொளிதில் விரும்புண்டாயாறு கூறி அக் கருபங்களைச்செய்

வோர் சுகம்பெறத் துணைக்கருவியாய் நிற்கும். விதி காட்சிமுடி பிரமாணங்களான் அறிதற்கரிய பரம்பொருளை யுணர்த்தும்.

மேல் விளக்கப்பட்ட வேதமானது சிவகூடி, கற்பம், வியாகரணிருத்தம், சந்தோபிசிதம், ஜோதிடமெனும் ஆறங்கமுடைத்து. உறைப் பிரகாசப்படுத்திக் காட்டுநூல்கள் வேதாங்க மெனப்படும். அறுள் வேதமொழியை உதாத்தம் அறுதாத்தமாதீ சுரவேறுபாடணுச்சரிக்கு மொழுங்கை யறிவிப்பது சிவகூடி. வேதத்தின் விதிப்பட்ட கருமங்களை யறுஷ்டிக்குமொழுந் கறிவிப்பது கற்பம். வேதனகூடர்சொற்பொருளாதி யிலக்கணங்களை யறிவிப்பது வியாகரண வேதத்தின் வாக்கியப்பொருளை யறிவிப்பது நிருத்தம். வேத மந்த் களிற் காயத்திரியாதி சந்தங்களின் பெயர்களையும், அவற்றிற் கூறியமட்டென்பதையு யறிவிப்பது சந்தோபிசிதம். வேதத்தின் விதுள்ள கருமங்கள் புரிதற்குரிய காலங்களை யறிவிப்பது ஜோதிட இவையாறும் வேதங்களையோ துவதற்கும், அவற்றின் பொருளை யுவதற்கும், உணர்ந்தவா ரொழுக்குவதற்கும் அத்தியாவசியகமாக ருனர்க் கற்கவேண்டிய வடமொழிச் சாஸ்திரங்களாம். அன்றி, அவதங்களெக்காலும் எட்டுணையேனும் மாறுதலடையாமலும், ஒருவர மாற்றப்படாமலும் (அரசர்க்கு மெய்காப்பாளர்போலக்) காத்தாநிற் தகைமைபுடையன இவைகளேடாம். இவையன்றி, வேத உபாங்கு னப்படு புராணம், நியாயம், மீமாஞ்சை, ஸ்மிருதி யெனு நான்கும் அவற்றுள் பரமேசுரன் ஜகத்தைச் சிருஷ்டத்தல், காத்தல், சரித்தன் முதலியன புகலும் வேதவாக்கியப்பொருளை விரித்துணர்த்துவது புராணம். வேதப்பொருளைத் தீர்மானித்தற்கு வேறுதவாய பிரணதிகளை யுணர்த்துவது (தருக்கம்) நியாயம். வேதப்பொருளின தாற்பரிய மரிதற் கேதுவான நியாயங்களை ஆய்ந்துணர்த்துவ மீமாஞ்சை. அவ்வவ் வருணங்கட்கும் ஆச்சிரமங்கட்கு முரிய தருக்களை யுணர்த்துவது (தருமசாஸ்திரம்) ஸ்மிருதி. இவற்றுள் புராணம்கு அ. அவற்றுள் சைவம், ஸ்காந்தம், இலிங்கம், கூர்மம், வாமன வராகம், பௌஷியம், மச்சம், மார்க்கண்டேயம், பிரமாண்டமெனு பத்துஞ் சிவபுராணங்கள். நாரதீயம், பாகவதம், காருடம், வைமெனு நான்கும் விஷ்ணு புராணங்கள். பிரமம், பத்மம் எனும் பிரண்டீ பிரமபுராணங்கள். பிரமகைவர்த்தம், குரியபுராணம், ஆக்கினேய அக்கினிபுராணம். இப்பதினெண் புராணங்களின் துணிவெடுத்த கூறுகின்ற உசனம், கபிலம், காளி, சனற்குமாரம், சாம்பவம், சிவத

யம், செளரம், துருவாசம், நீந்தி, நாயகிங்கம், நாரதீயம், பராசரம், மானவம், வாசிஷ்டலங்கம், வாருணம், பார்க்கவம், ஆங்கிரம், மாரீசம் எனும் பதினெட்டிம் அவ்வப் பெருவடயர் பெயர்களால் விளங்கிய உபபுராணங்களாம். பார்க்கவ புராணமே விநாயக புராணம். சிவஞ்சிவியாகிய வியாசமாமுனிவ ரருளிச்செய்த சிவரகசியமும், மகாபாரதமும், வான்மீக ரருளிச்செய்த இராமாயணமுகிய இதிகாசம் மூன்றும் புராணங்களுள் அடங்கும். இவற்றுள் சிவரகசியம் மஹோத்தகாசமாம். செற்ற, வியாசர் பாரதமன்றி, சூயமுனிபாரதமென்பது மொன்றுண்டு. அது வியாசர் பாரதத்திற்குச் சிறிது வேதமாயுளது.

மனு, அத்திரி, விஷ்ணு, பாக்குவக்கியம், உசனம், ஆங்கோசம், இயமம், ஆபஸ்தம்பம், சம்வந்தம், காத்தியாயனம், பிரகல்பதி, பராசரம், வியாசம், சங்கலிதம், தக்ஷம், கௌதமம், சாநாதபர், வசிஷ்டம் என அவ்வவர் பெயராலேற்பட்ட ஸ்மிருதி பதினெட்டாம். இவையன்றி வேறு பதினெட்டு ஸ்மிருதிகளு முன்மி. விவரித்த வேதம்-ச, அங்கம்-௧, ௨, பாங்கம்-ச ஆகப் பதினான்கும் வித்தை யெனும் பெயர்பெறும். இவ்வித்தை பிரமாணமாக அங்கேரிக்கப்படுவனவென்றும், கருதி ஸ்மிருதிகள் (பொது) சாமானியனு லென்றும், புராணகலை முதலியன (சிறப்பு) விசேஷனு லென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

ஆபர்வேதம், தனுவேதம், காந்தருவவேதம், அருத்த வேதமெனு நான்கும் உபவேதங்க ளாகும். அவற்றுள் யாவும் தவஷ்டத்தற்குச் சாதனமான தேகத்தைப் பிணியினதீக் காத்தற்கு உரியவற்றை புணர்த்துவது ஆபர்வேதமாம். பகைஞரால் நலியாது காடுகாத்தற்கு உரிய படைக்கலப்பயிற்சியை புணர்த்துவது தனுவேதமாம். கருந் தாவுக்கு மனோம்மியத்தை வினைத்தற்கு உரிய இசை முதலியன புணர்த்துவது காந்தருவவேதமாம். இப்பாங்கட் கேதவாள பொரு ளீசர் சம்பாதித்தற்கு உரியவுபாய புணர்த்துவது அருத்தவேதமாம். இக் கான்களோடு மேற்சொற்ற வித்தை பதினான்குபுள் சேர்த்து வித்தை பதினெட்டென்றும் சைவபுராணத்து வாயுசங்கலிதை.

வேதாந்தம், வைசேஷிகம், பாட்டம், பிரபாகரம், பூருவமீயஞ்சை, உத்தராயணஞ்சையெனு மூறும் ஆறு சாஸ்திரங்களாகும் விச்சுவ தரும் மாதிராக மானதே தம் இயதிராகவுள்ள முப்பத்திரண்டுஞ் சிற்ப னுல்களாகும். இவை தீர்க. அங்கம், அருணம், கலிங்கம், கௌசிகம், காமப்பாஜம், கௌங்கணம், கோசலம், ராவகம், சிங்களம், சிந்து, சினம்,

சோனகம், நிராகிடம், அனூவம், பப்பரம், மசநம், மசாடம், என்னும் பதினெட்டுப் பாஷைகளுள்ளும் வேறுபல பாஷைகளும் பன்னூக்க ளான. நிராகிடமென்பதற்கு ஓடி விடாந்தடு பொருள் உறுப. [நிராகிடம் = தரிழ்.]

சொர்ல ஆறு சாஸ்திரங்களுள், பூருவமீமாஞ்சைசையக் பீமாஞ்சையென்றும், உத்தரமீமாஞ்சையைப் பிரமீமாஞ்சைசைசுத்திரம் சிவசுத்திரம் வேதாந்தகுத்திரமென்றும் கூறுப. சாஸ்திரமெனுஞ் சொல்லீத் தாதப்படி யருத்தப்பண்ணின்; சாஸ் = புரிவது, திர = காப்பது என்றும். தாற்பரியம்—ஜீவான்மாக்களின் நடப்புகளானே யருள்வயப் படுத்திக் காப்பதென்றும்.

ஆயர்வேதமும், ஸ்மிருதிகிலுள்ள தண்டகீடு முதலிய இலேனக்கம், அருத்தம்—இம்மையிற்பலிப்பன மணர்த்துறாரும். சிவாயம், வைசேஷிகம், பூருவமீமாஞ்சையென்ற மூரவைதீசம். அருத்தம்—இம்மையினு றுமையினும் பலிப்பனவுதுறு வென்றும். இம்மூன்றினுந் கபிலம் பதஞ்சலியம் வேமெனு மூன்றுசாஸ்திரங்கையுஞ்சேர்த்து வைதிகநூல் ஆறென் அவற்றும் சிவாய முதலிய மூன்றும் அத்தியான்மிக னாலெனப் அவை யான்மாவைக் குறிப்பிட்டே கூறுகின்ற ஐபகீடகங்களைத் துக்காட்டி. யான்மஞானத்தைப் பலிப்பிக்கப்பெயு துக்களைக் கூறுதல் சிவர தீர்பாயாரும், இவ் வானிற்கும் பிறப்பிடம் இரமுதல் நான்கு வேதங்கலையன்றி வேறன்று, சிவாயஞ்செய்தவர் = பாதர், வைசேஷிகஞ்செய்தவர் = கணாதர், பூருவமீமாஞ்சை செய், னையினிபகவான், கபிலமெனுஞ் சாஸ்திரஞ் செய்தவர் கபிலமுன் பதஞ்சலியமெனும் போகஞ் செய்தவர் பதஞ்சலிபகவான், வேதஞ் செய்தவர் வேதவியாசர்.

ஆவ் வேதாந்தம்.—நான்கத்தியாயமாகவும்,பதினாறுபாதமாக நூற்றைப்பத்தாறு அதிகாரையாகவும், ஐந்துற்று நாற்பத்தைந்து திரையாகவு முளது. இதற்கே ஸ்ரீகண்டாசாரியர் சங்கராசாரியர் இரதுஜாசாரியர் முதலாயினுர் மேற்பிரகாசப்படுத்தியவாறு உபகீடகள்ள மேற்க்காளாக வெடுத்துக்காட்டிப் பாஷியங்கள் செய்தள்ள இச் சூத்திரத்தைச் சிலசைவர் மாயாவாதனாலென வொதுக்கு அஃதுபகீடகங்களை யொதுக்கத்துணிவார் கொள்ளகையடியுள்ளும். ஏனெனின், பிரபலசருதியாகிய ஐபகீடகவாக்கியங்களை யா

வேதத்தைக்குறித்த விவாசம்.

குத்திரமாக வலமந்திருத்தலினாலும், வித்தை பதினாக்கலு
 குதலினாலும் என்க, வேதத்திற் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்ற கிரி
 யின் காரியத்தைத்தானே முடிந்த முடிவாக வரைத்தொழிய மு
 மீயானுசாயினைக் கண்ணுற்ற விவாசபாமுனிவர் இதன்பேல் ஞான
 சத்தியின்காரிய முண்டெனத் தாபித்தொழுதிடதே உத்தரமீயானுச
 அதுவே வேதாந்தகுத்திரமென ஞனர்வுடையார் பாவா பழிவர், அத
 னில் தேவோபாசனையும், ஜீவான்மா பரமான்பாக்கனின் அனாதிசம்
 பந்தமான அத்துவிதஞானமுமே பெரிதும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்
 றன. “தேவர் குரானுக் திருநான் மறைமுடிவும்—மூவர் தமிழு முனி
 பொழியும்—கோவை—திருவா = கமூர் திருமுல் சொந்து—யொரு
 வர் சகமென் றுனர்.” என்று முதலிட்டியாகிய ஒளவைய சொல்லிய
 வெண்பாவில் “முனிமொழி” என வருகலு மிக்குத்திரமேயாம். சண்டி
 முனியென்பதை மாணிக்கவாசககவாயிகளாக் காக்கி விவாசகுத்திரத்
 தைச் சிலர் லீக்கப்பார்ப்பர். அவ்வெண்பாட்டில் “திருநான் மறை
 முடிவு” எனும் வேதாந்தக் கொள்ளக் கிடத்தலின் அச் சூத்திரம்
 விலக்கப்படாதெனல் துணியென்க.

வேதஞ்சொற்ற விதியிலக்குகலையும், பிராமணர் முதலிய ஜாதி
 கலையும், பிராமசரியமுதலிய ஆச்சிரமங்களையும், பிரகிருதி புருடன்
 ஈசர விலக்கணங்களையும், வேதத்திற் பிற்பெறப்படும் ஒழுக்கம் வழக்
 குத் தண்ட முதலியவற்றையும் விளக்கிக் கூறுகின்ற ஸ்மிருதிகளூள்
 பிரதமமான மானவநுமசாஸ்திர மேனும் மனுஸ்மிருதியானது முன்
 னொரு கற்பாந்த மானதினமேற் சம்பவமான பிரமணினு ளுண்டாக்
 கப்பட்ட விராட் புருஷஸிடத்திற் ஜேன்றிய சவாயம்புமனுவானவர்
 பிரகுபஹ ருஷிக் குரைத்ததன்பின் அவ் விருடியால் இருடிகளுக்கு
 உக-அச - கலோகங்களற் சொல்லப்பட்டதாகும். அதனைதற்குப்
பிருகுசங்கிதை பென்னும் பெயருமுண்டாயிற்று. இம்மிருதிபிரகபுகத்
திலும், கௌதமபிருதி திரேதாபுகத்திலும், சங்கலிதபிருதி துவாபுக
புகத்திலும், பாசாயிருதி கலிபுகத்திலும் முக்கியமாயிருக்குமென
முந்து ளுல்கண் மொழிகின்றன.

புராணங்கள்—கடி-ம் நான்கிலகூதத் தெண்ணிரள் விரத்தமுடை
 யன. விவரம்.—சைவம் ௨௪000, ஸ்காந்தம் ௧00000, இலிங்கம்
 ௧௧000, கர்மம் ௧000, வாமனம் ௧௪000, வராகம் ௨௪000, பொஷி
 தம் ௩௧000, மச்சம் ௧௪000, மர்க்கண்டேயம் ௩௨000, பிரயான்

சோனகம (1), காரையம் ௨௫000, பாகவதம் ௧௨000, கிருடம் ௧௧௦00, காரையம் ௧000, பிரமம் ௨0000, பதம் ௫௫000, பிரமம் ௧௧000, ஆக்கினேயம் ௨0000. இவற்றுள் இரண்டில்கூத் தவெண்ணூற்றில் கிரந்தங்களைப் பிடிபுராணம் பத்தும் ரித்தமென்றும், ஐம்பத்தவாயிரம் கிரந்தங்களைப் பிடிபுராணமும் தாமதமென்றும், அறுபத்தவாயிரம் கிரந்தங்களைப் பிடிபுராணமென்றும் இரத்தமென்றும், சூரியபுராணமும் அக்கினேயமும் முக்குணபுத்தமென்றும் கார்த்தபுராணம் தமயம்.

ஸ்ரீசிவபெருமானவர் வேதாசமங்களை வேதவு முணரவகாத வேதையோர் சிமித்தமாக அல் வேதகம சாரத்தையுட்கொசரிதமாயிய புராணங்களையருளி கத்திதேவந்முலமாக அகஸ்திய பெரியோர்கட் குபதேசித்தனர். இம்முலையுள் வந்தவரும் பகுமாபுருயின் சாரந்முலம்முனிவரிடத்தில் வேதவிபாச ருபதேகப்பெற்றுத் தம் பாணக்கரு னொருவராய ருதமாமுனிவருக் புராணமென்வா ருபதேசித்தனர். அவர் கைமிகாரண்ய முனிவர பெரியோர்கட் குரைக்கப் போந்த புராணங்களை இப் பதினெமென்க. புராணமென்பது பழமைபெனப் பொருளாம்.

சிவபெருமானது திருவருள் விவாசத்தினை விளக்காரின்ற பாபுராணமானது பூருவம் உத்தரமெனும் இருகூற்றது இதற்கு விசேமமாகச் சிவபெருமானை யிழித்துவாந்து வின்புலுர்த்தியைய யயர், நீர்த்தான "விஷ்ணுபாத்யோத்தமம்" எனும் புத்தகமொன்று பணவர் வைத்திருக்கின்றனர். அது பாத்தம்பூருவத்திற்கு விசேதப் தலினால் விபாசபகவா னருளிச்செய்த பாத்தமோத்தமமன்று ; வைணவர்கற்பனைச் சுவடிகளிலொன்றுண்டு வைத்திருவாளர் சர, சாற்றுக்கின்றனர், முன்னாளறிற் பாகவத விஷயத்தின் விவாதநே இப் பகவதமான்மியமாகியதேவிபாகவதம் பிரமாணமா? கிருஷ்ணவதம் பிரமாணமா? என வெழீஇய சங்கையின்மீது "பாகவதமெது பெயர் வழக்காளே கிருஷ்ணகாதை முதலியவற்றை வெவரவ பிரஸ்தாபிப்பேரல் அவர் குற்றத்திற் கேற்ற தண்டனைக்கு ளாவ என்று வடதேயத்துச் சோதிபுரமெனும் பட்டணத்தரசன் தீர் னித்த தீர்வை யிருத்தலினும், ககர்பாவதமெனப்படு யிற், ருஷ்ணபாகவதம் புராணம் பதினெட்டிற் சேர்த்ததன்றென்பது பசாராயிரம் கிரந்தங்களைப் பங்காளதேயத்திற் கெனடப்பண்டிதர், கரு தாபித்தெழுதிய நூலொன்றிற் காணப்படுகலினும், ஜன

முதல் மோஷாயியல் சமூன் எனக் குறிப்பிட்டு வந்தது அந்த அருத்திய சூகின்ற பாரதாதிகளில் அவர் பாகவதஞ் சொல்பரில் வைத்த அன் இவ்வாயால் அம்முனிவரார் பரிசுத்தம் மன்ன முக்குகளை அந் முபதேசிக்கப்பட்டதென்றல் சிறுவனாயும் பொருந்தக் கூடிய பபு படுதலினாலும், அப் பாகவதாரம்பத்தில் எல்லாப் புராணங்களும் பாரதத்தினையு மருளிச் செய்ததென்பின்னர் மேம்பட்டதே நுண்மை யுணர்ந்து விஷ்ணுபகூடமாக இப்பாகவதஞ் செய்யப்பட்டதெனத் துலக்கியிருத்தலினாலும், வியாசர் திருவாக்காகிய ஏனைய புராணங்களின் வாக்கிற்கும் இப்பாகவதத்தின் வாக்கிற்கும் பேதம் காணப்படுதலினாலும் இது பதினெண் புராணங்களி லொன்றென்பபடி பாகவதமன்று ; இக்காவத்தொரு தமிழ்ப்புலவர்—திருவண்ணாமலைக்குச் சுதரிசனகிரி யெனும் பெயர்மைத்துச் சுதரிசனகிரிப்புராணமொன்று வைணவமத பகூடாகக் கற்பித்ததுபோலவே யக்காலத்திலும் வைணவசமயியா யிருந்த பொப்பதேவரெனும் பெயரிய ஒரு வடமொழி வித்துவானார் சிவபரஞ்சடையப் பெரும்பான்மை தாழ்த்தி விஷ்ணுமூர்த்தியையுயர்த்தி யெழுதப்பட்ட நவீனபாகவதமென்றும், தேவீபாகவதமே யப்பதினெட்டி லொன்றான பாகவதமென்றும், அதளிற் சிவசத்திவடிவம் விஷ்ணுமூர்த்தமெனக் கூறுதலின் அது விஷ்ணுபூர்ணமொன்றுஞ் சைவர்கள் தீர்மானிக்கின்றார்கள், சொல்லிய சுகாப்பாகவதமன்றி உடனே ஆரியர் கிரந்தங்களி லனேக பாகவதமுண்டெனவும் வைணவர்கள் பெருமையப் பேசிக்கொள்வார்கள், எப்படிப்பேசினும் எவ்வித புத்தகத்தை யுண்டாக்கினும் நாசிம்மத்தினது வீறுப்பை யடக்கவந்த சாபத்தினது மகிமையை விளக்குஞ் "சாபோபாஸ்டகம்—(யோவா 3 வா 4 அபிபுத விஷ்ணு தெசுவ லெஷ்டிஷ வசுதீகீவ ஹுஷ்டி | உலெஷு ரு-ஔாய நலூர ஸலு-||) "யோவாம பாதாச்சித விஷ்ணு தேவஸ்த ஸ்மைததென சகாமதி வஹ்ருஷ்டி | தஸ்மை ருதாய நமோ அஸ்து!" என முழுவரும்வழி விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் சிவ பெருமானின் இடது திருத்தாளில் தமது கண்ணைய கமலப்புப்பு சார்த்திவழிபட்டுச் சக்கராயுதம் பெற்றனவொன்பது ஒழிக்கத்தக்க தன்றன்றே, என்னை ? பிரபல சுருதியாகலின்.

ஐந்தாமலேத மென்பபடி பாரதம்.—* இலகூத்திருபத்தையா யிரங் கிரந்தமுடைந்து, இதில் வைக்கப்பட்டதாகவுள்ள பகவதீகை

* " உலோக—தீதரவே ரிஷிசமதாச் செய்திருந் சுருதியெலாபு செய்தி லேனை " என்பது எல்லாப்பின் பாரதம்.

சோகமம், ராஜ்ய இராமாதுஜர், மத்தவராகியமூவரும் தத்தபு
 ன்னவம் ௧000 யல் செய்திருக்கின்றனர். சிபுகதை சிவத
 திலும், ஆக்கிரை தூக்கையெனு மிரண்டும் காந்தபுராணத்த
 னகரத்தை பிரதீபுராணத்திலும், சிவகதை பாத்தபுராணத்திலு
 னன. இவை புபநிடதப்பொருள்களையே யுட்கொண் டிருக்கி
 வேறு கதைகளு முளவென்ப,

குதமாமுனிவரிடம் புராணங்கள் கேட்டிக் களி தலைம்க்கெ
 கையிசாணிய முனிவர்களே செளனகாதி முனிவர்கள். அ
 ௨ ௧000 - பெயராவர்கள். அவர்கள் கைமிசமெனும் வணத்தி
 வசுந்த நாணத்தானே கையிசாணியவாசிகளென் றழைக்கப்ப
 மள். அன்னேர் தவஞ்செய்வதற்கு போக்கியமான இடம் அ
 செய்வேண்டுமெனப் பிரமதேவகாக் கேட்டபோது அவர் தரு
 மைய (சக்கரம்) வேம்போ வாக்கிப் பூநியிலுருட்டுகித்து இது
 ிட்டமே யவ்விடமென் றருளியபடி யேற்பட்ட விடமே கையிசா
 மெனும் பெயர்த்து. வேமிசம்பந்தம் கையிசம். அறிதி.

(௭)

கீட—வசின் றவாறு கடவுள் கமுஅற்றதைத்தானே இ
 ளகாபனஞ் செய்துகொண்டு மற்றையர்க்குக் காட்டாரோ ப
 தந்தம் பெயரால் தூக்களை திருமிக்கவேண்டிய ஆவசியகமென

குரு—ஸ்ரீகிருபாசீதியாகிய பாமனாற் சொல்லப்பட்டன
 சொல்லக் கேட்டவரால் இணிகைஸ்தாபனஞ் செய்யப் பட்ட
 மாயள்ள கருதிகளை அனேகர் வாசித்துப் பொருள்காண்ய
 கையாயிருந்த வவநாம் அறிந்த பெரியார் சூட்டாமாயி
 குழிப்புப் பொருளைத் தூடியாய்ப்படிச் செம்பொருளாக்கி
 காங்கு வேண்டிய திருட்டாந்தங்களோடு கிரித்துரைந்தனர்.
 னன முனாக்கப்பட்டவை முன்னைய கருதி யுத்தி அதுபவெ
 றுன்றையும் பொருந்தினமையின், அவை ஆக்கியோர்கள் வெ
 கொண்டு விளங்கின. அவ்வாறு கருதி நியாயங்களை யெடுத்த
 காட்டி புண்மை யிற்பென இணிகை புருவந் தாயிப்பார்க்கு
 யான தீர்த்தியும், உலோகோபகார புண்ணியமும், சாண்
 கடாகுழமும், பெரியோர்கள் கொள்வையர், அன்னவர் கேண்
 யும், இகபர செளக்கியங்களும் வாய்க்குமென்பது வாய்மை.

திரண்ட பொருளுள்ளோ னெருவன் நனது சார அநீந்திய
 கீர்மைய யுத்தேசித்துத் தன்னுடைய பகார்பேரில் வைத்த அன்
 பால் அன்னோர் நனி நடந்துவர வேண்டிய வொழுங்குகளை ஒரு
 சாரமமாக வெழுதிவைப்ப தேய்ப்ப அறிவின் மிக்க புண்ணிய
 மூர்த்திகளா யுள்ளோருந் தாங்கள் தேயுயிருக்கின்ற அருமையான
 ஆயணப்பொருள்களைத் தம்பின் னுள்ளாருந் தெரிந் தவ்வா ரெழுபு
 மொழுங்குகளைக் கருணையால் எழுதிவைப்பார். இதுவே உலோகோப
 கார புண்ணியம். அத்தகு புண்ணியமெழுது நூல்க ளெத்திறமாயி
 னும் அவை முத்திறமாகு மென்றே முதியோர் மொழிந்தார். எவ்
 வாறெனின்; தேவா தீதேவ விடத்திரிந்து வந்தவைகளும், அவை
 கேட்டவர் தீட்டியவைகளும் முதலானும். அம்முதலான வழியே
 பொருண் மறையாது வேற்றுமைப்படுத்திப் பஹா கித்துவான்கள்
 வழங்கியவை வழிநூலாகும். அவ்விரு நூல்களின் கருத்தொத்துத்
 திரிபுபடப் பண்டிதர் பகர்த்தவை சாம்புநூலாகும். இவை நந்திரம்,
 சூத்திரம், விருத்தியெனவு மார். இத்திறம்பற்றி வெவர்புகலினும்
 பொருண்முடி பொன்றே யன்றிப் பலவிடையெனவும், பலபடக்கூறி
 புள்ளனவுங்கு ரப்படுவனவும் மதவிசற்பங்களை மெனவும் நீ தெளிக.

(அ)

கீட—வேதங்களையும், வேதாங்கங்களையும், புராணங்களையும்,
 உபபுராணங்களையும், இதிகாசங்களையும், வ்மிருதிகளையும், உப
 வேதங்களையும், ஆறுசாஸ்திரங்களையும், ஏனைய நூல்களையும் அந்
 நூல்களிற் காணப்பட்டவர்களை யுரைத்தன என்பதற்கு இங்
 ஞான்று சாசுதி யாவர் ?

குரு.—ஓவ்வொன்றையு முரைக்கக் கேட்டுள்ளோரை யெங்காவி
 வங் கண்டுபிடித்து நீ கடாவிய கடாவை யாமடக்க முயலினும்
 முயன்றபடி யவர்கள் சொல்லினும் அவ்வள மிவருகாநா னென்ன
 வுண்மை? இவர் யாரோ? அவரிவருக் குரைக்கும்போ நறிக்
 தார் யாவரோ? எனவுங் கடாவத் தக்கவன் நீ யாதலால், சினந்
 தும் நன்போல்வார்க்குந் கடவுள் நெரில் யாதொன்றைப் போதித்
 தாலொழிய ஆசங்கையற்று ஆணை பிறவாதன்றே. ஆயினுள் சில
 சியாய்க்கள் செப்புவார். நாதமே வேதமென்னு கிச்சயப்படி நாத
 மாகிய வொலியானது அகநூல்களாக அருப்பட்டு, அவை வாக்கி
 யங்களைக் ஏய்ந்து, அவை சாஸ்திரங்களாகச் சமைந்து, அவை

ஐக ஜீவ பரக்ஷணங்களை யுணர்த்த ஹேதுவாக விளங்கினடை ஞர் யாவரு முணரற்பாற்றே. அவ்விளக்கத்தன்மைக்கு ஆதா கிய அவ்வொலியாதி யவ்வா ருகாஹி-னும், ஆகியவற்றைப் பங் குக் கொண்டு வராஹி-னும் நம்மனோர்களும் உயர்தீணை மக்கடெ பதின்றி (இழிதீணை) அஃறிணை யுயிர்களா யிருத்தற் கையம் அதனாற் சர்வ வாக்குமயமே யந்தவேதமாம். கேட்டி. மநுஷ ரம் பெற்றுக் காணில்வசித்து மானாபிமான மின்றி விலங்கு போலத் திகம்பரமாகத் திரிதந்து ஆ ஓ என்று சப்தமிட்டுக் ண்டு நக்கவாரமெனும் பெயரிய தீவிலும் வேறு சில கடறுக மிருந்த காட்டு மனிதர்கள் அக்ஷரங்களையும் வாக்கியங்களை சாஸ்திரங்களையு மித்தன்மையவென் றுணர்ந்ததுமில்லை, யாடு, பொருள்பட வாக்கியம் புகன்றதுமில்லை யென்ப துண்டுகண்ட அதனாலவர்கள் உயர்தீணை யல்லா அஃறிணை யுயிர்களாயிருந் ரெனலு முண்மையன்றோ. அவ்வண்மையானே ஏனைய யுயிர்க முற்கூறிய வேதவாக்கியாதிகளே, யுயர்தீணை யுயிர்க ளாகக் ஹேதுவாக யுளவென் றறியவேண்டும். அவற்றினை யுயிர்க யுண்டுபண்ணி யிருக்கலா மென்றாலோ அன்றெனக் காட்டுகிற்ப

இவ்வொளரவாகமப் பொருளாக ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ ளிய சிவஞானபோதம் அ-வது சூத்திரம் ச-வது யாப்பில் “ விக்கவன்றி யறியாவுளங்கள் ” என வருதற்கு அருத்தம்.—ஒ ரறிவித்தாலன்றித் தாமேயறியாச் சிற்றுணர்வுள்ள ஜீவான்மா னெனவாமாறு .மேலுணர்த்த காட்டுமனிதர்கள் அக்ஷர நிரூப வாக்கியங்களையும், அவற்றின் பொருள்களையும் அறியு மாற்றி றிருந்ததுமன்றி வாயிருந்தும் பேச வேலாமலு மிருந்தார் பின்பு மொழியை வெளியிட் டுணர்த்தத்தக்க மநுடர்கள் களைப் பலாற்காரமாகப் பிடித்து நன்று தீது புலப்படக்கா வாக்கிய முதலியன கற்பித்து நாட்டு மநுடரைப்போல வ ன்ரர்கள். ஆகலின், எழுத்தாக வமையும்படியான சொல்லை பொருளையும் யாவனொருவன் கற்றுக்கொண்டு மற்றொருவனுக் போதிக்கத்தக்கவனே யல்லாமல் அவற்றைத் தானே யு செய்வானென்பதுந் தானே கற்றுக்கொள்வா னென்பதும் ஞான்று மில்லை. கற்றதின்னிறும் வேறொன்றை விவேகியான தானே கற்பித்தல்கடும். இம்முறையின்றி யமையா எழுத்துவெ பொருளெனத் திகழ்ந்த வேதாகமாதிகளை வெளியிடற்குப் ப

சாரியா யிருந்தவர் முற்றுணர்வும் முழுத்தொழிலுமுள்ள பாமேகாரே, அப் பாமேகாரான் வெளியிடப்பட்டவைகளைக் கேட்ட பாமேகாரும், அவருபதேசிக்கக்கேட்ட முறையே வெளியிடு குருவும், அம்முறையே யோது சீடருமே பரம்பராக் கிராமாத வுகி ளிருக்கின்றனர். இனிவந்து கற்போரும் அப் பரம்பரையினரே யாவர். இவ்வண்மையானே, ஒருவனது வாக்கிலிருந்து வெளிப் பட்டு மற்றொருவனது செவிவழி துழைந்து ஹிருதயத்தி லுறைந்து பின்னரவன் வாக்கு வழியாக வருடந் தன்மையுள்ள வேதாசுபாதி கன்.—ஒருவருக்கொருவர் போதிக்கவந்தனவென்ற அறுதியே யாம்.

(க)

கீட.—பாமேகாரப் பரமசாரிய ஒருளிய வண்ணமே கேட்ட பாமேகாரர் பிழைபடாது பிறர்க்குப் போதித்தா ரென்பதற்கும், அன்னோர் போதித்தபடியே பிறரும் மற்றையோர்க்குப் போதித்தா ரென்பதற்குஞ் சான்றென் கொளோ ?

குரு.—நன்று கடாயினும், பாமேகாரர் ஜீவர்க ணிமித்தமனுக் கிடுத்த வாக்கியமனைத்தும் மிக வொழுங்காயும், நீதியாயும், ஆழ்ந்த கருத்துக்க ளமைந்தனவாயு முள்ளவையென்பது சாதம். இந்நீர்மை வாய்ந்தநூல் எதுவானாலும் அது வுண்மைதுவென வக்கீ கரிக்க வேண்டியது தியாயமாகலின், அத்திறத்தநூ லனைத்தும் பேசிய பெரியோர் பிழைபடா துரைத்தனரென்பதற்கு அத்திற மையே சான்றும்.

(க0)

கீட.—அவ்வாறுரைக்கப்பட்ட வழிநூல் சார்புநூல்களுக்கு முதலாவாகிய சுருதியொடு யுத்தியும் அனுபவமும் ஒவ்வாமை காணப்படுத லின்று கொளோ ?

குரு.—ஆவசியகமான ஓரோவொன்று குறித்தவாந்த வழி யிற் சுருதி யுத்திகட்கு ஒவ்வாமைபோற் காணப்படுவன வெல்லாம் ஒவ்வதலை மிகையு வந்துழி விளக்கல் செய்வேம். எண்டு விளக் கல் செய்வதென்னெனின், சுருதி ஸ்மிருதிகளாயுள்ள பொதுநூ ளானது கரும பத்தியோ களுனக்களையும், தேவதாருண ஐசுவரியங் களையும் உள்ளபடி யபிமானமின்றிப் போதிப்பதில் கருத்தாவின் வல்லமையாதி குணங்களையும், அவ்வாணை வழி கிற்றின்ற ஆன்மாக்க ளவின் தொகுதியையும், அவைகளி னெண்ணகிருத்தியையும், சுசு

துக்கங்களை யும், சகல மாயாவிசத்திர விசாசத்தையும் அனவி னாக்து மாற்றலின்றித் திகைத்து நிற்கார். அக் திகைப்புண் றிடமே யந்தா விளைப்பாறு மிபர். இக் திகைப்பு—யுத்தி யது மொவ்வாயை யாகாது. அற்றுகளினன்றே வாக்குமயமான அன மறைகளாலும் அளவிடப்படாதது. தெய்வமென்றனர் கற்றே தெய்வமென்றதிற் தெய்வகாரியமு மடங்கும்.

புராணகலை முதலிய சிறப்புநூ ளானது பொதுநூலிற்சொ டியுள்ள ஒவ்வொரு பாகத்தையு மொவ்வொரு தெய்வத்தின் பங்கி டிப் பொதுநூலை யதூரரித்தும் அதுசரியாததுபோலக் குறித் தற்கும். இங்ஙனம் சிறப்புநூ ளியோனிகள் அவ்வச் சிறப்புநு ளே விநும்பிப் பொதுநூலை விலக்குவார்கள். அஃ தவினேகவே ளன்னை? சிறப்புநூலா லுண்டாகின்ற விபரிதவாதங்களைப் பொ துலே நிர் த்துக் கொடுக்குமெனல் பேலோர் துணிபாகலின்.

(கக)

கூட.—புராணேதிகாசங்க்ளிற் புகலப்படுகின்ற நாட்டுவர்ண வையயும், ஆண்டோன் வர்ணனையையும், போர்த்திற முதலா பிரபல விஷயங்களை யு ளோக்குழி யுள்ளபடி சொல்லப்பட்டனவ ளினைக்க னேறுதுவில்லை. அதி கியப்பாக கிருக்கின்றன! அவ்வுண் டென்னேயோ?

குரு.—தருமங்குறைந்த இக்காலத்தான் சாமானிய பிர யுகளின் செய்கைகளை யாதியோடர்தமாக வெழுதுவதாயின் அன யெத்துணையோ விரிவாகவும், உவமிக்கவரிய பல சித்திர விசத்திர ளாகவும் மிகுக்கும். இவை பிப்படியாயின், அக்காலத்திற் சந யம் புனிதம் ஞானமென்பவற்றோடு தேவாதுக்கிரக சாமர்த்தி சாதூரிய தைரிய வீரிய காம்பிரியங்களும் பொருந்தி யாழ்ந்த அச சர் முதலானோர்களின் நாட்டுவர்ணனையேனும், ஆண்டோ வர்ணனையேனும், போர்த்திறமுதலான பிரபல விஷயங்க ளேனும் உள்ளபடியோ தவமையாவென்றகு மையமுண்டோ? அத லவற்றுண் முக்கியமானவைகண் மட்டும் புராணாதிகளிற் புகக் பட்டன. அவற்றை நாவன்மையுள்ளார் கிரீடு வியாக்கியான செய்த லினிது பொருந்தும். நல்ல சுருகினியாகிய வெரு பெ ணினது வனப்பப் புலவர்கள் அனேகவுவமானங் கொண் டியம் னும் அவை போதாமையாக நிற்குமேயன்றிப் போதுமான வாக வில்லா. யாங்ஙனமெனிற் சுருகிழியை வண்டென் றுவம்

பதில் நிறமட்டு மிளயந்து உருவம் முற்று மிளயவதென்கை. அங்
வண்டு விழியைப்போல மிருது தெளிவுந் ஞுள்ள துமன்று. மேனியி
னழகு குறித்து யாதொரு நிறக்காட்டி யுவமிப்பதில் ஏற்ற நிறஞ்
சாயல் முதலியன இனி தோவ்வாறில்லை. இவ்விதமே மற்ற வு
கைய வுமாயனக்கனினுமாம். ஆகனினால் உவமனாம்.—உவமைய
விஷயத்திற் போல்யாம். சில அவஸ்காரம் அதிகமுமாம். ஒன்று காட்
டுதும், ஓரையனுடைய(கோட்டை)அரணுனது அண்ட முகட்டை
யனாவிழிநுந்ததென வறைதல். அந்நகுப் பொருத்த மருத்தமு
முண்டு. என்னை? அண்டமுகடு பிரமாண்டத்தின் கடாகமன்று,
கண்டடனவாக மூடுண்டவாகாயமேயது, அநனை யவ்வரணனாவி
யிருந்ததெனக் கூற வியையு மாகலின். இதுபோற் பசுவியையும்,
மற்ற அதி யுவானாதிகள் அணியிலக்கணத்தில் உவமையணிமுதல்
ஏதுவணியிழுக்கக் கூறப்பட்ட ஞாணிகளி லெத்தனையேனும் பொருக்
தும், அவை கல்விச்சாமர்த்தியப் பிரயோக பென்றறிவர் கற்று
வல்லார். கிற்க. [உவமையம்—உவமிக்கப்படுபொருள்.]

இத் தேயத்தின் கண்ணே யிக்கால மோடிக்கொண்டிருக்கின்ற
தாமதமும், மிள்தபாலும் இப்பிராந்தியத்திலேற்படு முன்னம்
அவை கேள்விப்பட்ட வனைகர் தூகம் மாடு முதலிய பிராணிக
ளிமுத்துக்கொண் டேகாமல் தானே வண்டி தரைமீலோடுமா? ஒரு
தேசத்திலிருக் தொருதேசத்திற்கு யுயிற்ற இருப்புக்கம்பியுடனே
சமாசாரம் தெரிவிக்குமா? இவை பொய்யெனப் புகன்றதைவிட்டு
மெய்யென வெர்ப்புக்கொண்டதை யிண்டியாவ ரறியார்? ஆகனிற்
சாதாரணமல்லா அரியசெய்கையைச் செய்யவல்லார்செய்குவதால்.

இருபது னகுடங்கட்கு முன்னர்ச் சிவகங்கைச் சிணையச்
சேர்ந்த கலியநகரிச் சத்திரத்தின்கண் ஒரு வித்துவான் இரகல்
இராமாயணப் பிரசங்கஞ் செய்துகொண்டு வருகையில் வில்லி
விருத்து விடுபட்ட அஸ்திரங்கனி ளொன்று—ஏகம், தசம், சதம்,
சகஸ்திம், அபுதம், (இலட்சம்) த்யுதம், பிரபுதம், கோடி, தச
கோடி, சதகோடி, அற்புதம், கிற்புதம், கர்வம், மகாகர்வம், பந்
யம், மகாபந்தம், சங்கம், மகாசங்கம், கோணி, மகாகோணி,
கூதி, மகாகூதி, சோயம், மகாசோயம், பார்த்தம், சாகாரம், ப
தம், அகித்தியம், அத்தியந்நம், அநத்தம், பூரி, மகாபூரி, அப்பிர
மேயம், அதுவர், அகம்நிவம் அக்ஷியத்தம் முதலான எண்ணி
றந்த அஸ்திரங்கவாகத் தோன்றிற்றெனச் சொன்னதை மார்

கண்டேயபுராணம் தருமபக்ஷி ஜெயினிசம்வர்தம் கரு-வது அய்யாயத்திற் காலதூதுவன் சூறிய விடையில்.—

“ எவன் பகைவனுக்காயினும் நல்நிறைவக் கெடுப்பதன் பொருட்டு எண்ணுவானோ, கெடுதியாகிய தூல்களைப் போதிப்பானோ, தூல்களினுண்மைக் கருத்தினை மாறுபடுத்துக் கூறுவானோ, நன்மை தாராத சொற்களைச் சொல்லுவானோ அப்படிப்பட்ட பாவத்தையுடைய விவாதம் (நரசத்தில்) மலையுச்சியினின்றும் பலகாலும் கீழே வீழ்பவர் ”

என்று போதிக்கப்பட்ட நியாயமுணராத வெர்ருவன் தடுத்து இசிறுவரையு நம்பத்தகாததென்று மனப்பூரணமாகப் பேசிக் கலவினைக்குங்காலை அவ்வுழிக் கௌபினதாரியாய்வந்த மஹாத்துவொருவ ரதனையறிந்துவியசனித்து அந்தப்பிரசங்கச்சுவையிற்புஞ் ஆங்கு இலைக்கலந் தைப்பான் வகிர்ந்து செருகியிருந்த ஈர்க்குக லொன்றை யெடுத்துச் சாணன்வாக முறித்து உயரவெறிந்து சம முன் அந்தரத்தில் நிற்றியிடலும் அஃ தசைவுண்டு தன்னள்வா எண்ணிறந்த ஈர்க்குகளைக் கக்கியகாலை அம் மஹானூலார் இது பணவ மகத்துவமாகும்; அதனை யறியாது வாதிக்கவேண்டாமென பிரமாணங்காட்டி யருளினார். இதனை யச்சவையி லிருந்து கண்ணுற்றவரும், உமிழ்ப்பட்ட அவ்வீர்க்குகளில் ஒரு பிடியளவு தமில்லக் கொடுபோந்தவரும், இஞ்ஞான்று * பாம்பெனும் பயின்கண் தமிழ்ப்பாடசாலைப் பண்டிதரா யிருக்கின்றவருமாரும் உபாத்தியாயர் முனியாண்டியாபிள்ளையவர்க ளுண்மையா வுரைக்க யாங் கேட்டனம், இவ்வாறு மற்றொருவருஞ் சொல்லின அற்புடையாய்! இத் திருட்டாந்தங்களானே யாதொரு பிரபல கொண்டு யாதொரு பிரபலகாரியம் இக்காலத்து மியற்றல் கூடுமா லிற் புராணாதிகள் புகல் சரிதங்கண் நம்பத் தக்கனவே.

(க2)

கீட.—நன்று, புராணங்கள் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டு புராணங்களும் வேதாகமங்களு மொன்றோடொன்று வேறுபட்டு முள்ளன; அதனால், புராணமெல்லாம் வெறுங் கதைகளேயென.

* திருவிராமேச்சரத்தின் மேல்பாலான இவ்வுரின் வடபாலில், பாம்பினை யிற் பள்ளிகொண்ட திருமால் கோயிலொன் றிருந்தது ளரணமாக அவ் டஞ் சார்த்தஜிர் பாம்பினை யெனும் பெயர்பெற்றது. அஃ திக்காலத்த பாம்பன் என மருவீற்று. அக்கோயிலிருந்த விடமும் இக்காலம் கட்டு யிருக்கின்றது.

சில நுள்ளி யெள்ளி அவற்றைப் படியாதும் விட்டு விட்டனர். அவ்வன்மை யெவன்?

குரு.—உலகசிருஷ்டி யாரம்பமானது எத்தனையோ யுகங்கட்கு முன்னுளதாய்க் கணித்தற் கரிதானிவிட்டது. அவ்வாரம்பத்திற் போர்த வேதம் மாறுபடாது. ஏனெனின், வேதத்திலுள்ள பொருளாக் கியத்தில் ஓரொழுத்துக் குறையினும் மிகினும் மாற்றப்பட்டனும் அவ்வாக்கியமானது கரத்தோடு ஒவ்வ வேறு தற்கிசையாயை யின், அப்படி மிகையாதபோது கியாகரண விரோதமும், சந்தசு எனுமெழுத்துக் கணித விரோதமும், கியாய சாஸ்திர விரோதமும், பொருள் வேறுபட்டவழி மாற்றால் விரோதமு முண்டாமாக்கின். நின்னர் வந்த வேதோபகீடதங்களும், மாற்றநூல்களும் நானடைகிற பலராலும் பன்முறை பிரதிகள் செய்யப்பட்ட வகையிலும், ஒருவர் க்கொருவர் போதித்த வகையிலும் பரம்பரவிரோத மடைவக்கூடு மென்பது சிந்திக்கத் தக்கதே. அவற்றுட் புராணங்க ளொன்றோடொன்று மாறுபடின, வேத வேதாந்தங்களும், ஆக மங்களும் பிரமாணமாய்க்கிற்கும். வேதாந்தோபகீடதங்க ளொன்றோடொன்று மாறுபடின, வேதாசமங்கள் பிரபாணமாய்க்கிற்கும். பிரபாமன்ன.

வேதாசமங்கள் புராணங்கட் காநாமா யிருந்ததல்பற்றிப் புராணங்கட்கு இலகியமார்த்தமும் வாச்சியமார்த்தமும் உரிமையாயின. இலகியமார்த்தமென்பது தத்துவார்த்தமாம். வாச்சியமார்த்தம் அடைவெப்படி யென்னின், சரிதைத்தலைவர் பாரம்பரியம், பிரபஞ்சத் தோற்றம், பிரபஞ்சநாசம், மனுக்களரச்சாட்சி, மனுவழிச வரலாறு எனும் ஐந்துறுப்புகளும் பொருந்த வித்துவான்கள் கிரிஇக் கறுத லென்மொர் நல்லியற்புலவர். இவ்வவந்தனையும் புராணத் திற்குரிய பஞ்சலக்ஷணமென்ப. புராணங்கண் மாறுநடைபத்தன வென்பதை யெப்படிக்க காண்பதெனின், மேற்கருதி யுத்தி அனுப வங்கட் கொவ்வாவழியி லென்றுணர்ச்சு. அவ்வழி யுணர்ந்து உண்மைப்பொருள் கோடல் அறிஞர் கடமையாம். சிதொழித்துப் புராணங்களை வெறுங்கதையென வுள்ளிப் படியாது கிரிவேவர் புராண சாசம் இத்தெனீவறிய அறிவுத்திடன் பெற்றினாரோயாவார். மேலும் புராணங்களைக் கைவிட்டவர்கட்குப் பன்மை வரலாறு வகவிட் டொழிவதன்றி நல்லொழுக்கமு நீங்கும். பிரபல கருதியாகிய சாந் தோக்கியத்தில் "இதிகாசபுராணம் பஞ்சமம்" அதாவது ஐந்தா

வது வேதமெனச் சொல்லப்படுதலினாலும், வித்தை பதினாண்டு
 சொல்லுதலினாலும், ஸ்ரீ ஞானசரீரநாதமூர்த்தி உரையான் திருவாச
 ககரநாயன் கந்தாமூர்த்திகரையன் மாணிக்கவாசக சுவாமிக
 திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவா திருவாசகங்களிலும் மதுரை
 கடைச்சங்கர்துந் தமிழ்த் தலைமைப் புலவராகிய நக்கீரதேவர் த்
 வாய் மலர்ந்தருளிய கோப்பிரசாதலிளவு நூற்கண்ணைய
 ஸ்ரீ அருணகிரிநாதசுவாமிகள் திருவாக்காகிய திருப்புகழ் முதல்
 வைகளிலும் அந்தப் புராணசரிதங்கள் வருதலினாலும் உபப்பி
 கணமாகிய புராணங்கள் வேதம்போற் பிரமாணமாக நிலிபெ
 மரண்புடைபண வென்றல் துணியே. இவையியார் த்தம் பிண்ட
 திலும், வரச்சியார் த்தம் அண்டத்திலு முள்ளபடி பொருந்தும்.

(கஊ)

கீட.—வேதம் உலகசிருஷ்டியாசம்பத்திற் பிறந்ததென பேசு
 நவின்றதற்கு மாறாக முகம்மது மாரீக்கத்தாரூஸ்ரூஹ் சிவீஸ்,
 மாரீக்கத்தாரூஸ்ரூஹ் சிலர் துவாபாயுகத்திற் றேரூன் றினவரென
 படுகின்ற வேதவியாசர் அதனை புண்டுசெய்தாரென்றும், அவ்விய
 சர் இற்றைப் போதிற்கு ௪௬௦0-வருடங்கட்கு முன்னர்த்தா
 கிரியைகளை வகுத்துச் சாதி நான்கெனப் பிரித்தாரென ௬௦0-வ
 டங்களுக்கு முன்னிருந்த ஐரோப்பியப்பண்டிதர்கள் பகர்ந்தார்
 ளென்றும், சிலர் வேதாகமங்கள் இற்றைக்கு ௩௨௨0 - வருடங்
 ளுக்கு முன்னெழுதப்பட்டன வென்றும், சிலர் அவை ௨௩௨0
 வருடங்களுக்கு முன்னரும் புராணங்களுட் சில ௧000-வருடங்க
 ளுக்கு முன்னரும் சில ௩00-௪00-வருடங்களுக்கு முன்னருமாக வெ
 தப்பட்டன வென அதுமாளிக்கப்படு மென்றும், அவை ஒன்று
 கொன்று விபரீதமும் தகுதியின்மையுமா யுள்ளன வென்று
 சொல்லுவ தென்னை கொலோ ?

குரு.—அன்புடையாய்! வியாசர் பிறக்கு முன்னரேயே வே
 முண்டென்பதை யவ்வேதமே புணர்த்தும். அதனை யோதய மு
 ராயு மேலாத ஏனையோர் நிமித்தமாக ஸ்ரீசிவபிரான் திருமாவிலே
 குபு “போந்தவ னிருந்தபின் புகரி லாமறை—யாய்ந்திடின் வந்த
 மும்” எனக் கந்தபுராணங் கழறுகின்றபடி நான்கு வேதமு

* வியாசனார், காயகனார், நாதனா ரென்பவதென்கே “நாயனார்” என
 வாயிற் தெனவாம்.

ஒருவருணர்த்தாமே நீ யாராயும்போது உனக் கெளிதாக வருஷ-
மென்றருளிய வண்ணக் திருமா லவதாரபுருடராகிய அன் கியாச
முனிவர் வேதமுணர்த்த பொருளையும், தமக்குச் சனற்குமார
முனிவர் போதித்த புராணங்களையும், தாம்பிறக்குமுன் னுண்டா
பிருந்த ஆகம புராணங்களையும், ஸ்மிருதிகளையும் ஆநாரமாகக்
கொண்டு கூறிய பதினெண் புராணங்களையும் இதிகாசங்களையுந்
குமுனிவர் மூலம் உலகர்க்களித்தனர். இவ்வாறளித்தகாலம்.—
பாரதயுத்தத்திற்கு முன்னும் பின்னும் விருக்க வேண்டு மென்
பது என நயிப்பிராயம். அப்பாரத யுத்தத்தில் வெற்றியடைந்து
பட்டாபிஷேகம் பெற்ற தருமபுத்திரரது ஜனனகாலம்.—உவேதவ
காக கல்பத்தில் வைவக்ஷவத மணுவந்தாத்தில் உஅ-வது சதுர்
புகந்திலிள்ள துவாபர யுகாந்தத்தில் தாதுவருடம் உந்தராயணம்
வைகாசிமாதம் பூருவபக்ஷம் துவீதியை பரணிக்ஷத்திராம் விருஷப
கூகிணமாகும். பாரத யுத்தாரம்பகாலம்.—சித்தார்த்தி வருடம்
மார்சுமீமாதம் பூருவபக்ஷம் மங்களவாரம் திரயோதசியாகும்.
அவ புத்த முடிவு அமரபக்ஷத்து அமாவாசையாகும்.

ஊதி நான்கும் அவற்றின் விசுற்பங்களும் கியாசர் பிறக்கு
முன் னுண்டென்பதை யவருக்கு முன்னதாயுள்ள மணுஸ்மிருதி
நனியுணர்த்தும். சிவாகமு முணர்த்தும். கிரியைகளும் அவ்வாறே
யுண்டெனந்து அம்மிருதிய மாகமங்களும் வேதங்களும் கரியாகும்.
வேதம் வெகு கிரிவாயிருந்தமையால் அவ்கியாசர் அதன் நான்கு
உறுகளில் ஒவ்வொன்றையு மொவ்வோரினத்தார் முதலிற் கற்க
வேண்டிமென் கிதித்தனர். அவ்வாறு கற்றுவிருகின்றமையால்
சிலர் இருக்குவேதிய ரென்றும், சிலர் யஜுர்வேதிய ரென்றும்,
சிலர் சாமவேதிய ரென்றும், சிலர் அதர்வணவேதியரென்றும் அந்
தணர்களிற் சொல்லப்படுகின்றார். இவ்கிதியால் ஒரு வேதியர்
மற்ற வேதங்களைக் கற்றல் கூடாதென்ப நன்று. ஏற்பட்டதை
முன்னர்க் கற்கவேண்டுமென்பது கருத்தா. அதர்வண வேதியர்
உத்தரவேதியதி விருக்கின்றனர். [கரி=சாட்சி.]

நீ சொன்னவாறு கணக்கிலேவார் இவ்வுகமம் படைக்கப்
பட்டு ஆசிரியருட மாகுமென் அபிப்பிராயங் கொடுக்கும் (கிறில்
தமதநால்) விவியியுள்ள நம்புவோர்களே யாவர். அவர் கணி
சுதையையும் அபிப்பிராயத்தையுள் சேர்திட கண்த பூர்வாகந்
ருளிய சித்தார்த்தத்திற் சொல்லப்பட்டபடி சிவந்தியுயரம்பயாதி

நூற்றுத்தொண்ணூற்றைந்துகோடியேஐம்பத்தெட்டிலக்ஷத்தெ
பத்துநாலாயிரத்துத் தொளாயிரத்தெண்பத் தொன்பது வருட
ளாயின வென்பதை யறிகுநர் ஒப்புவாரோ? ஒப்பாரென்க. உ
நனம் பல்கோடியோடு வந்தவருடங்கள்—இஞ்ஞான்றுள்ள பிர
வுக்குச் சிலவயதின்மே லிரண்டாயிரஞ் சதுர்புகங்களாகிய ஒ்ரு
லிரவுகடந்து மறுபக லுதித்ததின்மேல் வந்தவையெனக் கொள்

உரைத்தபடி யுலகம் படைக்கப்பட்டு ஆறாயிரவருடமெ
றபிப்பிராயந் தரற்காதாரமாயுள்ள (கிறிஸ்தாமதநூல்) பைபிலுக்
முழுவிரோதமாக, (புத்தத்துவ வானசத்துவ சாஸ்திரங்களிற் றே
பெற்றவரும் ஆங்கிலப்படைகற்றவருமான) எம். பிலண்டிட் எனு
பெயருடைய சாஸ்திரியார் பாரீலிற் செய்த பிரசங்கத்தில், கி
மனைத்தும் ஒரே பிரமாண்ட பிண்டமாக விருந்தன. பின்பு நா
டைவிற் பல்கிரகங்களாகப் பிரிந்தன. வெள்ளியும் புதாதிக்
கங்களும் விபாகமாதற்கு ஆறு பிரளயங்கட்கு முன்னதாக இ
பூமி பிரிந்திருக்கவேண்டும். இதிற் சரியான பிராணிகள் ஜனி
தற்கு ஐந்துகோடி வருடங்களாயிருக்க வேண்டும். பிரிந்த பூ
யானது சூரியக்கிரக பிண்டத்திலிருந்து நீங்கியகாலம் அறுநூ
கோடி வருடங்களாயிருக்கவேண்டு மென்று ஸ்தாபித்தனர். இ
னனும், மேற்சொற்ற சித்தாந்தத்தானும் அவ் வாராயிரவரு
மென்பது அவ்வுழற் றொழியும்.

மேலுங்கேட்டி. அன்னிய சமயத்தாருள்ளும் விவேகிகளாயு
ளார்; சொற்ற வேதமுதலிய நூல்கட்கும், அவைகளு ளெழு
பொருள்கட்கும் இழுக்குரைக்கத் துணியார். அப்படித் துணி
மவிவேகிகளும் நீயு மறியும்பொருட்டு ஈண்டுச் சில கூறுதும். சி
தாந்த சிகாமணி பத்தத்தலம்.—

“ ஏயுமா சார நிந்தை யாண்டுள சவ்வி டத்திற்
போயுற லொழிக வென்றும் புகல்சிவ நிந்தை செம்போன்.
தியக முறாது நிற்க சிவநிந்தை யவர்க்கு நூறாண்
டாயினும் பரிகா ரஞ்செய் தகற்றிடற் கரிது மாதோ.

கண்டன னாயின் முக்கட் கடவுளை நீந்திப்போனைத் •
தண்டனை புரிந்து கொல்க வரிசெனிற் சபிக்க நின்று
மண்டனில் வலிய னன்றேவ் வார்செவித் துணைகள் பொத்திக்
கொண்டவ னகன்று செல்க குலகுலைந் தமல பத்தன்.”

சீக்கான சர்வேந்தமாகாந்தீன் சிவசுருமோத்தம்.

“நிறத்திட வலானமல னுனெறியை பென்றும்
மறத்திட வலானமல மர்க்கமல லுற்றே
நிறத்திலன் மறத்தில னென்றகரிச னேச
மறத்தவின் மாய்க்கைசரி சல்லவற மாமே.”

என்னு மிச் செய்யுள்களில் “ஆசார நூஷண பெவ்விடந்
துண்டோ அவ்விடத்துச் செவ்வாதொழிக். சிவநூஷணஞ் செய்
கின்றவனது தீயவிட்டின்கண் எய்தாது கீர்ச. சிவநூஷணம் புரி
வார்க்கு அப்பாவ நீங்கவென்று நூறுவருடம் பிராயச்சித்தஞ்
செயினும் அந் நகற்றற்கரிதாசி கீர்சும்.” என்றும், “அழுக்கி
லரச் சிவபக்தியை யுடையோனாகிய அரசன் மூன்று கண்களை
புடைய பரமசிவனைத் தூஷித்தோனைக் காண்பானுபின் அவனை
யவ்வரசன் கொல்லும்படி கட்டினபிடுச. கேட்டவன் கீர்துவாச
னியின் தகுக்கிந்து அவன் வாய்ப்பிதற்றலை யடக்குச. அதற்குந்
திற்பில்வாதவனின் கீர்ப்பையான செவ்விரண்டினையுள் எககனாற்
பொத்திச்சொண்டு குலைகுலைத் தவ்விடர் கிட்டிச் செல்லுச.” என்
றும், “பாமேசா னாருளிச்செய்த வேதசிவாகமங்கனா னுணர்ந்
தப்படு மெய்ச்சமயத்தை ஸ்தாபிக்கவும் அன்னிய சமயங்களை
கீழ்காணஞ் செய்யவும் வல்லவனுபிருப்பவன் நன் மூன்னர் அவ்
வன்னிய சமயிகள் அபிமெய்ச்சமய நூல்களைக் கண்டிந்துத் தத்
தஞ் சமயநூல்களை ஸ்தாபிக்கவந்த விடந்து அவர்கட் கஞ்சுதலி
னிலேனும் கட்பிற பிரதிப்படுக்தீப் பொருவ்கோட விக்குமென்
பதனிலேனும் சோர்வுற்றுத் தனது சமயத்தை ஸ்தாபியா திருப்பா
னாகில் அவன் குற்றமுடையோனாவான். ஆகலி எவ்வாறியிடந்து
வைந்த கேசமொழித்து அவனை வெறுத்தல் குற்றமன்று. அதுவே
தருமம்.” என்றும் பொருளாதலின், அன்னிய சமயிகள் வேதா
கம வுடம்பாடான சமயத்தைத் தூஷிப்பது ஒழிக்கொண்ப் பாவ
மென்றும், அதனை நாங் கேட்டு வாளா கிருப்பதுங் குற்றமென்றும்
தீதிகுது நூல்வழியாகவே யறிகின்றனம்.

ஆகலின், யாம் சண்டெறித்துக் காட்டுத வென்னைபெனின்,
உலகசிருஷ்டியி னுண்ணையை வெளிபிட வலியற்ற அன்னிய சமய
நூல்களைப் போன்றதன் ம அனாதிரகுந்தாகினு ளருளிச் செய்யப்
பட்ட வேதம், இவ்வனாதிநா னெறியான அனாதிரசமயத்திற்கு மூன்
னாய சமயங்களும், வரியநூல்களும் முண்டென்று எச் சமயநூலு

மிகுபுது மியப்பலில்கீ. சண்டுக் கிறிஸ்து யார்க்கந்தாரும், முமது மார்க்கந்தாரும் யேசுவும் முகம்மது ஈசியும் மதுடாபுதேற்கு முன்னரேயே நக்கல் மதநூல்கள் இரகசியமாக யிருந்து அய்வாரே யவைகளை யுய்திப்படுத்து மவ்லிசுவாரு யிருந்தொன்ற காதிப்பதுண்டு. இச்சாதிப்பு நிலைபெறுது. என்சீபைசீலிற் சொல்லப்படுகிறபடி இசாவேதுடைய பெரிய நக்கலாகிய * இஷ்மவேலின் சந்ததியிலுண்டான முகம்மது மார்கலும், இசாவேலர் சந்ததியாரான கிறிஸ்துமார்க்கிலும் யேகிறிஸ்துசாலம்வரை யொன்றாக யிருந்து அப்பான் முகம்மகடீயின் காலத்தி லீண்டாகப் பிரிந்தனர். பிரிந்தவருள் முகம்மமார்க்கிகள் புத்தகமானது கிறிஸ்துமார்க்கிகல் புத்தகங்கடெலாம்மேர் கிரோதமாக முகம்மதுப்பெயரே தேவனுடைய குமாஅவ குமார்க்கு முனாகளே யுண்மையென்று முறைபிடுகின்றது. இசொல்லு பெல்லாவற்றையுந் தப்பென் றுணருமாறு யேசுபெயரே தேவனுடைய குமார் அவரையே விசுவாசிக்க வேண்மென்று அக் கிறிஸ்துமார்க்கிகள் புத்தகங்கள் பறையின்றவாகலின். அன்றி,—

பத்தகியமென்று நால் பகருமாறு இவ்விருசமயத்தா ருளையகேர்த்திர சிதாவாயிருந்தவரும், (தேவ முத்திரை) யிருந்தேசுதனமென்கிற கன்னந்தாகிய ஆண்குறித்தோ லுத்தல் மீளையப் போக்கல் தலையை மழித்தல் நகங்க்கீள யழந்த வறுத், லெனுந் இராஜதண்டனையை விபசார குற்றத்திற்காக அடைந், வருமான் ஆசிரகாமாகிய இபுறகீம் என்பவரையும் ஆதி தேவகுமா ரென்று சொல்லாமன்றே. அற்றேல், யாருண்மை பெறப்பவார்? அல் தையப்பாடே மிழற்றிய இராஜதண்டனையத்தாலே அந்த இபுறகீம் சம்மதப்படி முகம்மது மார்க்கர், தம்மரபினர்க்கு இன்னும் விடாது விதித்து வருகின்றனர். குறித்தோலுய்த்து இக்காலத்தினுள் சில கிறிஸ்தவர்வழி யுண்டு. இத்தண்டனையன்ற வேறு தண்டனையு முண்டென்பதைச் சைவபுராணத்தின் தருப சங்கிதை சுக - வது அத்தியாயத்தில் அரிச்சந்திரன் குமாரான ரோகிதாகவனுக்குப் பெளத்திரனாகிய பாசுவென்பானுடைய பிபாகுந் நவபுத்திரானுபுதிந்த சகாச்சக்கரவர்த்தி—“அம்மிலேசுசர் களிற் சகாலென்பவர்களைக் குடுமியைக் கத்திரித்துச் சஞ்சரிக்க

* இந்த இஷ்மவேலிய முகம்மதுமார்க்கர் இஷ்மாகில் என்பர்.

வென்றும், (சோனகர்) யவனனா முழுநீரலைபு முண்டதம்பண் ணிச் சஞ்சரிக்க வென்றும், காப்போஜனா போவாயில் மயிர்வைத் திருக்கவென்றும் அக்கிரமஸ்தர் ஸ்வீவோருவகுக்கு மொவ்வொரு வகையாக இவ்வபோன்ற தண்டங்கள் எதிர்த்து அந்த ரெந்து வந்தான்” என்று முனாகளா னுணரலாய்.

மேகவும் நபியும் பிழக்கு முன்னரேயே அவர்களும் அவர்க ளுடைய புத்தகங்களு முண்டென்றுரைக்குமுனா—தலைவனுந் தலை விபுங் கூடுமுன்னே தங்கள் மகன் சகலசலாவல்லபன் என்பதற் கும், பரிதியுதயமாருமுன்னே யிப்போதுபசற் பநீனைத் துரநீழ்கை யென்பதற்கும் இனமாகும். இவ்வாறு பேச கோடுவெது அன்னோர் பார்க்கம்—ஆதியி லுளதென் அரைத்தற் கிடனில்ல இவப்பாடே யாய். இற்றைகாளின்பேல் நூடுல-வருட்களுக்கும்வாக (நூரா நடி) மோசே எழுதிய ஆகமங்களும், அவ்வாகமங்களுண்டாகி கூடு அப்-வருட்களுக்கும் பின் பேதுருமுதலிய அப்போஸ்தலர்க ளெழுதிய சுவிசேஷங்களும், அவற்றிற் பொதித்தவற்றையே முதலாதாமாகக்கொண்டு இற்றைப்போதிற்கு கருநீ—வருட்க ளுக்கு முன்னிருந்த முகம்பது நபியாவார் மொழிந்த மொழிக ளும், இற்றைப் போதிற்கு உகஅள - வருடங்களுக்கு முன்னுள் ளனவாக ஹரோப்பியப்பண்டிதர் அபிப்பிராயங்கொள்ளவுள்ள புறச் சமயமாய் கெனதமபுத்தநூல்களும், சமணநூல்களும், மற்றப் பண்டைப் புறச்சமயநூல்களும் வெளிப்படு முன்னரேயே இவ்வல கம்படைக்கப்பட்டு மதுடரணைகரிருந்தனர் : அவர்கள் விருத்தி யில் நெடுங்காலத்தினமேல் தீர்க்கதரிசிக ளெனப்படு நபிமார்க ளனெகரிருந்தனவென அப்புத்தகங்களே முணரயிடுகின்றன. அத னால், அவை ஆதியாகம மல்லவென்றும், அவை யேற்படு முன்ன ரேயே இவ்விகதங்களும் வாக்கியங்களு மிருந்தன வென்றும், அஞ் ஞான்று யாதானுமோர் நெறிநின்றே அணைகர் முற்குறித்த தீர்க்க தரிசிகளானார்கள் அந்நெறி யின்னோர்சொல்லு நெறியன்றென்றுந் திட்டமாகத் தீர்த்திடலாம்.

யாதொரு சமயத்தைக் கற்பிக்க கிமிந்தமாவவர் தம்மாலே னும் தாந்தீர்மானிக்கின்ற தெய்வத்தாலேனும் தூதனபாஷை யொன்றைக் கற்பித்து அதனில் இயற்று மேற்பாடுகளைத் தீட்டி யிருக்கவேண்டும். அவ்வாறின்றித் தார்த்தோன்று முன்னரே தோன்றிபுள்ள பூர்வீக கிரியைகளையே வேறுபடுத்தி வந்த முகம்

மது நபியானவர் ஆண்டுள்ள அரட்பாஷையில் புர்கான் கோட
 னென்னும் புத்தகத்தை வெளியிட்டது போலவே வேறு அன்னி
 சமயிகளும் வெளியிட்டனர். இவ்விதச்செய்கை வேதாசம வுட
 பாடாய வுட்சமயத்துமுண்டோ வெனின், இலக்கணர் துளக்
 வடமொழியைப்பாணினி மாமுனி வருக்கும், தென்பொழியை அக
 தியமாமுனிவருக்குந் செய்வமே நனி கற்பித்தபடி அவை தே
 பாஷைகளாம். அபற்றில் வேதாசமாதி நூல்கள் முன்ன ரமைக்கப
 பட்டன. அவை நல்லிலக்கண நனி யமையப்பெறீஇ ஒலிச்சகை
 கவிச் சுவையோடு நாளும் விளங்கிக்கொண் டிருக்கின்றன. ஆக
 னன்றென்க. ஈண்டு, ஆதாம் ஏவரென்னும் ஆதம் அவ்வா
 காவத்திலேயே நிகழும் பாஷைகளைத் தேவன் விளக்கினான் அக
 தேவபாஷை யென்றல்பற்றி இச்சமயக் கொண்கைகள் அவற்ற
 லெழுதப்பட்டனவென்று அன்னவர் சொல்லவென்னும், அஞ்
 ஞான்று அச்சமயநூல்க வில்லாமையின் அது பொருந்தாது. என்
 னெனின், நூலில்லாவிடிற் சமயபாடையின்றென்றும். உண்டென்
 னும் மிலேச்சநாட்டது மிலேச்சபாடையாம். பநுடருள் தாழ்ந்தவ
 னுயர்ந்தவ னிருக்குமாறு பாடைகளினு முண்டன்றே. மிலேச்ச
 நாடு இஃதென்பதையும் மற்ற நாட்டின் மேம்பாட்டையும் மனு
 ஸ்மிருதி உ-வது அத்தியாயத்து ௧௭-முதல் ௨௩-வரையுள்ள சுலோ
 கங்களில், “சரஸ்வதி திருஷத்வதி யென்னுந் தேவநதிகவின் பத்
 தியப் பிரதேசமானது தேவர்களா லேற்படுத்தப்பட்ட பிரமாவர்த்த
 தேச மென்று சொல்லப்படும். அத்தேசத்திற் பெரியோர்களெஞ்
 ஞான்றும் வசிக்கின்றமையால் பிராமணுதி வருணத்தார்க்கும் சந்
 கர ஜாதியார்க்கும் சிஷ்டாசாரமானது அவ்விடத்தினின்றும் அன
 தியா யுண்டாகிறது. குருகூஷத்திரம் மச்சதேசம் பாஞ்சால்
 தேசம் வடமதுரை யென்பன பிரமருஷிகள் வசிக்கின்ற தேசங்கள்.
 இவை பிரமாவர்த்ததேசத்தின் சிறப்பிற்குச் சுவல்பங்குறைந்திருக்
 கின்றன. இத் தேசங்களிற் பிறந்த பிராமணனிடத்தில் யாவ
 ரும் தத்தர் தருமங்களை யறிந்துகொள்ளக் கடவர். ஹிமாசலத்
 திற்கும் விஞ்சை பருவத்திற்கும் நடுவாயும் சரஸ்வதிநதி மறைந்த
 விசனசதேசத்திற்குக் கிழக்காயும் பிரயாகைக்கு மேற்காயு மிருக்
 கிறவிடம் மத்தியதேசமென்று சொல்லப்படும். கிழக்குச் சமுத்
 திரமுதல் மேற்குச் சமுத்திரம் வரையில் முன் மொழிந்த மலைக
 ள் நடுப்பிரதேசமானது சாதுக்கள் வசிக்கிற ஆரியாவர்த்ததேச

மென்று சொல்லப்படும். கிருஷ்ணசாரமெனும் பான் எவ்விடத்திற் சபாவமாகச் சஞ்சரிக்கிறதோ அவ்விடந்தான் யாகஞ் செய்தற் குறித்து. மற்றவிடம் அசுத்தமான மிலேச்சதேச மெனப்படும்.” எனப் பொருளாம்வழிக் கண்டுகொள்க. இம் மிலேச்சநாட்டார் மிலேச்சரெனப்படுவாரென்பது முழ்காட்டிய சைவபுராணத்தினும் வெளியாயிற்று.

எச் சமயத்தினுஞ் சற்சமயமாகிய வுட்சமய நியாயங்களை யொதுக்குபு நிலைநாட்டப்படும் யாதானுமொரு தீர்வை மெழுதொக்கும். அது நியாயவாத மென்கிற நெருப்பி லுருகி யொழிந்து விடும். இது தெளிந்த வித்தகர் கற்ற கல்வித்திறங்காட்டி நிலைநாட்டிக் கதிபெறுவான் அவ்வுட்சமய நூல்களின் கருத்து முரண்படாமே பாண்டித்தியமுள்ள பாடையிற் சொற்சுவையும் பொருட் பொலிவுந் துறுமி விளங்கச் சாத்திர தோத்திரங்களாங் கவிருபமாகவேனும், வசனருபமாகவேனும் அரியநூல்களை யியற்றுபுமேம்பாடுற்றனர். ஏனோர் வீண்பாடுற்றனர்.

நியாயவாதியாகிய யாவரொருவர் முன்னிலையில் யாதொரு விடயத்தை நிலைநாட்டிப் பேசந் தகுதியுள்ள யாவரொருவர் உட்சமய நூற்பொரு ளாதாரமின்றி யற்ற முயல்வது கருக்குமட்கைகொண்டு கண்மலையை வெட்ட முயல்வதொக்கும். மேலும், நியாயவாதியின் கடாவுக் காற்றாது பெரிதாந் திகைத்து “அது தேவரகசியம் யாருமறியார்” என மூகஞ்சாதித் தொடுங்கவு நேரிடும்.

கில புறப்புறச்சமய நூல்களின் சிற்சில விடங்களில் ஆட்சேபந்.தோன்றுதல் அம்மத கர்த்தாக்களுக்கே தெரியவந்ததின் பின்னர் அவர் “இப் போதகங்களில் எதையேனும் தர்க்கித்தப்.பேசுகிறவர்களே பாவிதள். அவர்கள்தாங் கொடுநாகிற் கிடக்கிறவர்கள். எத்துணை நாவன்மையோடு மொருவன் பேசுவான், அனேக சித்திகளையுங் காட்டுவான் அவற்றிற்கு நீயிர் செவி கொடாமலுங் கட்பார்வையைச் செலுத்தாமலு மிருக்கவேண்டும். அவற்றின் கண் மனஞ்செலுத்தா திருக்கக்கடவீர்கள். சொன்னதை விசுவாசியுங்கள்.” எனப் பொருளாகவும், “நம்முடைய அடையாளங்களில் நம்பிக்கை வையாதாரை மெய்யாக நரகத்தீயில் வறுக்கும்படி நிச்சயமாக அதிற்றள்ளுவோம்” எனக் கோரான் ச - வது சூராமுருத்தமாகவும் எழுதினார் போலும்!

அருவாய், சகலர ண்ணமுங் கட்டினிட்டுரு
கொள்ளோ? என்பதைப் பிங்லனம் பரிபாலேசனை செய்
மாந. அழியாதவற்றை யறிந்தகொள்ளத் தேவன் வேதந் த
னன்றி யறிந்தவற்றை யழியாது மறைக்கத் தானென்பது
டம். அங்ஙனமாயின்; யாதொன்றை வினாவுப்போது அ
விடைபிறிக்குமாற்றலின்றி அதுதேவாகுடமென்று யானாவி
வேண்டியதென்றீர்? அதற்கு மட்டமாயதால் விடை கொடு
கால் அதனை யொப்புக்கொள்ளா தொதுங்கவேண்டியதென்
ஆகலின், வினாவுக்கு விடைகொடா மூகப் புத்தகமும், வி
கொடுக்குதால் யொப்புக்கொளாதுணாக்கும் வஞ்சய் புத்தக
கடவுள் சம்பந்த துள்ளனவாசா வெனவே யனமருடை

இனி; புறப்பாசமயிதன் நரங்கன் சாதிக்குஞ், சாத்திரங்கள்
டன்னதனவாயினுங் கருத்தாவானவர் முதலிலேற்படுத்திய
மல்லா மார்க்கங்களையும் உரியசாத்திரங்களையும் கண்டனலு
இனானுன்று நன்முள்ள மார்க்கமாக இவைபற்றறை வேற்பு
னார் இனி யிவற்றினையே அங்கீகரிக்க வேண்டும் அள்ளவெளி
தேவக்யாயத்தின் தன்னை சம்பலிக்குமென்று சொல்லத் த
வரேல், அதுபற்றியுள் சில கூறுதார்.—“ பின்பு தேவனுடைய க
நர் மனுஷன் தனிமையாயிருப்பது நல்லதல்ல ஏற்ற துணைய
னுக்கு உண்டாக்குவே னென்றார் ” என்றபடி தேவன் மல
கிருஷ்டிக்கும்போது நன்று தீதறியாமே முன்னர்ச் சிருஷ்டித்
னெனவும், பின்னர் நன்றன்றென வழிந்து நன்று சிருஷ்டித்
னெனவும் பிரதமநீர்க்கதரிசி யெனப்படு யோசே ஆகிய ஸார
யெழுதிய ஆதியாகமென்பதை யங்கீகரித்த கிறிஸ்துவார்க்கு
முதம்மதுமார்க்கரும் பழைய மார்க்கத்தைத் தள்ளிப் புதிய மா
கத்தைப் பராபரனுவர் அளித்தாரென்று அரற்றுவதென்செய்வா

அன்னவாறு பராபரனார் பழையதைத் தள்ளிப் புதிய
யருளுவதுண்டென அவர்களுக்கம்போல எம்மனோர் சூத்த
கொள்ளினுங் கிறிஸ்து மார்க்கத்தின் பழையவேற்பா டனைத்த
அவர்கள் இரகசுகராகிய யேசுவென்பார் மூல மேற்பட்ட புதி
வேற்பாட்டா னொழிந்தவழியே அப்புதிய வேற்பாடும் பின்
மேற்பட்ட முதம்மது மார்க்கத்தால் தள்ளுண்டுபோம் அம் முக
மதுமார்க்கமு நிடுஞான் தேர்ப்பட்ட இனி யேற்படு ரவி

மார்க்கங்களாற் கண்டனமாமென்று தீர்ப்ப தமைவுடைத்தாமே. இவ்விதங் கண்டனங் கண்டு கண்டு நவீனமார்க்கங்களைக் கடவுள் கற்பிக்கை ஜீவகோடிகண் மீது வைத்த கருணையென்று போலிக்காரணம் புகலினும் அமையாதென்பதற்கு முக்கியப் பிரமாணமென்னை யெனின்; மறுடர்கள் செய்த பாவங்கட்குத் தாமே பலியாயிருக்கவந்த யேசுவென்பார் மனதாரத் தாமே பலியானுரென்ற கிடமின்றி யூதர்களாற் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டுக் கொலைமரத் தறையுண்டு உயிரிழந்தவராயிருக்கின்றார். அன்றி, அவர் மரணத்தின்தின் முன்னூரிலில் ஒலீவமலையிற் றனித்திருந்து ஜெபம் பண்ணிய போது “பிதாவானவரே! உமக்குச் சித்தமானால் இப்பாத்திரமென்னைவிட்டு நீங்கும்படிச் செய்யும். இல்லாவிடின் எனது சித்தத்தின்படியன்று. உமது சித்தத்தின்படியேயாவதாக” என்று இரத்தக்கண்ணீர்விட்ட மூது யாதனைப்பட்டிருக்கின்றனர். இவ் விஷயம்.—யேசுவென்பார் மரணத்திற்குப் பயந்தவ்வரென நன்தீர்க்கும். இவ்விருத்தாரந்தத்தை. லூக்கா ௨௨-ம் அதிகாரம் ௩௯-முதல் ௪௩-வரையுள்ள வசனங்களி லறியலாம். “யேசு மிக்க திகிலையும் அச்சத்தையும்டைந்து” மேற்சொற்றபடி ஜெபஞ்செய்தாரென்பதை மாற்கு ௧௪ - ம் அதிகாரம் ௩௪ - ம் வசனமுதலிய வற்றுட் காணலாம். இன்னன காரணங்களானே அவரொரு தேவ பக்தர், அவர் தேகாபிமானஞ் சீவாபிமானமுள்ளவராகக் காணப்பட்டார், அவர் பாவமன்னிப்புப் பெறப் பாத்தியப்பட்டாரல்லர், அவர் கொள்கையெதுவும் யாவரையுங் களையேற்றும் புதியவேற்பாடாயிராதென வெளியாமா றறிக.

மேலிசைத்தவழியே பழையவேற்பாட்டைப் புதியவேற்பாடு கண்டனஞ்செய்வ துண்டென்று முகம்மது பதத்தினரும் ஒப்புக் கொளற்கு விதியிருக்கிறதாகவே முடிவுசெய்யலாம். இதனை, ஆதம் அவ்வாள் காலமுதல் மரியாள் புத்திரராகிய யேசுவானவர் காலம் வரையினுமுள்ள தீர்க்கதரிசிகளின் பரம்பரையும் எழுதப்பட்ட புத்திரர்களும் அவ்விரு சமயத்தார்க்கும் ஒன்றாயிருத்தலும், “நாம் எ வாக்கியத்தினை நீ தள்ளவாவது உன்னை மறக்கவாவது செய் கோமோ அப்போது அதிலுநல்லதையேனும் அதற்கொப்பானதை யுங் கொடுவருவாம்” என ஆண்டவன் முகம்மது நபியாருக்கு சொல்லினு னென்று கோரான் ௨ - வது சூராவிற் பொறிக்கப்பட்டிருக்கலு முறுதிப்படுத்தும்.

கோரான் கசு - வது சூரா " திராகூரசந் தேவனது நன்னை குந் தயவுக்குங் குறிப்பு. ஈச்சங்கனிகளிலுந் திராட்சப்பழங்ஃ லும் உல்லாசமாக்கும் இரசத்தைபு நேர்த்தியான போஷிப்பை மடைகிறீர்கள். அறிந்து கொள்பவர்க்கு உண்மையாக இதனில் ரடையாளமுண்டு" எனக் கத்துகின்றது. இநற்குமேளான் க்ச-வ சூராவின் முன்னதாய உ - வது சூரா " அவர்க ளுன்னைத் திராட்ச ரசத்தைபுஞ் சீட்டுகையுங் குறித்துக் கேட்பார்கள். இவ்விரண் னிலும் பெரும் பாவமிருக்கிறது. இவைகளின் மனிதருக்குச் சிறி பிரயோசன மிருப்பினும் அவற்றின் பாவமோ பிரயோசத்தினு பெரிது" என்றும், று - வது சூரா " ஓ மெய்விசுவாசிகாள்! நிச்ச மாகவே திராட்சரசமுஞ் சீட்டுசளுஞ் சூரபங்களுங் குறிசொல்லு அற்புகளும் (சாத்தான்) பைசாசினது கிரியையின் அருவருப்பே என்றுங் சதறுகின்றன. இம்முன்று சூராக்களில், உ - று - ல் அ. வருப்பென்று விட்டுவிடச்சொல்லியவைகளே கசு-ல் விடாமற்செ ள்ளச்சொல்லப்பட்டன. [திராட்சரசம்=முந்திரிகைச்சாராயம்.]

இவ்வாறே யொன்றுக்கொன்று பொருந்தாத மாறுசேர்ளு தகுதி யின்மையுமான இல்கிதங்கள் பல கிறிஸ்துமார்க்கத்தினு முகம்மதுமார்க்கத்தினு முள. அவற்றிற்கெல்லாம் அன்னவர் சம் தானஞ் சொல்லும்போது உட்சமயத்தார் தஞ்சமய நூல்களி. வித்தியாசம்போற் காணப்படுபவைகட்குச் சமாதானஞ் சொல்ல தொழிவர் கொல்லோ! மாதுடஸ்தீரியினது குறிவழிவந்து மாண் மண்ணடக்கமாய மதுடர்கண் முன்னிலையிற் கருத்தா வருளிச்செ ய்து அவர்களாற் போதிக்கப்பட்டனவாச் சொல்லப்படும் அம்மத; தவர் புத்தகங்களினின்றும் அனாதி கருத்தாவினது அற்புத சிருஷ் டி.பிர்.றேன்றிய பிரமதேவருக்குர், உருத்திரர்சளுக்கும், அக்கருத் தாவினது திருமுகங்களிற் றேன்றிய இருடிகளுக்கும் அக்கருத்தா வினால் நேரேயருளப்பட்டு அவர்சளால் தேவர் முனிவர்கட்குட போதிக்கப்பட்டுள்ள வேதாகமாதி நூல்கண் மேம்பாடாகாமலிழை குறுதல் யாங்ஙனம்? நிற்ச.

ஒரு பிரபுவுக்குப் பஃறோட்டங்க ளிருக்கு நிரல்போலக் கடல ளுக்கும் ஆன்மால பரிபாக நிமித்தம் மதங்களாம் பஃறோட்டங்க ளுள. அவற்றுள் ஜீவகாருண்யம், ஈசுவரபக்தி, பாசவைராக்கியம், பிரமஞான மென்பவற்றை விளக்காநின்ற பிரமாணங்க ளடங்கிய சரித்திராதி விருகூங்சளுஞ் செடிசளுங் கொடிசளு முள.. அவற்

றின்கண்ணவே வெளியருந்தமாகிய காய் முதலியவைகளும், உள் ளருத்தமாகிய வினா முதலியவைகளும் பயனாகவிருக்கும். அவற் றுட் கொட்பைமுந்திரியகக் களியில் வித்து வெளிப்படையாயிருப் பதுபோலச் சில வுட்பொருள்கள் வெளிப்படையாகவும், கொடிமுற் திரிகைக் களியில் வித்து உண்பவற் திருப்பதுபோலச் சில வுட் பொருள்கண் பழுவாகவுமுள, கூர்ந்து கோக்காதார்க்கு இருப் பைக்காய் பாங்காய் போன்றும் மர்ங்காய் இருப்பைக்காய் போன் றும் தெரிதல் போலச் சில வெளிப்பொருள்களும், பொச்சைப் பயறு அவ்வாறான போன்றும் அவ்வாறான பொச்சைப்பயறு போன்றும் தெரிதல்போலச் சில வுட்பொருள்களுந் தோன்றி விசற் பந்தை வினைக்குர். அவ்வளங் கூர்ந்து கோக்கும் அறிஞரொடுகடி யுண்மையுணர் தல்போலப் பொருளுணர்ந்து நியாயந்ரொரிந்து மத துவஷணஞ் செய்யவதொழிந்து ஞானத்தாற் சமாதானமுடையோ ராய்த் தந்தந்நிலை பிச்சகாது அகமும் புறமும் அகத்த நீத்த நெறியி னின்ற உய்வதூஉம், தெய்வமின்றெனத்திரிதரு நாஸ்திகர்க்கட்கும் அஃ துண்டெனு நியாடபெடுத் தின்துகாட்டி யவர்களை ஆஸ்திக ராக்க முயல்வதூஉம் விடே கிகள் கடையாய், கண்டுத் தெய்வக் கொள்கையுடைய நல்லொரெல்லார்க்கும் யாம் வந்தனங் கூறு கிறார். நியாயமுணர்பவனே ! கீ வினா வினாவுக்கு யாம் போது மான விடையிறுத்தாம்.

(௧௪)

கூட.— பழைய வேற்பாடு புதிய வேற்பாடெனும் விவகாரம் வந்தது குறித்து ஒன்று வினாவவேகை. இப்பூலோக அரசாட்சி விலே முன்னரேற்படுத்திய யாதொரு சட்டத்தைப் பின்னரேற்ப டித்திய யாதொருசட்டங் கண்டனஞ்செய்து ஊர்ஜிதத்தி விருப் பது கடுப்பக் கடவு ளேற்பாட்டினு முண்டெனக் கொண்டா லெண்ணீ ?

குரு.—சருவஞான சகிதால்லா மதுடர் அவ்வா ரென்றைக் கற்பித்ததன்பின் அதனினும் சிசேடமாகந் தோன்றும் யுத்தியை யறுதியெனக் கற்பிக்க அவ்விசேட யுத்தி காரணமாகும். சருவ ஞானசகிதான சசுவரஞுவார் அவ்வாறு கற்பிக்கக் காரணமீன்று, அன்றி, சசுவரவாக்கியமும் ஒருகாலும் மாறுத்தன்மைத் தாகாது, முன்னையவேற்பாடுக ளொழியாமலிருக்கப் பின்னர்ச்சிலவேற்பாடுக ளையும் சசுவரஞாசிச்செய்தன ரென்பதொன் றுசண்டைக்கு இவையும.

(கரு)

கீட.—அந்தேகம், ஆணியாண்டவியலென்று முனிவர் ஒருநிற் களவுசெய்தார்களோடுசேர்க்கப்பட்டவராகி அவர்கள் அவ்வூர் அவசயனால் தண்டிக்கப்படுமீப்போது அவருங் கழுவிவற்றப்பட்டாராய்க் கழுவிநந்ததிக் பின்பு, இந்நண்டின்.—அறியாமையே செறிந்த சிறுவயதிற் சிவறபுடைச் சிறுதம்பிசைய முண்ணுனிபிற் சூத்தியிருத் துபு விளையாடிய குற்றத்திற்காக வேற்பட்டதென யமதரும னுணர்ந்த வுணர்ந்த அம்முனிவர் “அறிக் ளாதவர் செய்தி விளையறு பவமாய்—மறுவு நச்செய னன்றுகொ ளியாவிது வகுத் தே—நிறவு மேழிரண் டாண்டள வியற்றிய நீர்மை—கறுவு தீவினை யாற்றவு முறுதுகா சினிக்கே.” “அன்ன காலத்தி லுணர் வறச் செய்யவற் கலகி—வின்ன ளாலுள மழன்றவர் பாதக ரினி நான்—சொன்ன சொற்படிச் சேர்வற நடக்கவெந் நாளு—முன் னர் ரியெனை முனிந்தகா ரணத்தினுன் முதல்வ,” எனப் பாதகம் ஆதிபருவத்துச் சம்பவச்சுருக்களு சாற்றுமறு யமதருமனை நோக்கி இனி, இவ்வித நீர்மானஞ் செய்யற்க வென்றேற்பாடு செய்ததின்மேல் நீ செய்த நவர்திற்காகப் பூலோகத்திற் சூத்திர னாகப் பிறக்கக்கடவாயெனச் சபித்தபடி அந்நருமனும் விதர னாகப் பிறந்தனன்; அதுமுத ளறிவினா இளைஞர்செய் குற்றமென மவரைச் சேராம ளீக்குந்தீர் வையுண்டாயிற்றென அச்சரித்ததின் வெளியாதல் பெய்யோ? மெய்யோ?

குரு.—இது “சலமையாயிற்று” என வருதற்குச் சலம் அலை யாயிற்றென மரபுறிந்து பொருள்கொளாமல், சலம் மலையாயிற் றெனப் பொருள்கொடல் யொக்கும். இன்னணம் பேசுதமைக் கண்ணிபிற் சிக்குண் ளெறுங் குழறுபடை யுனக்கு முண்டமோ! காளாய்! நீ கூறியசரிதழ் கடவுள் பறமய வேற்பாடொழித்துப் புதியவேற்பாடு தாயித்தானெந் திவவளவேனுங் காட்டாது. எப் படியென்னின், ஜீவர்கள்செய் பாவபுண்ணியங்களின் தாரநய்மிய மோர்ந்துசெயவேண்டியதைச் செய்ய்ப்படிச் சிருஷ்டிதேவனுக்கும் தண்டராய்கனூய தருமனுக்கும் சகர னதிகாரங் கொடுத்த வாறு, வடமொழிப்பாரதம் ஆதிவமிசாவதாரணபருவத் துள்ளபடி பெருத்தவழுவையவாயிருந்த ஆணியாண்டவியறறு கொடுந்தவர் விஷயத்தில் அவ் யமனுவார் சம்பதித்திருந்தது அர்யாயலென்றும், அவ்விஷயத்திற் பின்னுரைத்தவாறு செய்வது தியாயமென்றும்

வேதியனார் வேதநீதியை விளக்கி வெளியிட்டது பழையதேவன்நம்புதலுதன்று. தென்றிசைக்கோனுவார் அத்தவர்தனைப் புத்திபூருவமாகச் செபா திருத்தலையபற்றி யவரிருந்தபீடம் அவரைந்தாங்கிற்று. கோரிட்ட வழிய தவர்திற்காக முனிவாது காப்பப்படி அத்தருபனா யமிசெபர்ன்று விதானுசத் தோன்றியிருந்து முடிவிவையோடு விசாயதென வறிக.

(கக)

கீட.—கிராய மிவ்வாற்றிப்பப் புரப்பூசச் சபயிசளிந் கிறிந்து யார்க்கர் தமது யார்க்க “ஞானஸ்ரானம்” பெரு ருற்றிசபயிக்களை அஞ்ஞானிகளென்றும், முகம்மது பார்க்கர் தமது யார்க்க “கலிபாசர்” சொல்லா வெவ்வையுங் காபசென்றுங் குயிலென்றுங் கறுமா நென்னைகொக்கோர்?

குரு.—எச் சமயத்தாருள்ளார் துர்ச்சிந்நையரும் நர்ச்சிந்நையரும், ஏழையரும் பிரபுக்களும், மூடர்சனும் வித்தவான்றனும் உளரென்றும், கடவுளை யுண்மையோடு வழிபடுவார் அஞ்ஞானிகள் காபர் குயிலெனப்படுவாரோ படாசென்றும் அறியறிவற்று அவ்வாறுரைக்குந ரெவரோ அவரோ யம்முத்திரத்தாரு மாவென்றல் அமைவுடதது. நிற்க. முகம்மது மதத்தினரை மாறுபாட்டுக்காரரென இந்நாட்டவரிற் சிலர் தெரிப்பர். காரணம்:—கடவுள் வழிபாட்டுகளையில் அக் கடவுளுண்டெனும் பொருட்டுநிறியாத அத்திருநாமமேனும் அந் நமஸ்காரமேனும் கோடல் பல்லோர் வழக்கினு முடம்பாடா யிருத்தற்கு மாறாகக் கலிமாவின் நெடக்கத்திற் இல்லையெனும் பொருள்பட வச்சரித்தலும், எழுதுதலில் ஆதிதொடர்ந்து வரைவது யாவருக்கு முடம்பாடா யிருத்தற்கு மாறாக அந்தந் தொடர்ந்து வரைதலும், குரியோதயத்தின விராத்தின் நெடக்கமாகக் கோடல் யாவருக்கு முடம்பாடா யிருத்தற்கு மாறாக இரா வாழப்பத்தை விராத்தின் நெடக்கமாகக் கோடலும், தேய்வணக்கங் கிழக்குநோக்கிச் செய்தற்கு மாறாக மேற்குநோக்கிச் செய்தலும், ஜலத்தைப் புஜத்திலிருந் தொழுகணிட்டுக் கால் கழுவுதற்கு மாறாக துளிக்கார்தொடக்கி முழங்கைவளை யோழுகணிட்டுக் கழுவுதலும் அம் முகம்மது மதத்தினர் செய்கககளாதல் காண்க, எவ்வா செய்செய்கக பெவ்வாறு மாறுபடினும் வாயா ழுண்டு அபாஸத்தாற் கழிக்க வேற்பட்ட நகரகவதி மாறுபடுவ தில்கை, சிறவும் அவ்வ. [குயிர்=இருள்எட்டந்தவர்.]

ஞானஸ்கானமென்பது பழையவேற்பாட்டின்படி வீராத்
 சேதனமாகிய அன்குறித்தோ லுத்தல் ஜலத்தின் மூழ்குவித்
 வாகும். புதியவேற்பாட்டின்படி ஜலத்தைத் தலையிற்றெளித்த
 நாக்வினாற்றி யேசக்கிறிஸ்துவை விசுவாசி யவரிட்ட உட்டனைககி
 மறவாதவனாகிச் சுருத்தனார் சிந்தியெனுமாறு சொல்லுதனாகுப்
 கலியாவென்பது இல்லை அல்லா அவனையன்றி, முகம்து என்பவ
 அவனாலே யனுப்பப்பட்டவரென்று பொருளாம்படி அரபுபாவை
 யிற் சொல்லிக்கொள்ளும் ஒரு நிர்மானமே யொழிய வேறன்ற
 அது “லாயிலாஹா இல்லல்லாஹு” முகம்து நுகுறுக்காஹி
 எனவரு வசனக்களையாம். பூர்வபகஷத்தைத் தழீஇயுள்ள இவ
 றினை யொருவன் செய்து கொள்ளுதலினாலுள், கொல்லியிடுதலின
 லும் பாவம் மன்னிக்கப்படு மென்றும் அவன் ஞானியாவா
 மோகஷஞ்சீசர்வா னென்றும் நீனைப்பது அறியாமையே யென்றும்
 எம் மதத்திருப்பினுஞ் சைவசித்தாந்த மார்க்கத்தின்படி ஆசிரி
 விசுவாசமும் சுரபத்தியும் சத்தியமும் நீராசையு முடையோகு
 கிச் சம்பாவணியிற் சத்த சாத்துவிகளையு மனந்தனும்பாத சமாந்
 யினின்று தன்னையுந் தலைவனையு மறித்திருப்பவனெவனோ அவனே
 பாவமிலி அவனே ஞானி அவனே மோகஷவாழ்வவடயா னென்
 றும் நீ கனி யுணர்வாயாக.

(கௌ)

கீட.—இவ்வாறு ஞான மோகஷங்கள் யாவர்க்கும் உட்சமய
 சித்தாந்தத்திற் பொதுவாயிருப்பச் சிலர் உண்மதம்விட்டிப் புற
 மதம்புசுகின்ற காரண மென்னையோ?

குரு.—உயிர்க்குறுதி யாதென் றணராமே வகையில் புகி
 பையும் புலாட்சேர் புகிப்பையும் உடையையும் கடைபிடிந் குடை
 யையும் பொன்னையும் மண்ணையும் பெண்ணையும் அவாவுகின்றவர்
 களும், சாஸ்திரவிசாரம் ஒழிந்தவர்களும், (பழமையான கள்ளத்
 திற் கீடாகத் தாவர சங்கமாதி பல ஹினையோள்தோறும் பிறந்து
 சிறிது புண்ணியத்தான் மறுஷயோனியிற் புறச்சமயிகட்கும் புறச்
 சமயிகட்கும் புத்திரராகத் தோன்றியிருப்பவருட் சிலர் புண்
 னிய பூபியாகிப பாதகண்டவாச விசேஷ சிவபுண்ணிய பலத்தாற்
 பரிபக்குவமடைந்து உட்சமயத்துட் புசுவதுபோலப்) பூர்வகாலத்
 தில் உட்சமயத்தைத் தூஷித்து அப் பாவபாசத்திற் கட்டிண்டவர்

களு மப்படிப் புகுவார்கள். அவர்கள் "அருமறை சேராரு மறிவி
வான் செய்யும்—பெருமறை நானே நனக்கு." என்று தெய்வப்
புலவர் தெரிந்தவாறு அருமையான வேதத்தைத் தங்கியிருக்கின்ற
மடலேவான் தனக்குத்தானே பெருவருத்தத்தைச் செய்துகொள்
கின்றா னென்பதையே பொருந்துகின்றார்கள்.

(கஅ)

கீட.—புறமத புறப்புறமத நூல்களில் வரைந்துள்ள குற்ற
மற்ற ரீதிகள் அறிவர் யாவரானு மங்கீகரிக்கப் படுவனவோ?

குரு.—ஊத்தைகாரும் ஊலின கண்ணதாய (முத்தி) சித்தி
வந்தினை யாவருங் கோடல்போல் அந்நூல்களிலுள்ள அத்தகு ரீதி
களையும் யாவருங் கொள்ளலாம். திருட்டாதிதம்.—சமண நவத்த
ராய வானமுனிவர் சொற்ற 'நாமடியார்' என்னு நூலிலுள்ள ரீதி
களை யுட்சமயத்தாரும் ஏனோரும் ஒப்புத்தோடல் வழக்காதல்
காண்ட. அத்தகு ரீதிகளை வெளியிடற்கு முக்குறி காதாரங்களும்
உலகவழக்குகளு மிருத்தலின் அவை பொதுவே யாம்.

(கக)

கீட.—உலகில் உட்சமயத்தானா வேதக்காரரென் றழையாமல்,
கிறித்தவரை வேதக்காரரென் றழைக்குங் காரணம் யாது?

குரு.—வடசொல்லான வேதம் எனும் பெயர் உட்சமயத்தார்
மூலசாஸ்திரத்திற்கே யுரித்து. மற்றையர் இத்தேய மடைத்ததின்
பின்பை, தங்கண் மதத்திற்குச் சிறப்பா யிருக்குபென் தெண்ணித்
தங்கள் புத்தகங்கட்கு அப் பெயரிட்டுக்கொண்டனர். அப் புத்த
கங்களில் 'வேதம்' எனுஞ்சொல் இல்லை. அதனால், வேதிகர், வேத
பாரகர், வேதபாராயணர், வேதாத்தியாயனர், வைதிகர், ஆதமக்
காரர் என்பனவாறிய சொல்லெல்லாம் உட்சமயத்தார்க்கே யுரி
யன. கிறித்தவரைச் சாஸ்திர விசாரமுடையர் வேதக்காரரென்
னர். அஃதெல்லாப் பேதைமையர் அவ்வாறு கூறுவர்.

(கஃ)

கீட.—புராணநி கலிமல் என்புகத்தி வேத்யபுருசநினும்
அவ்யுகத்தின் வருடக்கதை, யாதததை, நானின்கலை அமரநிவிடம்
வனாயாது விட்டவா தென்னி?

குரு.—அப்படியுமுண்டு. அவ் வருடா திகளை யுள்ளடக்கமின் முன்னே பின்னே வசனத்தில் வரையப்பெற்ற சில நூல்களை பிரதி செய்துள்ளார் அவற்றினிடம் அவ்வருடா திகளை வரையா ளீடுத்தமை காரணமாக அவை யொழிந்தனவெனவும், நூலி னு ளடக்கமுற்ற கல்ப மனுவந்தரங்களும் யுக வருஷங்களும் முக் ள் மான மாதம் நக்ஷத்திரம் திதிமுதலியனவு மொழியவில்லை யென மறியவேண்டும். அன்றி, இக் கடைபுகமாந் கலியுகம்பிறந்து ஐ யிரவருடங்கட் கிடையிற் சுருக்கமாக வேற்பட்ட புத்தகங்கட்கு, சில புறச்சமய புறப்புறச்சமயங்கள் போலாது மிக்கு விளங்கு உட்சமயமானது அனாதெய்வ மாதியாய காலமான அன்று தொ டின்றுகாற்ும் ஏற்பட்ட புத்தகம் பலவுடைத்தாகலின் அவற்று அனேக புத்தகங்களி னுற்பத்திகாலங்க ளுராயிலடங்கா தொழ தனவெனவும், அப்புத்தகங்க ளெச்சமய புத்தகங்கட்கும் முற் டனவென்றகு அவையிற்றில் வெளியாந் கேத்திரம் தீர்த்தம் ஸூர்த்; முதலியன பிரத்தியக்கச் சான்றெனவுமறிதல் கல்விடக்கள் உ மையே.

(உக)

சீட.—உலகெங்கு மொன்றாய் விளங்குஞ் சூரியனைப் போ லவேதமும் ஒன்றாயிருந்து பிரகாசிக்குமென்பதை விட்டு, வேத நான்கென்பது நியாயமன்றெனச் சிலர் கிளத்தக் கேட்டுளேன். இ விடயத்தில் நானுணரவேண்டிய நியாயம் வேறுண்டோ ?

குரு.—அனாதியான பிரணவவேத மொன்றே. அது இவ்வி சம் ச-வது கடாவிடையிற் பிரகாசப்படுத்தியபடி பெருகும்போ நான்கெனப்பட்டது. பகலில் உலகை மிக விளக்கிக்காட்டச் சூ ரி னையு மதன்கிரணங்களையு. நிருமித்த நிரல்போல அத்துவித ளூ காச விழுப்பொருளையும் ஆன்ம பெந்த முத்திகளையும் அதிகம் ளக்கிக்காட்டப் பிரணவவேதத்தையும் அதன்கிளர்ச்சியான நான் வேதாதிகளையும், இரவில் உலகைச் சிறுவனாவிளக்கிக் காட்ட சந்திரனையு மதன்கிரணங்களையு மற்றைக் கிரகங்களையு மெண் றந்த விண்மீன்களையு நிருமித்தநிரல்போலப் பிரபஞ்சத்தையும் ப் பஞ்சநாயக னதிகாராதிகளையுஞ் சவல்பம் விளக்கிக்காட்டப் புற சமய நூல்களையும், புறப்புறச்சமய நூல்களையும் பசாபரனது நீ வகுத்திருக்கின்றதெனு நியாயத்தைப் பரமானுப் பரிமாணமே; முணர மதுகையில்லாதார் “வேதமொன்றே வேதமொன்றே

என வோயது பிதந்துவர். அதனாலாவ தென்னை? சொற்ற வொன்றான பிரணவவேதம் பரமாகசியமும், வேதாந்த வச்சியு மாகும். அது புறப்புறச்சமயிகள் குறிக்கும் வேத யொன்றென் பதை யெவ்வாற்றினுள் சேராத. அநச்சமயஞானம் பகலொளி யொக்கும். மற்றச்சமயஞானம் இரவொளியொக்கும். இருதிற வொளிகளிலும் பவுபேதமு முன வெனவுணர்க.

(௨௨)

கீட.—இருக்கா திவேதம் நான்கென்னது மூன்றென்று மானவ தருமசாஸ்திரம் ௧ - வது அத்தியாயம் பேசுகின்றது. அவ்வண்மை யெவன்?

குரு.—இருக்கு யஜுர் சாமமெனப்படு மூன்றுமேவேதம். அம் மூன்றினங் கலந்திருக்கு முண்மையே அதர்வணம். அதுவே நான் காவது வேதமென் வரீயிற்று. இதனை நாலாவது கடாவிடைக்கண் னினக்கினம். மற்றதனை போலும்! “இருக்குமுதலிய நான்குவேதங் களும்” எனப் பொருளாயது அச் சாஸ்திரமே பகர்தலை அதன் ௨ - வது அத்தியாயம் ௬ - வது சுவேதகத்தி லறிகுதி.

(௨௩)

கீட.—நான்கு வேதங்களையும் மகேசுவரெனப்படு சிவபெரு மானு ருளிச்செய்தனரெனச் சிலநூல்களும், பிரமதேவனு ருளிச் செய்தனரெனச் சிலநூல்களும் தெரிக்கின்றன. உண்மையாது?

குரு.—மகேசுவரது மகாசிருஷ்டிகாலத்தில் அவ்வீசுவரால் அவ ருடைப நாற்றிசை முகங்களின்வழியாக அந்நான்கு வேதங்களு மரு ளிச்செய்யப்பட்டன. அக் காரணத்தானே யந்நான்கும் அவ்வீசுவர் முகங்களிற் றேன்றியவை யெனவாம். அந்நான்கும் அஷ்ட வித்யே சுவர்களிற் சிரேஷ்டரான அநந்ததேவ நாயனாரற் பிரமதேவர்க் குரைக்கப்பட்டன. அந்தப் பிரமதேவரது அவாந்தர சிருஷ்டிகா லத்தில் அவரால் அவருடைய நாற்றிசை முகங்களின்வழியாகத் தேவர் முனிவர்களுக்கு அந்நான்கு மருளிச்செய்யப்பட்டன. அக் காரணத்தானே அவை அந்தப் பிரமதேவருடைய முகங்களிற் றேன்றியவை யெனவாம். இக்காலநிகழாமறைக விவையே. இம்மறை மறைத்துவினங்கு மொவ்வொரு சகீதரீப்பழம் ஒவ்வொருபெரியோர் கால மாகி அவராலது வெளிப்பட்டதுபோலவு கீர்தர். அவ்வாறு நிற்பினும் அது ஆன்றோரற் பழமறையாகவே கொள்ளப்படும்.

இவ்வாறு கேட்கலொழிந்து இந்துதேயத்தின் வடபோற்
 ளுள்ள பாஷிதத்தப் பயிரிடுங் குடிகளாகிய ஆரியர்கள் இந்து
 தேயத்திற் குடியேறியதன் பின்பு பார்ப்பா கொண்டபட்டார்; அவர்
 கள் கொடுவந்த புத்தகமே யவ்வேதம்; அதனில் அவர்களாற்
 பின்னுந் சில வெழுதப்பட்டனவென்று அந்நிய சாயர்து ஆங்கில
 பாடையப்பண்டித ரொழுதி வைத்ததை கம்பியுள்ள சிலகைவாகன்—
 காண்ருவேத பென்பன சிவபிரானருளிய முதலூர்தல், வடமொழி
 யிற் சிவாகமமே முதலூல், திருஞானசம்பந்தர் முதலிய நான்யரு
 மருளிச்செய்த தேவா ச திருவாசகங்களை தென்பொழியில் வேத
 மாகனின் அவை தமிழ்வேத மென்பபடுபென்ப, இஃதயரும் நீயு
 முணரமுபா யு சண்டியாம் விளக்க வென்னெனின், “சதாம் மறை
 தான்றுதிசெய்தவணைக்கு—மதமம் பொழிஞ்ஞுமறைக்காட்சிறை
 கமக்தா” “வேதம் பலவேமம் விவந்தயு போற்ற—வேதம் முகவு
 மறைக்காட்டி லுறைவாய்” “பூவணத்தூரை—யானகன் கருமறை
 யங்க மொதிய—ஞானன் யடிதொழ” என்று அத் திருஞானசம்
 பந்தகவாரிகளும், “விரித்தானை நான்வர்க்கும் வெவ்வேறு வேதங்
 கள்—புரித்தானைப் பதஞ்சுத்திப் பொருளுருவாம் புண்ணியனை”
 “எழைதன்னொரு—கறினர் கறினர் வேத பங்கமும் ௧௧௧௧ கொடுவ
 வானோ” சிவனுருவத்தில் “நான்மறையி னொளிதொன்று நய
 னந் தோன்றாய்” என்று அத் திருநாவுக்கரசு கவாயிகளும், “விண்ட
 வர் தம்பா மூன்றெரி செய்தவெய் வேதியனை ௧௧௧௧கோளினி
 யெம்பெருமான்” “மறை நான்கும்கில் னானிழற்கீழ்ப்—பன்னிய
 வெங்கன்யிசான் பழ மண்ணிப் படிக்ககரவே” “மறைபார் வான
 வனை மறை பின்பொரு ளானவனை ௧௧௧௧ நடவூர்தனார்” என்று
 அச் சுந்தரமூர்த்திசுவாயிகளும், “வேதங்க—னயா வெளவேங்கி
 யாழ்த்தகன்ற தண்ணியனை” “நந்தம் பாடியி னுன்மறை யோனா—
 யந்தமி ளாரிய னுயமர்க் தருளியும்” “மூலா நான்மறைமுதல்வா
 போற்றி ௧௧௧௧ மறைபோர் கோல கொறியே போற்றி” “பாஷுளா
 ரிமையோர்கள் பாடுவன நால்வேதம்” “ஆயநான் மறையவனு
 றீயே யாத வறிந்தியா னியாவரினுங் கடைய னுய—நாயினேன்”
 “மன்னுகலை தன்னுபொருண்பறைகான்கேவான்சமடாத்—நன்னை
 யேகோவணமாச் சூத்தினன்கான் சாமலோ” “நன்றாக நால்வர்க்
 கு நான்மறையி னுப்பொருளை—யன்புள்ளி சீழிருந்தக் கறமுணாத்
 தான் யானோடி” அன்னாப்பத்தில் “வேதமொழியர் வெண்ணி

ற்றர்” என்று அம் மாணிக்கவாசகசுவாமீசனா பருளிச் செய்தனர். இவ்வமுத வுரைகளுள் நான்குவேதங்களும் பரமசிவனான திருவாக்கென்றும், அச் சிவனாரும் வேதியனாரென்றும், அவர் சனகாதி நால்வர்க்குங் கல்லாலின்க ணுபதேசித்தது நான்குவேதங்களினுட் பொருளென்றும், அப்பொருள் அச் சிவனாரேயென்றும், சிவானுக்கிரகத்தால் நான்கு வேதங்களையும் பிரமன் வெளியிட்டு நான்மறையவனெனும் பெயர் பெற்றானென்றும், சிவனாரணிந்த கோவண மவ்வேதங்களே யென்றும், அவை யவரைப் புகழ்க்கின்றன வென்றும், அவ் வேதமார்க்கம் அவர் மார்க்கமென்றும் வெளிப்பட்டவா றுணர்க. மொழிந்த அன்னைப்பத்தில் ‘வேத மொழியர்’ என்றதற்குத் தமிழ்வேத மொழியரெனப் பொருள் கூறினெனையெனின், அம்மொழியை வெளியிட்ட மாணிக்கவாசகப் பெருமானார் தமிழ்த் தேவாரமருளிச்செய்த மூவர் தோற்றத்திற்கு மிக முற்பட்ட காலத்தே முத்தியடைந்துளா ராகலின் அது பொருந்தாது. ஏனைய வெடுத்தாக்காட்டுகளில் நான்மறையென வருதலுங் கல்லார்க்கி முபதேசித்ததிறங் காணப்படலும் வடமொழி மறையினையே பொருந்துகின்றன. ஆண்டு மறையென்றதூஉம், நான்மறையென்றதூஉஞ் சரியையாதி நான்கு பாதங்களையுடைய ஆகமமென் றுகாவோ பிறவெனின், “ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் றுள்வாழ்க” என்ற திருவாசகம் அச் செய்யுளிற்றானே “மாற்ற மணங்கழிய நின்ற மறையோனே” என விளக்குதலின், ஆகமம் வேறு மறைவேறாதல் தேற்றமாம். அன்றியும், மறையெனுஞ்சொல் மறைபொருளுடைய வேதத்திற் குரித்தாகுமன்றி விரிபொருளுடைய ஆகமத்திற் குரித்தாகாது. ஆகமத்தை நான்மறையெனலும் வழக்கிலில்லை. உண்டெனின், அது பின்வரு றாலு கைகளோடு முரணும். ஈங்கு, வேதத்தை யொப்பாமே ஆகமத்தை யொப்புக்கின்ற அச் சைவர்க்கு அத் தேவார திருவாசகங்களுந் தமிழ்வேத மாகாமல் தமிழாகம மாதலே யமைவுடைத்து. இவ்வுடையுடைய இன்னுஞ் சில மேற்கோள் காட்டா முடிவு கூறு ம். இவ்விடயத்தில் நீ ஐயுற்று எட்டுணையெனு மருளர்க.

“அருமையின் மறைநான் கோலமிட் டாற்று மப்பனே யம் தமுதே” எனத் திருபாளிகைத் தேவரும், “செருண் வ திகர்வாழ் திருவிடைக்கழி” எனச் சேந்தனாரும், “பூரண

வாரணம் பொழியும் பலவாய் மணியே” “ஆணத்தேன் பருகியருந் தமிழ்மால் கமழவருந்—காரணத்தி னீலைபெற்ற கருவூன்” எனக் கருவூர்ச் தேவருந் திருவிசைப்பாவி ளருளிச் செய்தனர். “வேதத்தை விட்ட வறமீட்டலை வேதந்தி—வேதந் தருமுற மெல்லா முளதர்க்க—யாதந்தை கிட்டி மதிஞர் வளமுற்ற—வேதத்தை யோதியே விடுபெற்ற றார்களே.” எனும் தூக்கு.—திருமந்திரத்தின் ஆகமச்சிறப்புக் கூறுவதன்முன் வேதச்சிறப்புக்கூறிய அதிகாரத்திலுள்ளது. பின்னர் அம்மந்திரத்துழை “வேதமொ டாகம மெய்யா மிறைவனா—வேததுஞ் சிறப்பும் பொதுயென் அள்ளை—நாத னுரையிவை நாடி விரண்டந்தம்—பேதம் தென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே.” என்பது மருளிச்செய்யப்பட்டது. இத் திருமந்திரத் திற்றினே வேதாந்தத்திலுள்ள “தத்துவாசிவாங்கியம்” என வேராதிகாரமும், “மகாவாக்கியம்” என வேராதிகாரமும் கூறப் பட்டுள்ளன. இவைகளுந் தெளிவுடை வைதிகர் நூலாய் வேதத்தை முதலாக வறுதிப்படுத்துபு மேம்பாடு புகல்கின்றன. பெரிய புராணத்துத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணத்தே “ஆணமு முலகேழு மீன்றருளி” என வருதலும், காயிகாகமத்தே ஈகரனுடைய நாற்றிசை முகங்களிலு நான்குவேதங்க டோன்றின, மேனேக்காயுள்ள ஈசானமுகத்தில் ஆகமங்க டோன்றின வென்ப பொருளாதலும் வேதம் முதலுனை வெளியிடுகின்றன. “திரு மறை நம்பர்தா முன்பருந் செய்த வதனைச் செப்பு—யொருமையி னின்ற தொண்டர்” எனப் பெரியபுராணங் கூறுதலினால், பாம சிவனார் மேன ளருளிச்செய்த வடமொழித் திருமறையினையே தென்மொழித் திருமறையாகத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் பாடியருளின ரெனவும், அவ்வாறு பாடப்பட்ட தமிழ்மறைப் பொருளே யாரியவேதப் பொருளெனவு மேற்படுகின்றது.

இனி, வேதத்திற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட அத்துனிதத்தை யொப்பி “அருமறைக ளொன்றென்னு—தத்துனித மென்றறையு மாங்கு” என மெய்கண்டதேவ ரருளிச்செய்த சிவஞானபோதந் தெரிப்பது முணரற்பாற்றே. அருணாந்திசுவாசாரியர் பாடியருளிய சிவஞானசித்தியார் பட்டாசாரியன் மதமறுதலை க - வது செய்யுட் கண் “மறைகளாய்வந்த வாய்பொழியும் வேறிந்து சேசகரனதே” என வருதல் ஒரு நல்வெணற் சொல்லப்பட்டதாக நிச்சயிக்கும் வேதமும் வேருன சத்தியவசனங்களுஞ் சந்திரசேகர னிடத்ததே

யென்றும், அச்சித்தியார் அ - ம் சூத்திரம் கடு - வது பாட்டில் “ அனாதியமலன் ஈருநாலிரண்டும்” என வருதல் வேதம் ஆகம மெனு மிரண்டும் அனாதியான சிவபெருமானு லருளிச்செய்யப்பட்டன வென்றும், கச-வது பாட்டில் “ அருமறையா கமமுதனூன்” என வருதல் வேதமு மாகமமும் முதனூலென்றும், “ மிருதிபுராணங்கலைகண் மற்றுமெல்லா மெய்நூலின் வழி” என வருதல் ஸ்மிருதி புராணம் கலைகள் உபாகமமெல்லாம் சூழிநூலென்றும், “ புடையாமங்கம்வேதாங்கம்” எனவருதல் காருடம் தக்கிண முதலிய ஆகமாங்கங்களும் சினைக் கற்பமுதலிய வேதாங்கங்களும் முறையே சார்புநூலென்றும் பொருளாகின்றன. ஈண்டுத்துலக்கிய சிவஞானபோதாதி சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களானும் வேதம் முதனூலெனப் பெரிது மொப்புக்கொள்ளப்பட்டதாயிற்று.

இக் காட்டுகளானே வேதத்தை யிழித்துரைப்பார் கூற்றுத் தலைதூக்குமா றில்லையன்றே. நமதாராய்ச்சி பெரிதெனக் கொண்ட வழியெழு மவ்விழிப்புரை வேதத்தையங்கீகரித்த அருட்பெருஞ் செல்வமையெல்லா மவமதித்த ஏதத்துக் காட்படுத்து மன்றே! மேலைய திருமந்திரம் “இரண்டந்தமும் பெரியோர்க் கபேதமே” என்றதனால் வேதாந்தமுஞ் சித்தாந்தமுமாகிய விரண்டும் பேதமெனக் கொள்வார் யாவரும் பெரியோரல்லரெனப் படுவாரன்றே. ஆழ்வார்கள் தென்மொழியிற் பாடியுள்ள நாலாயிரப்பிரபந்தத்தினையே வேதமெனக் கொள்ளி வடமொழி வேதத்தை யொதுக்கி யுழிதரு சில அவைதிக வைணவரொத்த இந்த அவைதிகசைவ ரணைவரும் “ அருமறைக டிருக்காப்புச் செய்துவைத்த வக்கதவந் திறந்திடவம் மறைக ளோதும்” எனத் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் புராணங் கூறுமாறு திருமறைக்காட்டில் வேதஞ் சிவபூஜை புரிந்து கதவடைத்துத் திருக்காப்புச் செய்திட்டதையும், அக்கதவினைத் திருநாவுக்கரசுகளார் திருப்பதிகம்பாடித் திறந்ததையும், அங்கண் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் அதனை யடைக்கவுந் திறக்கவுமாக நுள்புரிந்ததையும், அப்பிள்ளையாரே “வேதமும் பொருள்களு நளி—யங்கயற் கண்ணி தன்னொடு மமர்ந்த வாலவா யாவது துவே” என்றருளிச் செய்வதற்கேதுவான மதுரை மூதூரில் அதத்திற்குப் பொரு ளருளிச்செய்த திருவிளையாடலையும், சோ டிசாரன் வேதங்களைக் களவாடிச் சமுத்திரத்தி லொளித்திருந்த காது ஸ்ரீமந்நாராயணர் மச்சாவதாரஞ்செய்து அவனைச் சவட்டி

அயற்சை மீட்டுவதற்குள் 'ரென்பதையும், பின்ன மகங்கரித்த அம் மச்சத்தைச் சிவபிரானார் கசித்து அதன் கண்களைப் பெயர்த்தெடுத்து அணியேயாடவித்தது காரணமாக அவர்க்கு "மச்சாரி" எனத் திருப்பெயருண்டாயிற் றென்பதையும், மற்றும் வேத சம்பந்தமாக வருடஞ் சரித்திர முள்ளிட்ட புராணேதிகாசாதி யினை நாய முன்ப்பாதவர்க ளாவர்கள். இவ்வாலுமிவர்கள் வேதபாடிகளாகிய புறசாரிகளைப்போல உட்சமயநூல்களில் வேதயற்றவர்க ளே யாவர்கள். இவ்வித அவைதிகைசுவமொன் றுண்டெனற்கும் அது கன்றெனற்கும் யாம் கல்லாசிரியர் வாக்கியமொன்றுக் கண்டிலம், இவர்க ளொப்பியுள்ள நூல்களைக்கொண்டே யிவர்கண் முடிவு தவறென இங்கே நூலினுமென்பது குன்றின்பெனிட்ட விளக்கென வாநளிற் கசட்டிய காட்டன்ன மேற்கோள் பவயற்சு யுங் காட்டாது விடுத்தார். ஆகவினிவர்களது கோட்பாட்டைப் புறந்தள்ளி நாம் காண்பதாவது—

"முதலாகும் வேத முழுநா கமமாகப்—பதியான விசை பகர்ந்த திரண்டிம்" எனத் திருமந்திரம் கூறுவதுபோல முதலு ளைய வேதப்பொருள் முழுதுமே யாகமமாக வருளிச்செய்யப்படி யுருக்கின்றன வெனத் துணிபு கோடலாம். இத்துணிபே சி ஞானபோதப் புடைநூலாகிய சிவப்பிரகாசத்துழி, "பலகையை கமவேதம் யாவையினுங் கருத்துப் பதிபகபா சந்தெரித்தல் எனவும், மேற்காட்டப்பட்ட சிவஞானசித்தியார் அ-ம் சூத்திர கரு-வதுபாட்டுழி "வேதார்த்தம்—நீதில்பொருள் கொண்டுரைக் குதல் சைவம்" எனவும் வருகின்றனவென் றுணர்வதோடு வேத கம் வடம்பாடாம் வைதிகசைவ மார்க்கமே சன்மார்க்க மென முணர்வேண்டும். இதனையே திருஞானசம்பந்தப்பின்னையார் மு லிய பெரியர் விளக்குகராயின ரெனற்குப் பெரியபுராணத்தி "வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்கப்—பூதபா பண்பொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தமுத * * * * திருஞான ச பந்தர்" எனவும், "சைவமுதல் வைதிகமுற் தழைத்தோங்க" என வும், நாயுமானகவாமிகள் பாடலில் "வைதிகசைவமழகு" என வும் வருவன கீ காண்க. சிங்க.

மேன்பிறற்றப்பட்ட ஆங்கிலபாடைப் பண்டிதர் கூறுமா ளுபாசிகக்குழிகள் இர்த்துநேயத்திற் புக்க துண்டையாயின், அக்கு ளளிற் பண்டிதராயுள்ளார் வடதிகைக்கண்ணே ஆகாத்தோ

வழங்கப்பட்டுவந்த வேதத்தினைக் கைப்பற்றத் தடையில்லை. இஃ
தொன்று பொருந்தும். வேறுகூறல் பொருந்தாது. ஆவதேல்,
ஆகமத்திற் சொல்லப்பட்டது போல வேதத்தில் ஒரேதெய்வஞ்
சொல்லப்படாமற் பல தெய்வஞ் சொல்லப்பட்டமை யென்னெ
னின், சிவனடியார்களைச் சிவனாகவே வழிபடவேண்டுமென ஆகமம்
விதித்தாங்குப் பரமேசுரனது விழுதியிலுள்ள சருவமூர்த்திகளையும்
பரமேசுரனாக வழிபடவேண்டுமென அவ்வேதமும் விதித்ததெனக்
கொள்க. அன்னணம் விதித்த வேதந்தானே தேவர்களில் இந்திரன்
பெரியவன்; அவனினும் பிரம விஷ்ணு உருத்திரர்களாகிய மூவர்
முறையே பெரியவர்; இம்மூவரினும் மகேசுவரன் சதாசிவனெனஞ்
சொற்களுக்குரிய (நான்காவதான) சிவம் பெரிது; இதுவே கார
ணப்பொருள்; (காரணப்பொருளாகப் பிரம விஷ்ணு உருத்தி
ரோந்திராதி தேவர்களால் தியானிக்கப்படுந்) தியேயப்பொருளா
கிய சர்வைச்சுவரிய சம்பன்ன சம்பு; அத்துவிதப்பிரமம்; பா
மாத்துமாவென முடிபுகூறுவதை வேதமுணர்ந்த யாவரு மறிவர்.
இதனை, (பு. ௧)யவாரும் புவமொவாபஸஜ் ஶானம் ஶிவ
ஜெஹெதம் உதாய-ம் ௩.௩.௧) “பிரத்யயஸாரம் ப்ரபஞ்சோப
சமம் சாந்தம் சிவமத்வைதம் சதூர்த்தம் மந்யந்தே” எனத்
தசோபநிஷத்து என்பவற்றுள் ஒன்றாகிய மாண்டீக்கியோபநிஷத்
தும், (வளகாத் பு. ௧)ய வாரும் புவவெஹவ ஶஜ் ஶிவம் ஶான
ஜெஹெதம் உதாய-ம் ௩.௩.௧) “ஏகாத்மப் பிரத்யயஸாரம் பிர
பஞ்சோப சமம் சிவம் சாந்த மத்வைதம் சதூர்த்தம் மந்யந்தே”
என நாரத பரிவிராஜகோபநிஷத்தின் எட்டாவது உபதேசமும்,
(ஸானம் ஶிவஜெஹெதம் உதாய-ம் ௩.௩.௧) “சாந்தம் சிவ
மத்வைதம் சதூர்த்தம் மந்யந்தே” என இராம தபநோபநிஷத்தின்
உத்தரதாபிரியும், (கஜெஹெதம் உதாய-ம் ௩.௩.௧) “ஸுஹவிஷ்ணு ஶுட்யா
தீதஜெக ஜாஸாஸுஜ் ஹவஹம் ஶிவம்”
பஸ்ம் ஜாபாலோபநிஷத்தும், (ஸுஹவிஷ்ணு ஶுட்யா
ஸுஹவிஷ்ணு ஶுட்யாஸுஜ் ஹவ-ஹி வொஶ்யாணி ஶுஹவ-
தம் ௩.௩.௧) “காரணம் காரணநாந் யுதாசா காரணம் து யெய்ய
வெ-ஸ்ய-ம் ஶ்வந ஶ்வெ-ஸ்ய-ம் ஶுஹ-ஸ்ய-ம் ஶுஹ-ஸ்ய-ம் ௩.௩.௧)
“ஸுஹவிஷ்ணு ஶுத்திரேந்திரஸந்தே ஶம்பஸாஸுஜ் ஶிவம் ஶிவானி

சேந்திரயாணி ஸ்ரஹபூதந்காரணம் காரணாம் தியநா காரண துத்தியேயஸ் ஸர்வைச்வரீய ஸம்பந்நஸ் ஸர்வேச்வரா சப்பு ராக மத்தீயே” என அதர்வசிகோபநிஷத்தும் அரையுமாந்ரணும் அத பூமிக்குப் பூமிதேவியும், அக்கினிக்கு அக்கினிதேவனுர் தெய மாக வள்ளமைபேபால் வேதங்கட்கும் வேததெய்வமுண்டு. இ வினவ வேண்டியதை வினவுக.

(28)

கீட.—ஆயின், “அன்ன நான்மறை யனாதியாம்” என்ற நான்கு வேதங்களும் ஒருவாற் சொல்லப்படாமல் அனாதியாயி கின்றனவென நூல்க னுயலுமாறென்னை ?

குரு.—சுகானது திருவுள்ளப் பாட்டின்படி பிரணவவே யுதின் விரிந்த நான்கு வேதத்தையும் முடிவுபடுத்தின் ; அனாதி பொருட்டன்மை வெளியாம். அப் பொருட்டன்மையைச் சொ ள்வந்த அவை அனாதியெனவாம். அனாதி சிவனுடைய அனாதி பந மாயையாற் குடிவே அந்தப் பிரணவமெனும் உண்மையால் அ வேதம் அனாதி யெனவாம். அனாதியெனும் பெயரிய கருத்தாவி றுருளிச் செய்யப்பட்டது வேதமாகலின் ; அஃ தனாதியென பெயர் பெறும். இது கருத்தாவாகுபெயராம். இவ்வாறு கரு தால், அவ்வனாதியெனப்படு மறையே கருத்தாவெனவாகும். கு யெழுத்து வாக்கிய ரூபமாகவுள்ள அது அறிவற்ற கூடமாக கருத்தாவாதல்கூடாது. கருமத்திற்குத் திரமுடையான்கருத்த

(29)

கீட.—வடமொழியிற் கடின சந்திகளாகவும், (பொரு மன்றவு) கருகலாகவுஞ் சொல்லப்பட்ட அவ்வேதங்களை வே மேரது மந்தனர் ஆபிரவருளொருவரேனும் வாசித்துப் பொரு பகரமாட்டார்; அவ்வண மமைந்துள்ள அவற்றினை யான்மா களறிந்தொழுகுமாறு கடவுளரும் அவரதுக்காக முடையாகு ம னிர்சொய்தன ரென்பது யாவர்க்குஞ் சம்மதமாமா ? தருமயாம என்று சிலர் கடாவ யான் கேட்டதுண்டு. அக் கடாவுக்கு வின யென்னை ?

குரு.—பொருள் வெளிப்படையாகத் தோன்றச் சூத்திரித்த னுற் குற்றத்து ஒன்றென்றும், வீணேவிரியாது கருக்கிரீர் சொல்லுதலும் அழிந்தவருக்கை யடை த்துதலும் நூலுக் கிரீ டென்றும், சில சூத்திர னிதிகளைக்கொண்டாய்த் துரை ஒருபொரு

வைத்தலும் ஒருமொழியில் இருபொருள்பட வியம்பலும் முப்பத்திரண்டு உத்திகளி லிரண்டென்றும், இவையுயிர் இவை பெய்யென அறியவரு குறிச்சூத்திரமும் புணர்ச்சிவிதியறிந்து புணர்ச்சியையும் முடிபுவிதியறிந்து முடித்தலையுஞ் செய்யுஞ் செய்கைச்சூத்திரமும் உண்டென்றும், இவை யிலக்கணவிதியாடென்று முணர்ந்தோர் வேதங் கடினசந்தி கருகலென்றும், அவ்வண மமைந்தவற்றைக் கடவுளாதியர் அருளிச்செய்தன ரென்பது யாவர்க்குஞ் சம்மத மாமா? தருமமாமா? என்றுஞ் சொல்லத் துணிவரோ! துணியார். அவ் விதியறியா * முசலக்கிசலர் அப்படிச் சொல்லத் துணிவர். கலாநாயகமான அவ் வேதத்தினுக்கு அவ் லீலக்கணங்களமையாமல் வேறெதனுக்கு அமையவேண்டு மென்றல் அவர் கருத்தோ அறிகிலேம். ஓராறு, ஏழைக்கிளவிக ணிரம்பிச் சொன்னயங் குன்றினவைகளும் அவர்கள் வாசித்துவருகின்றவைகளுமான கதைகளையே வேதமென்றும், அதன்கண்ணே யவ்விக்கணங்கள் உளவென்றுஞ் சொல்வார்போலும்! அன்பின் மிக்கோய்! வேதபாராயணஞ் செய்பவன் வித்தையிற் சிறந்தோனாயிருக்க வேண்டுமென்பதை விவேகிகளே யறிவர். [கிளவி=சொல்.]

(உக)

சீட.—சூத்திரமும் பெண்களுஞ் சமமாவார்கள். அவர்கள் வேதமோதவுங் கேட்கவும் அருகரல்லரெனச் சின்னூல்கள் கூறுபாறென்கொல்லோ?

குரு.—சூத்திரமும் பெரும்பாலார்க்கு ஊண்முதலிய ஆகாராதிகளாலும், இழி தொழில்களாலும், பெண்களுக்கு மாதப் பூப்புக் கர்ப்பாதி சூதகங்களாலும் அசுத்த முண்மையால் அந்நூல்க ளவ்வாறுகூறும். பார்ப்பார் குலத்திற் பிறந்து கள்ளு நருந்தி ஆசாரங் கெட்டவனும் இழிதொழில்க ளிழைப்போனும் அவ் வேதமோதக் கேட்க அருகரல்லாதவாரே ஆசாரமில்லா மற்றையருமாவரென்றல் நீதியாம். வேதத்தின் கருமகாண்டம்—விசேடகிரியைகளாதலின், அது யாவர்க்கும் பொதுவாகாது. ஞானகாண்டம்—வருணச்சிரமங்கள் கடந்த ஞானத்தை யினிது கூறுதலின், அது யாவர்க்கும் பொதுவாகும். இதனையும் சம்ஸ்கிருதத்தில் ஓதவுங் கேட்கவும் முதன்முன்று வருணத்துப் பெண்களுக்குஞ் சூத்திர

*முசலக்கிசலம்=உலக்கைக்கொழுந்து. அதபோன்றார் முசலக்கிசலர்.

குலத்து இருபாலார்க்கும் அதிகாரமில்லைதிராவிடாதிவேதபாஷைகளில் அவ்வதிகார முண்டென்பதே சிவபார்ப்பார் தீர்மானம். இது நியாயமாக மாட்டாது. ஏனெனின்; ஆசாரமுடைய நான்கு வருணத்தாரும் ஓதவும் கேட்கவுமரசகவுள்ள சிவாகமங்கள் அச் சம்ஸ்கிருத பாஷையிலேயேயிருக்கின்றன; அவ்வாறமைக்கப்பட்ட புரானேதிகாசங்களுள் அப்பாஷையிலிருக்கின்றனவாகலின். இதனையடிமன்றி, இருக்குவேதத்தைச் சேர்ந்த ஐதரேயப்பிராஹ்மணம் 2-வது பஞ்சகத்திலுள்ள படி தாசபுத்திரானுய கவசஐலுசனெனும் பெயருடையான் இருக்குவேத சங்கத்தையினை யுண்பிபணவிய கிரந்தகர்த்தனாக காணப்படுதலினாலும், அங்கதேசத்தாசனாடைய அடிமைப் பெண்ணின் மகனாய கர்ஷீவது என்பான் ஆரியவேத முண்டெசய்த கர்ந்தர்களாகிய இருடிசவிலொருவனுச கிருத்தலினாலும், புலோமணபுத்திரி சனி - காணபுத்திரி சிரந்தை - அகஸ்தியர்பத்தினி உலோபாமுத்திரா - சந்திபுத்திரி கோசகி-அப்பிரினுபுத்திரி வாக்கு எனு மிப்பெண்கள் இருக்குவேதத்திற் சில யாகங்களுக்கும் - கிரந்தகர்த்தர்களாக விவங்குதலினாலுஞ் சூத்திரரும் பெண்களும் வேதமோதலாமெனவு பேற்படுகின்றது. அவ்வாறு உத்தரதேயத்துள்ள சதுர் வருணத்தாரும் அவ்வேதமோதுதலை யிக்காலத்துங் காணலாம். [ஆரியம் = வடமொழி.]

இனி, யஜுர்வேத சதபதப்பிராஹ்மணம் 8 - வது அத்தியாயத்தில் யாககர்த்தா விப்பிரனயின் ஏகி = வருக, யாககர்த்தா க்ஷத்திரியனயின் வைசியனயின் அகவி = இவ்விடம் வருக, யாககர்த்தா சூத்திரனயின் அதாவா = இவ்விடம் ஓடிவருக என்றழைக்கும்படி விதித்தவர் அ சூத்திரன் வேதகர்ம யாககர்த்தாவாகவு மிருக்கலாமென்பது முணரற்பாற்றே. அற்றுகலின்னறே மேற்றெரித்த கவசஐலுசன் பின்னர் யாககாரியத்திற் சேர்க்கப்பட்டான் என வேலைய ஐதரேயப்பிராஹ்மணம் 2 - வது பஞ்சகமும் கூறிற்றறே என்க.

முதன் ஓவருணத்தார்க்குமுள்ளவா அ சூத்திரருக்கு உபநயனமெனப்படு துவிஜத்துவ மில்லையெனாமென்று ஸ்மிருதிகள் மிழந்தும், அப்படி வேதம் மிழந்துது. மதுஸ்மிருதி ௩-வது அத்தியாயம் ௧௯8 - வது சுலோகத்தின்படி. பார்ப்பார் பிராகு வமிசத்தினரும், க்ஷத்திரியர் ஆங்கேச வமிசத்தினரும், வைசியர் புலஸ்தியர் வமிசத்தினரு பானவா அ சூத்திரர் வசிஷ்டர் வமிசத்தாராயுள்ளாராகலின் அந்தச்சூத்திரர் இருடி கோத்திரத்தாரே யாவர், சண்டு, அனை

அச்சி சந்திரகாரை; கைலிக் சக்ரி ந்துவஜீ சுவர்ணகாரி; கௌகல
ஷண்டக; வர்த்தகி சணக; கணிகா ஹைதிக்; வியாத் நிஷாத் சகுக
புராட்சர்மகாரா; ஏதாக் ஹஸ்ருத்யஸம்பாதித த்ரவ்யாத் நிஷ்பந்
மந்ந மபோஜ்யம் | ஏதேஷாம் திரவ்ய யப்பிராகிக் கிராஹ்யம் |
ஏதேஷாம் யாகார்ஹதா நபவதி ||” என வருநதற்குச்—குத்திரணக்கு
வேள்வி செய்தவன் பொருளானதையும் விட்டு, நீக்குதலினால் பரி
சுத்தனாகின்றான், அபவாத்முற்றவன், சயயவொழுக்கங் கெட்டவன்,
மறுமணஞ் செய்தவன் மகன், கருவழித்தவன் அல்லது சிசுவதை
செய்தவன், ஆண் அவாவுற்றபெண், சுத்தமிலான், ஆயுதங்களுண்டு
செய்ய்வான், எண்ணெய்கிற்போன், குயவன், கொடியிடிப்போன்,
தட்டான் அரிப்புக்காரன் அல்லது பொன்னெடுப்போன், சித்திரக்
காரன், பேடி, வர்த்தகன், கணக்கன், கணிகை, ஊன்சிற்பவன்
அல்லது பரதவன் செய்பவன், வேடன், நிஷாதன், வண்ணன்,
குறிசொல்பவன் சகுனஞ்சொல்பவன், தேரல் கிணினுன் அல்
லது செம்மான் என மிவர்களுடைய கைப்பொருள்களைப் புசித்த
லாகாது தானமாகக் கோடலாகாது இவர்கள் வேள்வி செய்கித்
தல் கூடாதெனப் பொருளாகின்றபடி அபவாத் முற்றவன்முதல்
அனைவருஞ் குத்திராகின்றார்.

ஈண்டு ஊழியக்கார றெனப்பட்டார்முதல் விளக்கப்பட்ட
பல்லோருட் பெரும்பாலார் இழிதொழில் பற்றியே குத்திரானைப்
பட்டமையான் அவ் விழிதொழில் மேலான வருணத்தார் செயி
னுஞ்செய்தமட்டில் அந்தச் குத்திரோயாவர். அவ்வளம் அந்தொ
ழில்விட்டு உரிய மேன்றொழில் பற்றுவாராயின் அவர் மேலான
வருணத்தாரோயாவர். இவ் வன்மைபற்றியே “பெருமைக்கு யோ
னைச் சிறுமைக்குந் தத்தம்—கருமமே கட்டளைக் கல்.” “பிறப்
பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ்சிறப்பொவ்வா—செய்தொழில் வேற
துமையால்.” என்றார் செந்நாப்போதாரும். கோமாயிச முண்ப
வன் பஞ்சமனுவானெனு முடிபொன்று பிற்கால முண்டாயிற்று.

உயர்குலத் தந்தைக்கு மிழிகுலத் தாய்க்கும் பிறந்த பிள்ளைகள்
அதுலோமர், உயர்குலத் தாய்க்கு மிழிகுலத் தந்தைக்கும் பிறந்த
பிள்ளைகள் பிரதிலோமர், அதுலோமத் தந்தைக்கும் பிரதிலோமத்
தாய்க்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் அந்தராளர், அதுலோமத் தாய்க்கும்
பிரதிலோமத் தந்தைக்கும் பிறந்தபிள்ளைகள் கிராத்தியர் எனப்
பனுவல்கள் பகர்கின்றன. இத் தாய்தந்தையர் விவாகத்தாலேனுங்

களவாலேனுங் கூடிப்பெற்ற பிள்ளைகள் பலஜாதியா ராவனையும்
சுண்டைப் பகுத்துணர் வேண்டுமன்றே. அங்ஙனமாயின், ஒன்றற்
கேனு முடன்பட்டுநிற்பா ருகி லுளராதல் வேண்டியே. இவ்வே
யாமின்றார்.

இன்னணம் உற்பத்தியானவரையும் ஆகுரையும்பற்றிப் பரியா
லோசனைசெய்ப்புகின், எத்தந்தைக் கெவர் பிள்ளையப் பிறந்தனர்
எவர்பிறப்பொனத் தீர்மானிக்க ஒல்லாதென்னு முடிவேபிறக்கும்.
இதிரிற்; விவேகமில்லாதவனைச் சூத்திரனென்பதே வேதத்தின்
கருத்தாகும். யாங்ஙனமெனின், (ஞானகுருவுக்குப் பணிவிடை
புரிந்து ஞானம் பெறவேண்டுமெனும் விவேகமின்றி அன்னதானத்
தையே மிகவு நடாத்திவந்த) பௌத்திராயண ஜானகருதியெனும்
பெயரிய ஓராயன் சாகவொனும் பெயரிய ஒரு பிரமஞானியா
ரைத் தரிசித்து அவர்முன்பு அதுநாறு பசுக்களையும் அரும்பெரும்
பரிகள் டூட்டிய தேரினையுங் காணிக்கையாக நிமிஇ வந்தித்துப்
பிரமஞானோபதேசத்தை விரும்பியகால அந்த ஞானியர் கடித்தி
ரியவகிய அவ்வராயனை “ஏடா சூத்திரா!” என்று விளித்தனர்
கண்டாய். இதனை,—

(தமூஹபர : ப்ரூக்யுவாஹ ஹாரொகா ஸூக்யு
வெவ வஸம மொஹிரவிலி தமூஹ வுநரெவ ஜாத
ஸூகி : வளசூரபண வஹவ்யம் மவாஃ கிஷ்டஸூதரீ
ராயம் ஹாஹிதரணஹாஹாய ப்ரூகி உக்யஜெ ||)

“தமூஹபர : ப்ரூக்யுவாஹ ஹாரொகா சூத்திரவை
வஹ ஜோபிரஸ்த்தகிதி ததஹபுரேவ ஜானகருதி : பெளத்
ராயணஸ் ஸஹஸ்ரங்கவாம் நிஷ்கமச்வநீ சதம் தஹிநாத்
நநாதாயப் பிரதிசக்ரமே ||”

என வருடஞ் சாந்தோக்கியோபநிஷத்து ச - வது பிரபாடகம்
உ - வது கண்டம் ந - வது அநுவாகத்தி னறிக. இவ்வாறாயின் முநி
யெனு மொரு விசேடணமொழி, பார்ப்பார்க்குமல்லா ஏனைய
குலத் துதித்தவர்க்கு மாங்கொள்பிறவெனின் ; அறியாது கடர
பினாய் : பாணிரீயம் ச - வது அக்கியாயம் உந - வது சூத்திரத்
தள்ளவாறு மீநேஃ+உச்ச=மநேருச்ச என்று சேரும். மந்-நாது.
‘மநேருச்ச’ என்னும் விதியால் அந்த மகாத்நின்மீது உகரம்
ஆதேசமாக வந்து கூடலும் முந் - என்னும். ஆகவே இகரப்

பிரத்யயஞ் சேர்த்து 'முசி' என வாய், மர — ஞானமாதலின், முசி என்பது ஞானமுடையான் ஞானத்திருப்பவன் எனப் பொருளாய், மெளகமுந் திருப்போனும் முந்யாவன். இவ்வொன்றும் மெளகமும் நல்லமுள்ள பல்வருணத்தார்க்கும் பொருந்துதலின் அவர்க்கெல்லாம் அம் முந்யொழி யாகுமென்க. அதனுள்ளே தில்லைவாழ்ந்தனரு ளொருவராய கொற்றவன்குடி உமாபதிசீவாகாரியார் தாமருளிச்செய்த கோக்கிழார் புராணத்துமேலே ளொருவர்தினராய கோக்கிழார் சுவாமிகளைத் "தேனிப்பார் குன்றமுசி கோக்கிழார்" எனக் கூறியருளிவர். இத்திற மேற்கோள் பல்வுள. இம் முசித்தன்மை பார்ப்பார் குலத்தவர்க் கிலாவிழன் அவரும் அதன்மையுளர்க்குக் கீழோராவர். இக்கருத்தே பற்றியன்றே 'சிவ' எனுஞ் சொல்லிச் சொல்லுகின்றவன் சாகிரிற் சண்டானையிருப்பினும் அவனைக்காணின், அவனோடு கலந்துபேசுக அவனோடு மெளக அவனோடு மெளக வென்று பொருளாய்ப்படி. (* கவிவா யுபு ளுராலு பரிவ உசிவாயம் வடிவெதே தவஹ வ்வடிவெதே தவஹ வ்வெவெதே தவஹ ஹுஜீக |) "அசிவாயர்சண்டானம் சிவ இதிவாசம் வதேத்தேநஸஹ ஸம்வதேத் தேநஸஹ ஸம்வதேத்தேநஸஹ புஞ்சித |" என முண்டகோபபட்டம் மொழிநின்றது. இனித் தமிழ் வழக்கின் முனிவனெனப்படுமொழி உலகை முனிந்துகொண்டவனெனப் பொருளாய்வழி உலகை வெறுத்ததுக் கடவுளைப்பற்றிய பல்வருணத்தாரும் முனிவர் முனைவ ரெனவாமாறு முணரத்தக்கதே. முனிதல் முனைதலெனுஞ் சொற்கள் வெறுத்தலெனும் பொருள். ஆகலின், திருவள்ளுவதேவர் "எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்—மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு." என்றபடி இவ்வறுதி யுய்துணர்ந்து நன்னெறிபிடித் தொழுதுத் தன்மை நல்லவர்தாட்டே யாய்.

வேதமோதவன் கோக்கவு மநிகராயில்வார் வேத மூலமாய பிரணவத்தைபு முர்சரிக்கொணு தென்பதுஞ் சிவவேதியர் நீர்மான்ம், இதுவும் மேல்கிளக்கிய அசுத்தமுடையார் பகஷ்மாமே யன்றிச் சுத்தமுடையார் பகஷ்மாகாது. இம்முடிவை ஞானகாண்ட அதுஷ்டிப்புக் குரிய பிரணவத்தினால் கிருத்தியாகத்தக்க யோக

* இது சீவகண்டபாஷியத்து ௨ - ம் அத்தியாயத்து ௬ - ம் பாசத்தப் ௨௬ - ம் சூத்திரபாஷியத்தின் 49-ஆம் பாசப்படுகின்றது. இஃ சிவகண்ட அசுத்திடுக்க முண்டகோபபட்டத்தப் பிரதிகளில் இல்லை.

ஞானங்களை ஆசாரமுள்ள பல்வருணத்தாரு மடைந்து அந்தமி
 லின்பம் பெற்றனனெனக்கூறு பன்னூல்களு முறுதிப்படுத்தும்.
 “உயர்ந்தோர்க் குரிய வேதத்தினுள்,” என்று தொல்காப்பியனார்
 கூறியது உடம் அது. இங்ஙனம் சூத்திராருக்கு ஒங்காரரீக்கி ஆகமத்திற்
 சொல்லப்பட்ட பஞ்சாக்ஷரமே யுரியனவெனின், அப் பஞ்சாக்ஷ
 ரமும் அக்கடவுளும் வேதஹிருதயமாக விருத்தலின் அவை
 வேதியருக்கு முரியனவாயின. அன்றி, “பஞ்சாக்ஷர ஜெபத்தில்க்
 கம்? முன்னேவர ஜெபிப்பது பிராமணர்க்காம். அந் கம்? பின்னே
 வர ஜெபிப்பது மற்ற வருணத்தார்க்கம்” எனச் சைவபுராணத்து
 விந்யேசுராங்கிதை கூ-வது அத்தியாயமும் கூறுகின்றது. ஆகலிற்,
 பஞ்சாக்ஷரம் பொதுவென்க. துணியு.—எவ்வருணத்து உதித்
 திருப்பினும் பூர்வபுன்னிய பலப்பிராப்தி யுள்ளார்க்கே மிக்கோ
 ராள் அந்தப் பிரணவாதிக ரூபதேசிக்கப்படும் அரியதுலுங்கிட்
 டும் எனக கோடற்பாலது. ஒழுக்கம் கிரம்ப வேற்படுத்திய ஜாதி
 வேறுபாடு அவ்வொழுக்கத்தினின்றும் கித்திரசெய்வோன் கைப்
 பொருள்போலத் தானே ரீங்கப்பெறுதல் தக்கார் பக்கமேயாம்.
 பிராமணத்தன்மைக் குரியது ஜீவனன்று, உடம்பன்று, ஜாதி
 வன்று, கல்வியறிவன்று, கருமமன்று, தருமமன்றெனத் திருஷ்
 டாந்த வாயிலாக விளக்கி அங்கட்கவாறுபவப் பிரமஞானமுடைய
 வனை பிராமணனென்று வஜ்ராகுசியுபநிடதம் முடிவு கூறுதல்
 போலப் பலவுபநிடத சம்மத முண்டென்பது முணர்க. இதுவே
 யதுபவத்திற்கு மொத்தது. இப் பெற்றியறியா துணாப்பா ருணர்
 களையெல்லாம் அகீத வுணாபெனக் களைக. வேதஹிருதயமாதல்
 எவ்வாறெனின்; மூன்றுவேதங்களின் கடுவிலுள்ளது யஜுஸ்
 வேதம். அதன் ஏழுகாண்டங்களி னடுவிலுள்ளது கான்காவது
 காண்டம். அக்காண்டத்தி னடுவிலுள்ளது ஐந்தாவது பிரச்சனயா
 சிய ஸ்ரீருத்திரம். அதனடுவி லுள்ளது “கமச்சோமாயசா”
 எனும் அதுவாகம். அதனடுவிலுள்ளது “கமச்சிவாயசா” எனும்
 வாக்கியம். அதனடுவிலுள்ளது “சிவ” எனும்பதியினது திருநா
 மம் என வறிக. [ஒத்து=வேதம்.]

(௨௭)

கீட—கடவுள் சமுள்ளசெய்த வேதாத்மாதிகளுக்கு மாறு
 கோணாக மாநானுயொரு புத்தகத்தை பாலகொளுவ னெழுதி

அதைக் கடவுள் சொல்லினார் யாவெழுதினாவென்று சொல்லின் உண்மை யுணர்வ தெவ்வாறு?

குரு.—ஐசு ஜீவ பரமகூணம்நீயும், அறம் பொரு விரிப்பவ வீடுனா நான்கு புறவுார்த்தங்களையும், வழுவிலா விரிப்ப வழிபாட புற குரிய சரியை கிரியை யோகம் ஞானமெனு நான்கு சோபாண களையும் சோகாசப்படுத்திப் பேசா ஏற்றுலும் "சாவானருளிய வுண்மைப்பா யினர்ந்துஞ் சுருதியாக்க மாட்டாதென்றும், அதை விசேடிகள் விசாரிக்கப்புகின் யுத்திக்கும் அனுபவத்திற்கும் பொருந்த வெற்றுறையும் வெறுக்கிறலுமே யாகுமென்றுத் தீர்மானிக்குப வழி அது கண்டிக்கப் படுவதே.

இன்னனக் கண்டிக்கப்படும் யாதானுமொரு புத்தகத்தைக் கடவுள் சொல்ல வெழுதப்பட்டதெனக் கொளின், அக்கடவுள் காரண காரியங்கள் தெரிந்துரைப அபூணராவரெனுந தீர்மை யுண்டாம். ஆனுவிரிப்ப அருட்கடவாந் கடவுளருளிய சுருதிக்கு யுத்தி அனுபவமென்னும் இரண்டும், ஏனையோ ரருளிய நூலுக்குக் சுருதி யுத்தி அனுபவமென்னு மூன்றும் பொருந்த வேண்டும். மூன் றும் பொருந்தா ஆளதாயின் அது மயில் இராவணன் கதை சத கண்டாவணன்கதை முதலியனபோலத் தள்ளப்படுவதே. அன்றி இற்றைநாள் காலும் எத்தனையோ மதநூல்க டோன்றி யழித்த வழியே யழிந்தும் போகும். ஆக்கியோலுக்குப் பாவமும் மீட கொள்ளும். இதனை,—

“யாவ ரொருவரான் வேதத்திற்கு வேளுன சான்றிரங்க ஞாண்டாக்கப் படுகின்றனவோ அவை யொல்லையி லொழிந்தபோம். பின்னும் அவை யொருவரா நேற்படுத்தப்பட்டமையால் அவற்றை யதுசரிக்கின்றவர்க ளுக்குப் பவனுமில்லை. ஏனெனின், அவை வேதமூலமான பிரமாண மில்லாத மூழுப்பொய்யாக வமைந்திருத்தலினால்.”

என்று மானவதருமசாஸ்திரம் ௧2 - வது அத்தியாயம் கூறுமாற் றுனு முணர்க. ஈசலட்சணமாகிய பரிசுத்தம் வல்லமை காரணம் முதலிய பெற்றிகளை வெளியிடவேண்டியதால் சுருதியா திகலைகளா தால் அவை யெத்திறத்த வாநங்களானும் பேதங்கொளாதிருக்க வேண்டுமென்றும், பேதங்கொளின் தாலென்னு மொழுக்கில் தா வதுமன்றிப் பொய்யுடாமென்று முணர்நல் கற்றுவல்லார்க்கு வளி யெளிதே. இதனைப் ௧2 - வது கீனுவத்தநாந்நினுஞ் சுருதிகை சொல்லினேம்.

(௨௮)

சீட.—ஆகம மென்ப தென்ன?

குரு.—ஆகமம் என்னும் வடமொழி தென்மொழியில் 'வந்தது' எனப் பொருளாம். எங்கிருந்து வந்ததெனின், பரமாய்தரது திருநாவி விநுர்தென்றும். அதனால் "ஆப்தவாக்கிய மாகமம்" என்ப ஆன்றோர். அவ்வாப்தர் சர்வபுவண கர்த்தராவாகிய பரமசிவனாவார். ஆகமமென்பது மற்றொரு வழியில் ஆ=பாசம், க=பசு, ம=பதியெனவும் அருத்தமாம். பதிபசுபாசஇலக்கணங்களைச் சால விளக்குதலின் இப்பொருள் கொள்ளுமென்ப. அன்றி, ஆ=ஞானம், க=மோகமும், ம=மலநாசமெனவும் அர்த்தமாகுமென்ப. இவ்விரண்டருத்தமும் ஒன்றற் கொன்று மாறுகோளேச வென்னின், அன்றென்க, எவ்வாறென்னின், முற்பொருளில் ம - என்ற பதியே பிற்பொருளில் மலநாச மாதலின் மலத்தைநசிக்கும் பரவஸ்து பதியெனவாம். முற்பொருளில் ஆ - என்ற பாசம் பிற்பொருளின் ஞானமாயிற்று. அப்பாசம்:—ஆன்மாவின் தறிவை மறைத்துள்ள ஆணவமலத்தை நீக்கி யறிவு பிரகாசிக்கும்படி யாற்றுவென்று பதியினு லான்மாவுக் குண்டாக்கப்பட்ட நறு கரணங்கனாகும். இங்ஞனம் இப்பாசமும் இதனால் விளங்கு மறிவாகிய ஞானமு மொன்றுபட்டவா றறிக. முற்பொருளில் க - என்ற பசு பிற்பொருளின் மோகமாதலின் அதனை யடையும்பொருள் பதியன்று பாச மன்று பசுவாகிய ஆன்மாவே யெனவாம். மோகமென்பது பந்த கிறிதலை. இவ் கிறிதலையாகிய மலநாசஞ்செய் தருள்பவனே முற்சொற்ற பதி. இவ்வாகமம் பதிதால், முன்னால், முதல்வன்வாக்கு, சைவசாந்திரம், தந்திரம், மாந்திரம், சித்தாந்தமெனும் பெயர் கொண்டு விளங்கும். அறிக. [ஆப்தர்=உள்ளது கூறுவோர்.]

(௨௯)

சீட.—அவ்வாகமம் ஒன்றோ? பலவோ?

குரு.—காமிகமுதல் வாதுளம் சுறுக இருபத்தெட்டாம். அவற்றுள் இக்காலத்து இல்லாதன பல. உள்ளன சில. இச் சிலவுள்ளும் முழு துமின்றிக் குறைபட்டுள்ளன சில.

(௩௦)

சீட.—இவ்வாகமங்களைப் பரமசிவனார் யாருக்குபிச்சித்தனார்? விவரமெப்படி?

குரு.—விஞ்ஞானகவர் பிரளயாகவர் சகலநீரணும் மூலவக யான்
 மாக்களி லுயர்வுடைய விஞ்ஞானகலிற் பரமசிவாறுக்கிரகம் பெற்ற
 பிரணவர் முதலிய பத்துச்சிவன்களுக்கும் அந்தப்பரமசிவனார் தமது
 சத்தியோஜாதமுகத்தாற் காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அசின
 மெனு மைந்தீனையும்; வாழ்வேழுமுகத்தால் நீப்தம், சூக்குமம், சகச்
 சிரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதமெனு வயந்தீனையு முப்பேதசித்தருளி
 னார். பரமேகாரிட முப்பேதசம்பெற்ற அனாதிருத்தார் முதலிய பதி
 னென்மருக்கும் அதுகப்பரமசிவனார் தமது அகோரமுகத்தால் விஜயம்,
 நிச்சவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினையமாகிய அனவம், வீரமெனு
 மைந்தீனையும்; தற்புருஷமுகத்தால் இரௌரவம், மகுடம், கிமலம், சந்
 திரநூனம், முகவிப்பமெனு மைந்தீனையும்; ஈசானமுகத்தாற் புரோற்
 சீதம், இலளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோத்தம், பாரமேச்சுரம்,
 கிரணம், வாதானமெனு மெட்டினையு முப்பேதசித்தருளினர். இவ்வா
 றுப்பேதசித்தப்பட்ட இருபத்தெட்டு ஆகமங்களுள் முன்னைய பத்துஞ்
 சிவபேத மெனப்படும். பின்னைய பதினெட்டும் உருத்திரபேத மெனப்
 படும். வேதநான்கும் நூற்றிசைமுசங்களிற் றேறன்றினமையின், ஆக
 மங்கண் மேயேனக்காயுள்ள ஈசானமுகத்திற் றேறன்றினவென்று காமி
 காகமங் கழறும். இவ்வையந்தீன ஒவ்வொருமுசமும் ஐவைந்து
 முசங்களாக விளங்கலின், அவற்றிலுள்ள ஐந்து ஈசானமுசங்களி
 னுந் தோன்றினவென் றொழித்துக்கொள்க.

பின்னிரிந்தச் சிவாகமங்களைப் பரமசிவனார் விஞ்ஞானகலிற்
 அஷ்டசித்தியேசுரர்களிற் சிரேஷ்டான அநந்ததேவநாயனருக்கு
 உபதேசித்தருளினர். அந் நாயனார் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திர
 களிற் சிரேஷ்டான ஸ்ரீகண்ட பரமசிவனார்க்கு உபதேசித்தருளினர்.
 அவர் சிவகணங்களுக்கும், தேவர்களுக்கும், முனிவர்களுக்கும் மனுக்
 கிரகஞ் செய்பாக்குக் திருநந்திதேவர்க்கு உபதேசித்தருளினர்.

சிவபேதம் பத்தையங் கேட்டவர் ஒருவரிடக்கே நானூறாக ஒவ்
 வோ ராகமத்திற்கு மும்முன்றுபேராய் அணுசநாசிவருட் டலைவராய
 பிரணவர்முதன் முப்பதினமராவர், அவர் பெயர் வருமாறு:—காமிகங்
 கேட்டவர் பிரணவர், திரிகலர், ஹார், யோகஜங்கேட்டவர் சுதாங்
 கியர், பஸ்மர், விபு, சிந்தியங்கேட்டவர் சுதீப்தர், கோபதி, அம்
 பிகை, காரணங்கேட்டவர் காரணர், சர்வருத்திரர், பிரசேசர். அசி
 தங்கேட்டவர் நசிவர், சிவர், அச்சுநர், தீப்தங்கேட்டவர் ஈசர்,
 திரிமூர்த்தி, ஈ நரசனர். சூக்குமங்கேட்டவர் சூக்குமர், வைச்சிவணர்,

பிரபஞ்சனர், சகச்சிரங்கேட்டவர் காலர், வீமர், தருமர், அஞ்சமான் கேட்டவர் அஞ்சு, உக்கிரர், ஆதித்தியர், சுப்பிரபேதக் கேட்டவர் தேசேசர், விக்கினேசர், சசி.

உருத்திரபேதம் பதினெட்டையும் கேட்டவர் ஒருவரிடத்தொருவராக ஒவ்வோ ராகமத்திற்கு இவ்விரண்டுபேராய் அனுகிருத்திரர் முதன் முப்பத்தனாவார், அவர் பெயர் வருமாறு:—விஜயகேட்டவர் அனுகிருத்திரர், பரமேசர், நிச்சவாசங்கேட்டவர் தசார்ணர், பார்ப்பதி, சுவாயம்புவங்கேட்டவர் தேனேசர், பத்தமூ, அனலக் கேட்டவர் விஜயர், உதாசனர், வீரங்கேட்டவர் தேசர், பிரசாபதி, இளையவங்கேட்டவர் பிரமேசர், நந்திகேசர், மருடங்கேட்டவர் சிவர், பகாதேவர், விமலங்கேட்டவர் சர்வாந்தரர், வீரபத்திரர், சந்திரனானங்கேட்டவர் அநந்தர், பிரகற்பதி, முகவியப் கேட்டவர் பிரசாந்தர், தஜீசி, புரோற்கேங்கேட்டவர் ரூசி, கவசர், இலனிதக் கேட்டவர் இலனிதர், ஆலையேசர், சித்தங்கேட்டவர் விந்து, சண்டேசர், சந்தானங்கேட்டவர் சிவநீஷ்டர், அசம்பாதர், சர்வோத்தம் கேட்டவர் சோமதேவர், நரசிங்கர், பரமேச்சுரங்கேட்டவர் சிதேவி, உசனர், கிரணங்கேட்டவர் தேவஸிபு, சம்வர்த்தர், வாதான்கேட்டவர் சிவர், மகாகாளர்.

சிவபெருமாற்குக் காமிகர் திருவடிகள், யோகஜல் கணைக்கால் கள், சிந்தியர் திருத்தாளவீரல்கள், காரணக் கெண்டைக்கால்கள், அகிதம் முழந்தாள்கள், தீபந் தொடைகள், குக்குமங்குய்யத்தானம், சகச்சிரங்கடித்தானம், அஞ்சமான் முதுகு, சுப்பிரபேதம் உந்தி விஜயம் உதரம், நிச்சவாசம் நாகி, சுவாயம்புவம் முலைகள், அனலக் கண்கள், வீரங் கழுத்து, இளையவங் காதுகள், மருடம் முடி, விமலக் கைகள், சந்திரனாமார்பு, முகவிய்பம் முகம், புரோற்கேம் நா, இலனிதக் கபோலங்கள், சித்தம் நெற்றி, சந்தானக் குண்டலம், சர்வோத்தம் பூணூல், பரமேச்சுரம் ஆரம், கிரணம் இரத்தினபாணம், வாதானம் பரிவட்டம், மற்றையுபாகமமெல்லாம் பரிமளத்திரவியங்கள் புட்பங்கள், சைவசித்தாந்தம் வைவேத்தியமெனவாம்.

ஆதமம் ஒவ்வொன்றும் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென்று நான்குபாதங்களை யுடையனவாகிப் பதி பக பாச இலக்கணங்களையும், பாரிலக்கணத்தொளைய சிவதத்துவமுதற் பிருதிவித்தத்துவங்காறு முள்ள ௩௬ - தத்துவோற்பத்தி ளயங்களையும், புவனேசரர் காக்கின்ற

குரு.—விஞ்ஞானகல் பிராயாதல் சகலரெனும் மூவகை யான்
 மாக்களி லுயர்வுடைய விஞ்ஞானகலிற் பரமசிவாநுக்கிரகம் பெற்ற
 பிரணவர் முதலிய பத்துச்சிவன்களுக்கும் அந்தப்பரமசிவனார் தமது
 சந்தியோஜாநமுகத்தாற் காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காணம், அசி த
 மெனு மைந்தனையும்; வாமதேவமுகத்தால் தீப்தம், குக்குமம், சகச்
 சிரம், அஞ்சமான், சுப்பிரபேதமெனு மைந்தனைபு முபதேசித்தருளி
 னார். பரமேசுரிட முபதேசம்பெற்ற அனாதிருத்திர முதலிய பதி
 னென்மருக்கும் அந்தப்பரமசிவனார் தமது அகோரமுகத்தால் கித்யம்,
 நிச்சவாசம், சவாயம்புவம், ஆக்கினேயயாபிய அனலம், விரமெனு
 மைந்தனையும்; தற்புருஷமுகத்தால் இரொளரவம், மகுடம், ஸிமலம், சந்
 திரானம், முகவிம்பமெனு மைந்தனையும்; ஈசானமுகத்தாற் புரோற்
 கிதம், இலரிநம், சிந்தம், சந்தானம், சர்வோத்தம், பாரமேச்சரம்,
 கிரணம், வாதுளமெனு மெட்டனைபு முபதேசித்தருளினர். இவ்வா
 ருபதேசிச்சுப்பட்ட இருபத்தெட்டு ஆதயங்களுள் மூன்றைய பத்தாந்
 சிவபேத மெனப்படும். பின்னையபதினெட்டும் உருத்திரபேத மெனப்
 படும். வேதநான்கும் நூற்றிசைமுகங்களிற் றேன்றினமையின், ஆத
 மங்கண் மேனோக்காயுள்ள ஈசானமுகத்திற் றேன்றினவென்று நாயி
 காகமம் கழறும். இவ்வையத்தினை ஒவ்வொருமுகமும் ஐவையந்து
 முகங்களாக விளங்கலின், அவற்றிலுள்ள ஐந்து ஈசானமுகங்களி
 னுற் தோன்றினவென் றொழித்துக்கொள்க.

பின்னிரிந்தச் சிவாகமங்களைப் பரமசிவனார் விஞ்ஞானகலில்
 அஷ்டசித்தியேசுரர்களிற் சிரேஷ்டரான அநந்ததேவநாயனருக்கு
 உபதேசித்தருளினர். அந் நாயனார் தூற்றுப்பதினெட்டி உருத்திரர்
 களிற் சிரேஷ்டரான ஸ்ரீகண்ட பரமசிவனார்க்கு உபதேசித்தருளினர்.
 அவர் சிவகணங்களுக்கும், தேவர்களுக்கும், முனிவர்களுக்கும், மனுக்
 கொகஞ் செய்பாக்குக் திருநந்திதேவர்க்கு உபதேசித்தருளினர்.

சிவபேதம் பத்தைபுங் கேட்டவர் ஒருவரிடத்தொருவராக ஒவ்
 வோ ராகமத்திற்கு மும்முன்றுபேராய் அனுசகாசிவருட் டலைவராய
 பிரணவர்முதன் முப்பதின்மராவர். அவர் பெயர் வருமாறு:—காமிகன்
 கேட்டவர் பிரணவர், திரிகலர், ஹார், யோகஜங்கேட்டவர் சுதாக்
 கியர், பஸ்மர், கிபு, சிந்தியங்கேட்டவர் சுதீப்தர், கோபதி, அம்
 பிகை, காணங்கேட்டவர் காணர், சர்வருத்திரர், பிரசேசர், அசி
 தங்கேட்டவர் சசிவர், சிவர், அச்சகர், தீப்தங்கேட்டவர் ஈசர்,
 திரிமூர்த்தி, உ.காசனர், குக்குமங்கேட்டவர் குக்குமர், வைச்சிவனார்,

பிரபஞ்சனர், சகச்சிரங்கேட்டவர் காலர், வீலர், தருமர். அஞ்சமான் கேட்டவர் அஞ்சு, உக்கிரர், ஆதித்தியர். சுப்பிரபேதங் கேட்டவர் தேசேசர், விக்கினேசர், சசி.

உருத்திரபேதம் பதினெட்டையும் கேட்டவர் ஒருவரிடத்தொருவராக ஒவ்வோ ராகயத்திற்கு இவ்விரண்டிபேராய் அனாதிருத்திரர் முதன் முப்பத்தறவராவர். அவர் பெயர் வருமாறு:—விஜயகேட்டவர் அனாதிருத்திரர், பாமேசர். நிச்சுவாசங்கேட்டவர் நசார்ணர், பார்ப்பதி. சுவாயம்புவங்கேட்டவர் தேனேசர், பத்மபூ. அனலங்கேட்டவர் வியோமர், உதாசனர். வீரங்கேட்டவர் தேசர், பிரசாபதி. இரொளவங்கேட்டவர் பிரபேசர், நந்திகேசர். மசூடங்கேட்டவர் சிவர், மகாதேவர். விமலங்கேட்டவர் சர்வாத்தமர், வீரபந்திரர். சந்திரஞானங்கேட்டவர் அரந்தர், பிரகற்பதி. முகவீம்பங் கேட்டவர் பிரசாந்தர், ததீசி. புரோற்கீதங்கேட்டவர் சூலி, கவசர். இலளிதங்கேட்டவர் இலளிதர், ஆலயேசர். சித்தங்கேட்டவர் விந்து, சண்டேசர். சந்தானங்கேட்டவர் சிவநீல்டர், அசம்பாதர். சர்வோத்தம்கேட்டவர் சோமதேவர், நரசிங்கர். பாமேச்சரங்கேட்டவர் சீதேவி, உசனர். கிரணங்கேட்டவர் தேவஸீபு, சம்வர்த்தர். வாதான்கேட்டவர் சிவர், மகாகாளர்.

சிவபெருமாற்குக் காமிகர் திருவடிகள், யோகஜங் கணிக்கால் கள், சிந்தியர் திருத்தான்விரல்கள், காரணங் செண்டைக்கால்கள். அசிதம் முழந்தாள்கள், தீப்தர் தொடைகள், குக்குமங்குப்பயத்தானம், சகச்சிரங் கடித்தானம், அஞ்சமான் முதுகு, சுப்பிரபேதம் உந்தி விஜயம் உதரம், நிச்சுவாசம் நாகி, சுவாயம்புவம் முலைகள், அனலங்கல்கள், வீரங் கடிந்து, இரொளவங் காதுகள், மசூடம் முடி, விமலங் கைகள், சந்திரஞானம் மார்பு, முகவீம்பம் முகம், புரோற்கீதம் நா, இலளிதங் கபோலங்கள், சித்தம் நெற்றி, சந்தானங் குண்டலம், சர்வோத்தம் பூனூல், பாமேச்சரம் ஆரம், கிரணம் இரத்தினபாணம், வாதானம் பரிவட்டம், மற்றை யுபாகமமெல்லாம் பரிமளத்திரவியங்கள் புட்பங்கள், சைவசித்தாந்தம் னாவேத்தியமெனவாம்.

ஆதமம் ஒவ்வொன்றும் சரியை கிரியை யோதம் ஞானமென்னு நான்குபாதங்களை யுடையனவாகிப் பதி பசு பாச இலக்கணங்கனையும், பாசஇலக்கணத்துளாய சிவதத்துவமுதற் பிருதிவி,கத்துவங்காறு முள்ள ௩௬ - தத்துவோற்பத்தி லயங்கனையும், புவனேசர் காக்கிவந்த

புவனங்களின் யோசனைப் பிரமாணங்களையும், பிரமாணப்பிராணயம் பிராகிருதப்பிராணயம் மத்தியப்பிராணயம் மஹாப்பிராணயம்பிரதமமஹாப் பிராணயமெனும் ஐவகைப் பிராணயங்களையும், பாசுபதம் மஹாவிதம் காபாலிகமுதலிய மதசாஸ்திரங்களையும், சிவாலய முண்டுசெய்து நடத்தவேண்டிய வொழுங்குகளையும், ஆன்மபெந்த முத்திலக்ஷணங் களையும் விளக்குவனவா யுள்.

காமிகல் கழறுமாய ஆகமமானது இலௌகிகம், வைதிகம், அத்தியான்மிகம், அதிமார்க்கம், மாந்திரமெனும் ஐங்குற்றியையு முடைத்து. அவற்றுள் இலௌகிகமாவது இம்மையிற் பயன்றால், வைதிகமாவது மறுமையிற் பயன்றால், அத்தியான்மிகமாவது ஆன் மப்பொருள் விசாரணை, அதிமார்க்கமாவது யோகம், மாந்திரமாவது ஞானமெனவாம். இவை யொன்றனுக்கொன்றுய்வாகும். வீரசு மத்தை வீரசைவர் தமது மகாதாரசாஸ்திரமார்க்கொண்டனர். அவர் மருடாகவத்திலும் வாதுனாகமத்திலும் அவ்வாறுசிலகொள்வர் அறிக.

(௩௧)

ரிட.—வேதப்பொருளுக்கு ஆகமப்பொருள் வேறன்றென்பதை யென்போல்வார்க் கறிவித்திட வெவ்விதம்?

குரு.—கேண்மோ, வேதப்பொருளின் விரிவிளக்கமே யாகமம். வேதத்தின் கருவகாண்டம் ஆகமத்தின் சரியையிலும் விரியையிலு மட ற்கும். வேதத்தின் ஞானகாண்டம் ஆகமத்தின் யோகமும் ஞானமு மாக விரிந்திருக்கின்றது. வேதத்தின் மிகுத்து வருகின்றதும், வேத னூரித்தயமாய் விற்பதும், இவ்வியாசம் உடனவது கடாவிடைக் கடைசி யில் எடுத்துக்காட்டியுள்ள மான்கேவியம் நாரதபரிவிராஜம் இராம நாபினி பஸ்மஜாபாலமெனும் உபநிடதவாக்கியங்களில் வெளிப்படு கின்றபடி பிரம விஷ்ணு உருத்திராகிய மூவருக்கு மேலாய (வ.உ.௩ ௩-௨௦ - சதூர்த்தம்) நான்காவது தெய்வம் சிவமென வறியத்தக்கது மான 'சிவ' சப்தத்திற்குரிய சிவபெருமானையே யாவரும் வணங்கத் தக்க பதிப்பொருளாக அந்த ஆகமம் துணிவுகுகின்றது. நாரத பரிவிராஜகோபநிடதத்தில் (நா.ஐ.௧ ** வி.௩௩ ** கவா ** கவா.கீ -கா ** சரா.கீ. ** சரா.ஐ) கீ.கா ** உ.ந.௩ ** உ.நொ.நூ.கீ) "நா.த. பித்தா களா களாநீதா சாந்தி சாந்தியநீதா உம்மநீ மனோம்மீ" எனவருமிடத்தில் தொகுத்துக் கூறப்பட்டவைகளே, ஆகமத்தில் விவரித்தி, பிரதிஷ்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியநீதை, நீரோ

தை, நாகை, நாதாந்தை, சந்தி, வியாபிளி, சபனை, உன்பனை, வியோபரூபை, அனந்தை, அனுகதை, அனுகருதையெனுஞ் சோடசகலைகளாகவும் இன்னும் பலவாகவும் விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகமத்திற் சரிசபையாதி நான்கின் பயனாகச் சொல்லப்படு சாலோகம், சாமீபம், சாருபம், சாயுஜ்ய மென்பவையே முத்திகேபநிஷத்திற் சாலோகமும், சாருபமும், சாயுஜ்ய மென்பவையே முத்தியெனுஞ் சாயுஜ்ய மென முறையிறுந்து வருவின்றன. பிரமமென்ன வேதமும் ஆகமமும் அந்தச் சிவபெருமானாகிய பிரமாப்தருடைய திருவாக்காதலின் இரண்டும் ஆகமமெனவும், இரண்டும் ஞானத்தை விளக்குதலின் இரண்டும் வேதமெனவும் பெயர்பெறும். இக் காரணங்களானே அவ்விரண்டு முதலானவற்றை மொன்றேயெனவும், அவற்றிற் துணியப்பட்ட பொருளு மொன்றே யெனவுக் தெளிந்திலவர் தெருளுள்ளோர். இம்முடிவொன்றே இவ் வேதத்தைக்குறித்தவியாசத்திற்கு வேறுக ஆகமத்தைக்குறித்த வியாசமொன்று கூறிற்றிலம். நண்டொன்று கேட்டி!

வைதிகவிருத்தி யில்லாதவர்க்கும் வேதமொழி வழியியவர்க்குமே சிவன் ஆகமந்தை யருளிச் செய்கனென்பதாகக் கூர்மபுராணம் பாத்தம்புராணம் சூதசங்கிலித் வாசிஷ்டயில்லங்காதி நூல்கள் கூறுகின்றனவாகலின் ஆகமம் வேதம்போற் பிரமாணமாக மாட்டாதென்றும், பிரமாணமான கீத்தை பதினான்களிலும் அது சேரவில்லை யென்றுஞ் சிலர் கூறப். கூறநல் செகிக்கொண்ட சில சைவரும் அங்ஙனம் பயங்குப. இவ்வாறு நேரிடுவதற்குக்காரணம் உண்மைதெளியப் பெருமையே வென்பது எமது கருத்து. என்னை? அவ்விருபாலார்க்கு மியையுடைய பாஷண்ட வாய சோம லாகுள பைரவாதி யாகமங்கள் சொல்லப்பட்டன வென்பது அந்தக் கூர்மபுராணத்தி நூல்களுவார்க்கு முறையின் கருத்தன்றி மேலாய காமிகாதி யாகமங்கள் அருளிச்செய்யப்பட்டன வென்பது அவ்வுரைக் கருத்தன்றும். இவ்விதமே அந்தக் கூர்மபுராணத்தின் திருக்கலியாண அத்தியாயம் “சாது வாகக் காபாலஞ் சாற்றும் பாஞ்ச ராத்திரதான்—மாது செய்யும் வாயமுள்ள மயங்கர் செய்த நூலாகு—தேறி யிற்றாற் படி கின்றோ சிவந்தை யலகிற் செப்பிடுவேர்—பாது தொடரு நாகத்தி ணைப்பில் காலம் படித்திலவர்.” எனக் கழறுகின்றது. பாத்தம்புராண மென்றது “பாத்தமேந்தமம்” ஆகலின் அது எவ்வணவர் கற்பனைச் சுவடியெனப்படுமென்பது * - யது குடவிலைட்க்கள் விளக்கினும்.

வசவாகமங்கட்கு இழிவேற்றுவார் சுற்றணைத்தும் பிரமவித்யாவிவாக
 பிரசன மெனும் பழநா மலகையில் தாமசத்தவ சீரிகரணமெனும்
 அதிகாரத்துழை மேற்கோட்டி கருதிவாயினாக நன்கு கண்டிக்கப்பட்ட
 டை. அன்றியும், பதினான்குநிதித்தயி லென்றாய புராணம் பல்
 லிடங்கவரிதும் ஆகமத்தைப் புசுழ்கின்றது. வசவபுராணத்து வாயு
 சங்கிலிதையானது தேவர்களுக்கு ஆகமமளிக்கப்பட்டதெனச் சரஸ்வ
 திபுகன்று ஆகமநெறிநில்ல ஞானம் ஞானமாக மாட்பாதென முற்றான்கு
 சாதிக்கின்றது. இந்த ஏதக்களால் வேதநெறி வழித யாவர்க்கும்
 ஆகமமுடம்பாடும் பிரபாணமுமாமென்றல் பெறப்பட்டமை கண்ணக,
 இங்ஙனம் வேதமுதலிய பதினான்கு விதத்தையப்போல ஆகமம்
 பொதுவாகாத விசேடமாய்ச் வசவசாயமுலா யிருத்தலின் விதத்தை
 யினுளொன்றாக அந்த ஆகமம் வைக்கப்படவில்லை யென்பதுமாம்.
 சிவாநுக்கிரக மெய்திய ஆன்மாக்களாற் சொல்லப்பட்ட சிவசயம்
 ஸ்மிருதி முதலியவற்றை யொப்புக்கொளீஇ அச்சிவபரஞ்சுடரால் அரு
 விச்செய்யப்பட்ட ஆகமத்தையொப்புக்கொளாமத்யும் ஒருமதியாமோ
 ஆகாதென்க. வேதத்திற்கும் ஆகமத்திற்கும் பேதங்கண்டிலேவென
 லீலகண்டபாவிதமும், வேதாந்தமும் ஆகமாந்தமும் பெரியவர்க்கு
 அபேதமெனத் திருமூலநாயனர் திருமந்திரத்து "வேதமொடாகமம்"
 எனுந் தொடக்கத்துச் செய்யுளுங் கூறுகின்றன. அன்றியும், திரு
 ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையா தேவாரம் திருவிற்கோலத்துப் பதிகம்
 ௬ - வது திருச்செய்யுளும், திருவொற்றியூர்ப்பதிகம் ௧0 - வது திருச்
 செய்யுளும், திருநாவுக்கரசுகளார் தேவாரம் திருவிடைமருதூர்ப்
 பதிகம் ௪ - வது திருச்செய்யுளும், சுந்தரமூர்த்தியடிகளார் தேவா
 ரம் திருக்கானப்பேர்ப்பதிகம் ௮ - வது திருச்செய்யுளும், திருவா
 ஞர்ப் பரவையுண்டண்டரிப்பதிகம் ௬ - வது திருச்செய்யுளும், திருக்
 கயிலாயத்தப்பதிகம் ௮ - வது திருச்செய்யுளும், ஸ்ரீ மணிவாசகப்
 பெருமானார் திருவாசகத்துச் சிவபுராணத் திருச்செய்யுளும், கீர்த்தித்
 திருவகலும் ஆகமத்தை மேனாவாக விளக்கி வழத்துகின்றன. இத்
 திற தூலாசிரியர்க ஞுணர்ச்சியிலும் ஏதேனா ஞுணர்ச்சி யீக்கொள்ளா
 தென்றல் மேலோர்கொள்கையாதலும், எய்பிரானுகி இளம்பெருமா
 னுகி உம்பர்கோனுகி யாண்டும் பரிபூரண ஞானவியாபகப் பொரு
 ளாயிராகின்ற பகவானுகிய ஸ்ரீகப்பிரமணிய பரமர்த்துமாவின்னது
 பேருருவத்தை அனேக பிமொண்டாதிபதியாகிய தூபன்மகி தரிசித்த
 ஞன்று அவன் அப்பேருருவத் திருநாஷிற் சிவாகமங்கள் கீலைபெற

றிருக்கக் கண்டனனெனக் கார்தங் கூறுதலின் அவ்வாகமம் புதுவ தல்லாப் பண்டைநூ லாதலும், வேதமும் ஆகமமும் பிரமாணமெனக் கொள்ளுந் மார்க்கமே வைதிகசைவ மெனப்படும் இதுவே தாயுமா னர் சம்மதமுமென்றது அவரது திருப்பாடலில் “வைதிகசைவ மழகு” எனவருதலு முணர்க.

(௩௨)

சீட.—ஆகமத்தின் வழிநூல் சார்புநூல்களெவை? ஆகமத்திற்கு வேறாய தந்திரங்களெவை?

தரு.—மிருகேந்திரமாகிய நாரசிங்கமுதல் விசுவான்மகம் ஈறாக வுள்ள இருநூற்றேழும் உபாகமமாம். இவைகளே வழிநூல்கள். உக்கிர சக்சோதி சத்தியச்சோதி பிரகற்பதி முதலியோர் சொற்ற போக காரிகை, மோக்ஷகாரிகை, பரமோக்ஷ நிராசகாரிகை, நாதகாரிகை, தத்துவப்பிரகாசிகை, தத்துவசங்கிரகம், தத்துவத்திரய நிர்ணயம், இரத்தினத்திரயமெனு மோடொட்டும் அஷ்டப்பிரகரணமாம். இவை களே சார்புநூல்கள்.

பர்மசிவனுடைய தற்புருஷம் அகோரம் வாமம் சத்தியோஜாத மெனு நான்குமுதங்களா னுபதேசிக்கப்பட்டவைகளைக் கேட்ட காரு டர், தக்கிணர் வாமர் பூதவானும் பெயரிய நால்வரற் செய்யப்பட்டவை காருடம், தக்கிணம், வாமம், பூதமெனு நான்குதந்திரங்கள். அவற்றுட் காருடத்திரத்தில் எத்தகைய பிணியையுந் தீர்க்கத்தக்க மருந்துகளும் மந்திரங்களும், தக்கிணத்திரத்திற் பகைஞரை வெல்லத் தக்க மந்திரங்களும், வாமத்திரத்தில் இரசவாத முதலியவைகளும், பூதத்திரத்திற் பூதப்பிரோத பிசாசுகளை யோட்டத்தக்க மந்திரங்களும் மருந்துகளும் ஆங்காங்குக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவைகளுஞ் சார்புநூல்களாம். [தக்கிணம்=பைரவ சம்பந்தம். தந்திரம்=கிரியை.]

பாசுபதம், மகாவிரதம், காபாலிகமெனு நூன்மூன்றும் அதி மார்க்கநூ லெனப்படும். இவை முறையே அசுத்தமாயையிலும் வித்யா த்துவத்திலும் காலத்துவத்திலுமுள்ள மூன்று உருத்திரரற் செய் ப்பட்டனவாம். இவற்றையதுசரித்து நடப்பார்க்குமொழிந்தமுன்று த்துவங்களி லுரியதொன்று கதியாயெய்தும்.

மஹாவிஷ்ணுவினாற் சொல்லப்பட்ட பாஞ்சராத்திரம், வைகாநச மனு மிரண்டும் வைணவசமயத்தை புணர்த்தும். வைணவத்திற்குரிய கமம் இவ்விரண்டேயாம்.

(௩௩)

கீட—ஆகமாந்த மாவதியாது?

குரு.—சிவாகமத்தின் ஞானபாதமே ஆகமாந்தம். அதுவே மேற் சொற்ற மாந்தம் சித்தாந்தமென்பதும், சித்தாந்தமென்பது முடிந்த முடிவெனும் பொருளது. இம்முடிவைச் சுருக்கி கிணக்கவந்தது சிவஞானபோதம். இஃதியாதெனின், இஹைரவாக்மத்தில் ௪௨ - வது பாசனியோசனப் படலத்தில் ௧௨ - வது அத்தியாயத்தினுள்ள பன்னிரண்டு வடமொழிச்சூகந்திரமென்றும், ப்ரியாணிக்கவாசக சுவாமிகளாய திருவாதவூரர்களுக்கு ஸ்ரீகண்டபாமசிவனா ரதுக்கிரகஞ்செய் பாக்கு எழுந்தருளியகால அச் சிவஞானுடைய திருக்காத் திருத்தது இச் சிவஞானபோதமேயெனத் திருவாதவூர் புராணத்துத் திருப்பெருந்துறைச்சுருக்கந தெரிக்கின்றது. இந்தப் போதமானது திருக்கயிலாயகிரியி லெழுந்தருளிய ஸ்ரீகண்டபாமசிவனூரால் திருத்தி தேவருக்கும், அவராற் சனற்குமரமுனிவருக்கும், அம் முனிவராற் சத்தியஞானதரிசனிகளுக்கும், அத் தரிசனிகளாற் பரஞ்சோதிமுனிவருக்கும், அம் முனிவரால் திருவெண்ணையல்லூர் - மெய்கண்ட தேவருக்குமாக வராதேதிக்ஃகப்பட்டது. அம் மெய்கண்டதேவர் அதியமையிலேயே அதன்பொருளைத் திருவெண்ணையல்லூர்ப் பொல் லப்பியள்ளையாராகிய விராயகமூர்த்தி இனிதுபதேசிக்கிறான வணர்ந்தனர்; பின்னர் அப்பியள்ளையாரது கட்டளைப்படி அப்போதப்பொருளை (இத்தமிழ்காட்டிற் குபயோகமாமாது) தமிழிலமைத்துச் சிவஞான போதமெனப் பெயரிட்டுத் தஞ்சைபுரத் கவித்தனர். அவர் பல்லோருள்ளஞ் சகலாகம பண்டிகராகிய திருத்துறைப்பூர் - அருணந்திசிவாசாரியர் அப் போதத்திற்கு வழிநூலாகச் சிவஞானசித்தியாசெணு நூலைச் செய்தருளினர். அது பரபக்கம் சுபக்கமெனும் இருகூற்றது. இந்நூற்கு உளாயும் பலவுள. கொற்றவன்குடி - உமாபதிசிவாசாரியர் கார்ப்புநூலாகச் சிவப்பிரகாசமெனு நூலைச் செய்தருளினர். இவ்வாசிரியருளிய திருவருட்பயனும், சிவனென்பாரும், போற்றிப்பல்க ளெண்டையும், கொடிக்கவியும், நெஞ்சவிதேதாதும், உண்மைநெறிவிளக்க மும், சங்கற்பவிராகரணமும், திருவியலூர் - உய்யவந்ததேவ ரருளிய திருவுந்தியாரும், திருக்கடவூர்-உய்யவந்ததேவ ரருளிய திருக்கனிற்றுப் படியாரும், மேற்கொற்ற அருணந்திசிவாசாரிய ரருளிய இருபாவிரு பட்டும், திருவதிவை - மனவாசகங்கடந்தா ரருளிய உண்மைவிளக்க மூன்று சிவாகம ஞானபாதப்பொருளைச் சுருக்கி யினிதுவிளக்கு நூல்க

ளாம். இப்பதினொரு நூல்களோடு மேலைச் சிவஞானபோதாதி மூன்றையுஞ் சேர்க்கிற் பதினான்காம். இவற்றையே சித்தாந்தநூல் பதினான்கென்ப. இவற்றுள் கொடிக்கவி தில்லை நடராஜாது உற்சவத்தொடக்கமொன்றையில் ஏறாது நின்றிருந்த கொடியையே அழையருளிச்செய்யப்பட்ட காரணத்தான் “கொடிக்கவி” எனும் பெயர் பெற்றது. திருக்களிற்றுப்படியார் நடேசர் சன்னிதியின் வைக்கப்பட்டபோதும் அதனை அச்சன்னிதிப்படிக்கற்களிறுகையெனெடுத்துத் தில்லை நடேசரிடயளித்த காரணத்தான் அது “திருக்களிற்றுப்படியார்” எனும் பெயர் பெற்றது. வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தை முதலவன் வாக்கென மதித்து அச்சுத்திரங்கட்கு ஆதி சங்கராசாரியருடைய சீடபாம்பவாயிலொருவராகி நூற்றெட்டுபேசிடதத்திற்கும் பாடியுஞ்செய்த வித்தியாசன்யர் தமது ஏகான்மவாத பாமக வடமொழியில் ஒருவையெழுதி வைத்தனர். அது எவருமெடுத்தான்ப்பாமே யானாகிடக்கின்றது.

திரிலோசனசிவாசாரியர் சம்ஸ்கிருதத்தி லருளிச்செய்த சித்தாந்தசாராலரிடும், தத்துவப்பிரகாச சுவாமிகன் தமிழி லருளிச்செய்த தத்துவப்பிரகாசமும், சிதம்பரம் - மறைஞானசம்பந்த ருளிச்செய்த வைசமயநெறியுஞ் சிவாகம நெறியுணர்த்து நூல்களாம். அரத்திச் சிவாசாரியர் வடமொழியி லருளிச்செய்த சத்ரவேதநாற்பரியசங்கிரகமும், அப்பைய தீக்ஷிதர் வடமொழியி லருளிச்செய்த சிவதத்துவ விவேகமும் வேதாசமசம்மத நூல்களாம்.

மெய்கண்டதேவருடைய பிரதானசீடர் மேல் விளக்கப்பட்ட அருணாந்தி தேவனொவும், அவருடையசீடர் திருக்கடங்கை - மறைஞானசம்பந்தனொவும், அவருடைய சீடர் மேல்விளக்கப்பட்ட கொற்றவன்குடி - உமாபதியானவுமழிக. இந்நூல்வருங் கைவாச பாம்பவாசர் சந்தானோசாரிய லொப்படுவர். இப்பாம்பவா ஆசிரியர்களைத் தாயுமானார் எந்நாட்கண்ணியில் குருமாபின்வணக்கத்தில் நன்றாகுதித்துள்ளார். அங்வணக் தக்கருத்திற் சிவையாத மற்றை மதகுருக்களுள் எவரையுந் துதித்தாரல்லர். அடுத்த அடியார்வணக்கத்தினும் ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் முதலிய பெரியானாத் துதித்துள்ளாரோபன்றி மற்றையானாத் துதித்தாரல்லர். ஆகவே இத்தாயுமான சுவாமிக ணின்றசிலை அளர் வெளியிட்ட பெரிவார்க்கெவென்றல் ஒருதலையான தீர்வைவென்ற. இது நிற்க,

கல்லாஸின் கிழெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீபரமசிவனார் சனகாதிமுனிவர் நால்வர்க் குபதேசிக்கத் திரிபதார்த்தவுண்மை இந்த ஆகம ஞானநானெனக் காந்தபுராணமும், அந்தச் சிவனார் சனகாதிமுனிவர்க் குபதேசிக்கும் வழியில் திருநந்திதேவர்க்குக் குருமாபு விளங்க வென அந்நந்திதேவர்க் குபதேசிக்கருளிய நெறி வேதாகம நெறியேயெனத் தருமசக்திதையுஞ் சாற்றுதலை யாயுங்கால் வேதாகமமுடி பொன்றேயெனவும், அவ் வேதாகமங்களை அத்துவித ஞானவாழ்வைப் பயப்பன வெனவும், மேன்மிறற்றியவாறு கைலாசபரம்பரைக் குருமாபு வற்பட்டதுண்டெனவு மறிவ தறிவுடையர்க்கு நனியெளிதாம்.

(௩௪)

கீட.—இன்னும் வைதிகசைவ சாதாரணத்தைத் துலக்குகின்ற தமிழ்நூல்க ளெவை?

குரு.—திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரத்திருமுறை மூன்றும், திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரத்திருமுறை மூன்றும், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரத்திருமுறை யொன்றும், மணிவாசகப் பெருமானார் திருவாசகத்திருமுறை யொன்றும் தமிழ்வேதங்களென்பதும், திருமுறைக்கணக்கில் எட்டாம், இவையற்றை யருளிச்செய்த நால்வருஞ் சைவசமயாசாரிய ளென்படுவர். ஒன்பதுநாயன்மார் அருளிச்செய்த திருவிசைப்பா ஒன்பதாந்திருமுறையாம். திருமூலநாயனாரருளிச்செய்த திருமந்திரச்செய்யுண் மூவாயிரமும் பத்தாந்திருமுறையாம். ஸ்ரீசோமசுந்தரக்கடவுள், காளைக்காலம்மை, ஐயடிகள் காடவர் கோன், சோமன்பெருமாள், நக்கீசர், கல்லாடர், கழிவர், பாணர், இளம்பெருமானடிகள், அதிராவடிகள், திருவெண்காட்டடிக ளாகிய பட்டினத்துப் பிள்ளையார், நம்பியாண்டார்நம்பி இவர்கள் பாடியருளிய சைவப்பிரபந்தங்கள் பதினோராந்திருமுறையாம். இப்படிவகுந்தார் யாவரென்னின், மூன்றை முதலவராய அபயகுலசேகர சோழனாரும், நம்பியாண்டார்நம்பியு மென்க. பெரியபுராணமாகிய திருத்தொண்டப்புராணத்தைப் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகக் கொள்க, இப்படிக் கொண்டவர் அநபாயசோமன் முதலினோனென்னுஞ் சேக்கிழார்புராணம்.

இப் பன்னிரண்டீருமுறைகளும் வேதத்தின் ஞானகாண்டப் பொருளை ஆகமத்திற்கு மாறுபடாவண்ணம் அறிவித்தலின் வேதாந்த சித்தாந்தசமரசுறூல்களாம். அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் திருவாக்கா

கிய திருப்புகழ் - திருவகுப்பு - கந்தரந்தாதி - கந்தரநுபூதி முதலிய நூல்களும், சிவவாக்கிய சுவாமிக ளருளிச்செய்த சிவவாக்கியமும், கண்ணுடைய வள்ளலா ரருளிச்செய்த ஒழிவ்வொடுக்கமும், தாயுமான சுவாமிகள் பாடலும், குமரகுருபர சுவாமிகள் திருவாக்காகிய திருச் செந்தூர்க் கந்தர்கலிவெண்பா - சிதம்பரச்செய்யுட்கோவை முதலிய நூல்களும், பாம்பன் - குமரகுருதாசசுவாமிக ளருளிச்செய்த செய்யுள் வடிவான பெருநூல் சிறுநூல்களும், வசனவடிவான விபாசமுதலியன வும் அவ் வேதாந்தசித்தாந்தசமரச நூல்களேயாம். இச் சமரசளு னமே நல்லாரடையு நன்னிலையாகும். “வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை” என்று தாயுமானசுவாமிகள் சாற்றியது மிதுவன்றோ.

சித்தர்நூல்க ளெனப்படுந் தமிழ்ப்புத்தகங்களிற் சிவசப்த அங் கீகாரம் ஆங்காங்குக் காணப்படினும் அவை யெல்லாம் எழுத்து - சொல் - பொருள் - யாப்பு - அணியெனும் ஐந்திலக்கணத்திற்கும் பொருத்தமில்லா வழுச்செய்யுள்களையும், மிக விளர்த்தசெய்யுள் களையுமே யுட்கொண்டிருக்கின்றன. அன்றி, இன்றுகாறு முண் டான சிறந்த நூலாசிரியராவது உரையாசிரியராவது பிரமாணமாக எடுத்தாளாமே வாளா கிடக்கின்றன. அன்றி, வேதாகம புரா ணேதிகாசங்களிலுள்ள சில சரித்திரங்கட்கு மாறுகோள் கூறுகின் றன. அன்றி, ஒரு புத்தகத்தை யொருபுத்தகம் இழித்துரைத்துப் பொய் யேற்றுகின்றது. சில புத்தகங்களில் வேதமுதலிய சுருதி நிற்கை காணப்படுகின்றது. இன்னன காரணங்களானே அவற்றை யாரும் பிரமாணமாக வெடுத்து ஆண்டிலம், அவற்றிற் சொல்லப் படும் வைத்தியம் யாதாயினு மாக, நிற்க.

வடமொழி நூல்களிலுந் தென்மொழி நூல்களிலும் பதியாகிய சிவபரஞ்சடையே பெரியபொருளெனு நூலெல்லாம் பதிநூலென வும், பசுவாகிய ஆன்மாவையே பெரியபொருளெனு நூலெல்லாம் பசுநூலெனவும், பாசமாகிய ஜடப்பொருளையே பெரியபொருளெனு நூலெல்லாம் பாசநூலெனவுமாம். வேதாகமங்களை யொப்புக்கொ ண்டி இந்த ஆன்மாவே சிவவெனக்கூறு நூலும் பசுநூலீடங்கும். இவற்றுட் பதிநூலொன்றுமே பெரியோரா னங்கீகரிக்கப்படுதல் பழுதது பண்டையார்வழக்கா யிருக்கின்றது. என்னை? “பசுநூல் கற்கும்—பிச்சரைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே” என்றார் திருவிசைப்பாவில் திருமாளிகைத்தேவர். இவ்வண்ணம் பசுநூல் தள்ளப்படுதலின், பாசநூல் தடையின்றித் தள்ளப்படுவ

தேயம். புரான் பிரகிருதியெனு மிரண்டிற் பிரகிருதியே பெரிதெ
னுங் கபிராறு கபிலமெனும் (கிரீச்சுர) சாக்ஷியசாந்திரம்போன்ற
தாக்கனே பாசநுலாம்.

(௩௫)

கீட.—சைவசாந்திரங்களின் தொடக்கத்திற் பின்னையார்கழி
யென “உ” இவ்வித அடைமொழியென ழிம்புருக்கிறது. அங்
தெற்று?

குரு.—அகார உகார மகாரங்களாகிய மூப்பிரணவத்தினை
யடக்கியுள்ள காதப்பிரமமாகிய ஓம் என்பதன் ஆரம்ப வடிவே
அது. அதிதள்ள விருத்தொருபம் சிவசத்திபிடமெனும் ஆயிடை
பென்றும், நீண்டிற்பது மூலஸ்தம்பமெனும் சிவலிங்கமென்றும்,
மூலையே பிந்துவென்றும், நாதமென்றுஞ் சொல்லப்படும். மேலும்
அவ்வட்டவடிவு மூலாதார பிடமெனவும், சீளவடிவு அதிமேலு
பிரமகாடியெனவும், அது மூலக்கணபதி நிலயமெனவும், அக்கண
பதி சொருபமாகிய பிரணவாதாரமெனவும், அக்ஷரங்களின் சித்
தெனவும், வேதாந்த சிசாயிற்கும் மொளனக்குறி யெனவும்,
ஊமையெழுத்தெனவும், பின்னையார்கழி யெனவும் பேசப்படும். இச்
சொற்களை சிரிக்கின் வாய்பின்றி நடக்கும். அச்சுழியினை யாதாது
மோரொழுத்தைத் தீட்டத் தொடங்குமுன் தீட்டிக் கொள்வதானது
யாதானொரு கிரியை சிக்கினமின்றி நிறைவேற்றிக்கொள்
வான் அக்கிரிவைக்குமுன் பின்னையார் உருப்பிடித்து வைத்திரிய
தைச் சிவனும். பெரியோனாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிண்டத்தின்
தாக்க ஒகாரம் எவ்வித மமைக்கப்பட்டுள்ளதோ அவ்விதமே நயி
ழிலிங் கிரந்தத்திலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனைப்பாடை வெ
ழுத்துக்களில் அவ்வித மமைக்கப்பட வில்லை.

(௩௬)

கீட.—வேதாந்தத்திலுள்ள மஹா வாக்கியங்க ளெவை? அவை
களின்பொரு ளென்னை?

குரு.—இருக்குவேதத்து ஐகரேயா ரண்யகோபநிஷத்து மஹா
வாக்கியம் பிரஜ்ஞானம்பிரஹ்மம். இதன்பொருள், பிரஜ்ஞானம்=பொ
ரியானமேசொருபமாகவுள்ளது, பிரஹ்மம்=பராபர வஸ்துவம்
பரமாத்மா, என்றவாறு.

பெரியஞானமென்றதனால், அஞ்ஞானமாவது, வேறெந்த விகாரமாவது பிரமத்திலுடைய சொருபமாகமாட்டாதெனல் ஒரு தலையான தீர்வையாகும். ஆகவே பிரமம் தீர்க்கிசாற்பொருளாம். இப்பொருளுக்கு அதன் சொருபமாகிய பெரியஞானம் குணமாம். அப்பொருள் குணியாம். குணத்தைச் சத்தியெனவும், குணியைச் சத்திமானுள் சத்தினை எனவும் கூறுப. இவ்வன்பை யெதபோலு மென்னின், சூரியகிரணமுள் சூரியனும் போலுமென்க. இங்குப் பிரமத்திற்குக் குணம் கூறுதலின் வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட தீர்க்குணப்பிரம மல்லாத சகுணப்பிரமபோ வென்னின், அன்று. எவ்வாறென்னின், பிரகிருதியின் இராஜத தாமத சாத்தியிகங்க ளாகிய முக்குணங்களுள் ஒன்றாவது இரண்டுமாவதுமூன்றுமாவது பிரதியாவ துள்ளது சகுணப்பிரமம். அக்குணத் தொன்றுமில்லாதது தீர்க்குணப்பிரமம். இப் பிரமத்தினது தாதான்மிய சக்தி அதாவது மேல் விளங்கிய சக்தி தீர்க்குணை திட்களை யெனவாம். இது ஆகமங்கூறுவண்ணம் கிருபை, சருவஞ்சுதை, திருப்தி, அனாதி போதம், சுவதர்த்திரத்துவம், விசத்ததேகம், அநந்தசக்தி, நிராயம் எனும் எட்டுக் கல்யாணகுணங்கவாய் விளங்கும். விளங்கவே அந்த தீர்க்குணப்பிரமம் என்குணத்தது எனவாம். யாதொரு குணமில்லாதது யாதொரு பொருளாகாது. குணமுற் தனியே பிரமது. அதனால் ஆன்மகுணமாகிய கேவல அறிவைத்தானே பிரமமெனும் ஆன்மவாதி கூற்றை யவலக்கூற்றென மறுக்க. “சிவன் சர்வைச் சுவரிய சம்பந்நன்” என்று அதர்வசிகோபரிடதம் அரற்றுகின்றது உம் என்குணவுண்மை பற்றியேயாம். “கோளில் பொறியிற் குண மிலவே யெண்குணத்தான்—குண வணக்காத் தலை.” என்று திரு வள்ளுவனர் தெரித்ததூஉம், “நானு வெண்குணன் சங்கரன்” என்று பிங்கலரிகண்டார் கூறியதூஉம் அது. [அனாதிபோதம்= அனாதிமுத்தத்தன்மை.]

இம் மஹாவாக்யத்திற் பெரியஞானத்தை புடையது பரமான்மாவென அறியப்பட்டதனால் சிறியஞானத்தைபுடைய ஜீவான்மா வுண்டென்பதும் பெறப்படும். படவே அவ்வான்ம சத்தியாகிய ஞானத்தைச் சருக்குவின்ற ஆணவமலமும், அந்த ஞானத்தைக் கன்மமல வழியே சிறியஞானஞ்செய்த தீர்க்கின்ற மாயாமலமுமுண்டென்பதும் பெறப்படும். மலம் மூன்றும் பரமமெனஞ் சொல்லி ஊட்கும். பிரஜ்ஞான மென்பதிலுள்ள (ப்ர) ‘பிர’ எனும் உ.ப

சருக்கம் என்று அதிகத்தை அநிபந்தமத்தை விளக்கின்றது. என பொறு மென்வின், “பிரஞ்ஞம்” என்பதும் “பிரசாரியன்” என்பதும் அதிகஞ்ஞம், அநிபந்தமசாரியனைப் பொருள்விளக்கற்குப் பிரவெனு முபரஞ்சகம் அவ் விருமொழிக்கண்ணும் பிரவேசின்றபையோறுமென்க. அதனு விதஞ்ஞானம் பெரியஞானமென்பபட்டது, பிரஜ்ஞானமெனும் பெரியஞானம்.—பிறிதி வினியபுரீக்கிய விசேசடண மொழியாம். (ஆர்.கூ) ‘ஜ்ஞானம்’ என்றது (புரீ.கூ) ‘பிரஜ்ஞானம்’ என்றதனால் இதுவே துணிபொருளென்க.

இதற் பதி பசு பாசமெனு மூன்றும் வந்தமைகாண்க.

யது வ்வேதத்துப் பிரகதாரண்யகோபநிஷத்து மஹாவாக்கியம் அஹம்பிரஹ்மாஸமி. இதன்பொருள். அஹம்=(தேகத்தோடு கூடிய) நான், பிரஹ்மாஸமி=(பிரமத்தன்மை யடைந்து) பிரமமாகின்றேன். எ-று.

இது ஜீவன்முத்தனெனும் ஞானி நிற்குநிலையாம். இதயமாகிய உள்ளிடத் திருக்கின்ற அதாவது ஆன்மாவுக் கான்மாவ யிருக்கின்ற அந்தரியாமியே அவ் வஹுப்பத சுதந்திரவஸ்து. அவ் வஸ்துவை நீங்காமல் அத்துவிதமாய் நிற்கின்ற ஆன்மாவுக்கும் அச்சுப்த முரிமைபாபிற்று. அந்த அந்தரியாமி ஆன்மாவின் துள்ளக் குகையி லிருப்பவனாதலிற் குவறுன் எனப்படுவான். அவனைத் தகரோபாசனைத் திருவாருண் ஞானத்தா னறிந்து ஜீவசுதந்திரமின்றி நிற்குநிலையே பரிபூரண ஞானநிலை. அது சிவசமான கதியாம்.

இம் மஹாவாக்கியத்தில் நானெனுயான்மா அறியப்பட்டவழியே அதன் பாசமு மறியக்கிடக்கின்றது. இதிலும் பதி பசு பாசமெனு மூன்றும் வந்தமை காண்க.

சாமவேதத்துச் சார்தோக்கியோபநிஷத்து மஹாவாக்கியம் தத்துவமசி. இதன்பொருள் தத்=(பரமான்மா வெனப்படும்) அது, துவம்=(ஜீவான்மா வெனப்படும்) சீ, அசி=ஆயினை. எ-று.

அந்தச் சிவபரஞ்சடரும் ரீபும் அனாதியத்துவித சம்பந்திகளாயிருக்கின்றனர். சூரியன் தொரியினும் கண்ணிற்குப் பார்க்குஞ்சக்தி யுண்டாவதுபோல அந்தப் பரஞ்சடரின் ஞானத்தாலே உன்னறிவு பிரகாசிக்கின்றதென்று குரு சீடனுக்குபதேசிப்பதே அவ்வாக்கியப் பொருள்.

இம் மஹாவாக்கியத்தினும் ஜீவான்மா அறியப்பட்ட வழியே அதன் பாசமு மறியக்கிடக்கின்றது. இதிலும் பதி பசு பாசமெனுமூன்றும் வந்தமை காண்க.

அதர்வணவேதத்து மாண்டீக்கியோபகீஷ்த்து மஹாவாக்கியம் அயமாத்மாப்பிரஹ்மம். இதன்பொருள், அயம்=அந்த, ஆத்மா=பரமாத்மாவே, பிரஹ்மம்=முற்சொற்றபிரமம். ௭ - ௩.

அயமென்பது சமீபந்தையே குறிக்கும்; அதனால் அஃ தந்த ராத்துமாவாகிய கடவுளுக்கே யுரிய சப்தமென்பர் வடநூலார். அயமாகிய அந்தவெனுஞ் சுட்டி இந்த வாக்கியத்திற்கு அன்மையாய் மேற்போந்த தத்துவமவளி வாக்கியத்தில் 'தத்' எனும் பதப் பொருளாசிற்கும் பரமாத்மாவைக் குறிப்பதாகும். ஆகவே முதல்வாக்கியத்திற் சொல்லப்பட்ட பெரியஞானப்பிரமம் இந்தப் பரமாத்மாவே யல்லாமற் சீவாத்துமா அன்றென்று முடிவு கூறிற்று இந் நான்காவது மஹாவாக்கியமென்க, ஆத்மாவென்பது வியாபகமெனப் பொருளாம். அயமாத்மா வென்பதற்குச் சீவான்மாவென்று பொருள்கொள்ளத்தக்க ஆன்மாவாகிய தான் எனச் சின்னூல்க ளருத்தமுளைப்பின், அது பரமான்மாவின் அனாதிக் கலப்பாகிய அத்துவிதத்தால் உபசரித் துணைப்பதென்றும். இப் பொருள் "அரக்கொடுசேர்த்தி" என்றற் றொடக்கத்துச் சிவஞான போதச் செய்யுளானும் வலியுறுத்தப்படும்.

இம் மஹாவாக்கியத்தினும் ஜீவான்மா அறியப்பட்டவழியே அதன்பாசமு மறியக்கிடக்கின்றது. இதிலும் பதி பசு பாசம் மூன்றும் வந்தமை காண்க.

நங்கு, அது நீயானாய் ஆகின்றயெனப் பொருள்படு தத்துவமளி வாக்கியத்தைக் கேட்ட சீடன் பெரியஞானமே சொரூபமாகவுள்ளது பிரமமெனப் பொருள்படு பிரஜ்ஞானம்பிரஹ்மமெனும் வாக்கியத்தினால் அது என்பது இத்தன்மைத்தெனச் சிந்திப்பவனுவான், அந்த ஆத்துமாவே பிரமமெனப் பொருள்படும் அயமாத்மாப்பிரஹ்மமெனும் வாக்கியத்தினால் பெரியஞானமே சொரூபமாகவுள்ள அது ஆத்துமாவே, அந்த ஆத்துமாச் சிறியஞானமுள்ள ஜீவாத்துமா அன்றெனத் தெளிபவனுவான். நான் பிரமமாகின்றேனெனப் பொருள்படும் அஹம்பிரஹ்மாஸ்மீயெனும் வாக்கியத்தினால் நான் ஜீவத்தன்மை நீங்கி அந்தப் பெரியஞான சொரூப பரமான்மா வா

சிய பிரமத்தன்மையை யடைந்து பிரமமாகின்றேன் சிவசமானகதி யடைகின்றேனென நினைவுகூடுபவனாவான். கேட்டலைச் சிவணமென்று, சிந்தித்தலை மனனமென்றும், தெளிதலை நிதித்தியாசனமென்றும், நினைவைச் சமாதியென்றும் வடநூலார் மொழிப. கேட்டல் ஞானத்திற் சரியை, சிந்தித்தல் ஞானத்திற் கிரியை, தெளிதல் ஞானத்தில் யோகம், நினைவு ஞானத்தின் ஞானமாம். இவற்றுண் முன்னையவிரண்டும் அபரஞானமும், பின்னையவிரண்டும் பரஞானமு மாம்.

மஹாவாக்யங்கள் ஆன்மாவினது பந்தமுத்திகளையே விளக்குகின்றனவாகலிற் பந்தமுயில்லை முத்தியுயில்லை யென்பார் கூற்று எவ்வாற்றினும் பொருந்தாமையாகாது. அவ்வாறு கூறுங்கூற்றுச் சுவாநுபவத்திற்கும் விசேஷமாம். அவ்வாறுபவம் சுவாநுபவக் கரையும் போதலின் அநுபவிக்கும்பொரு ளான்மாவும் அநுபவப் பொருள் பரமான்மாவும். ஆகவே இங்ஙனம் அபேதவாதமான ஏகப்பொருள்வாத மெட்டுணையேனு மியையாது. திருவிசைப்பா வில் திருமாளிகைத்தேவர் “பேத வாதப்—பிசுக்கரைக் காணுகண் வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே” என்றபடி, பேதவாதமான நுதி தப்பொருள்வாதமு மியையாது. (ஏகம் தனிதம்) ஒன்று இரண்டு அல்லாத அத்துலிதமொன்றே மியையும். இதனை ஒழிவிவொடுக்க நூலார் “என்னுனை யென்னுனை யென்னுனை யேகமிரண்—டென் னுமற் சும்மா விருவென்று—சொன்னுன்—திருஞான சம்பந்தன் சீகாழி நாட—னருளாளன் ஞானவீடு தன்,” என்றும், அருண கிரிநாதசுவாமிகள் திருப்புகழில் “ஏகபோகமாய் சீயுநானுமாய்” என்றும், கந்தரதுபுதியில் “சும்மா விருசொல் லறவென் றதுமே— யம்மா பொருளொன் றுமறிந் திலனை.” என்றும், தாயுமான சுவாமிகள் மௌனகுருவணக்கம் 10 - வது செய்யுளில் “இரண் டொன்றென்னுமோர்—மானத விகற்பமற வென்றுநிற் பதநமது மரபென்ற பரமகுருவே” என்றும், தேஜோமயநந்தம் 6 - வது செய்யுளில் “ஒன்றோ டிரண்டெனச் சமரச சொருபசக முற்றிட” என்றும், மண்டலத்தின் 2 - வது செய்யுளில் “ஒன்றிரண்டாய் விவகரிக்கும் விவகாரங் கடந்து” என்றும், பராபரக்கண்ணியில் “ஒன்றிரண்டென் றுன்னு வுனர்வுகொடுத் துள்ளபடி—பென்று

* “சுருப்புவட்டை வாய்மடுத்துக் தண்டார்சாப் போல—விருப்புவட்டை வின்புருவை மேவுநா ஊந்நாளோ” எனத்தாயுமானருஞ் சொல்லியருளினர்.

மென்னை வையா யிறையே பராபரமே.” என்றும், பைங்கிளிக் கண்ணியில் “உன்னாம லொன்றிரண்டென் றேராமல் வீட்டுநெறி— சொன்னான் வரவும்வகை சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே.” என்றும் சுவாதுபவத்திற் சொல்லியருளியவற்றானு முணர்க. சைவசித்தாந்த னூலு மிவ்வாறே சாற்றும். வந்துழி வந்துழிக் காண்க. ஒன்றென் னின் முத்திபெறுவா ரில்லையாம். அலது முத்திப்பொரு ளில்லையாம். இரண்டென்னிற் பரங் கண்டப்பொருளாகும்; முன்னிலையற்ற சிவசாயுஜ்ய சுவாதுபவமு மில்லையாம். ஒன்றோடொன்று சேருமென்னிற் சேருமுன்னர்ப் பரமிருந்தவிடத்தி லுயிரும் உயிரி ருந்தவிடத்திற் பரமு மில்லையென்றாகி யிரண்டும் கண்டப்பொரு ளாம். ஆகலின் ஐக்கியவாதமுங் கூடாது. இதனைப் “பதியிற் கல்வாமன்—மாசில் சமத்துமுத்தி வாய்க்குநா ளெந்நாளோ” எனத் தாயுமானசுவாமிகள் நிற்குநிலையி லுரைத்த வுரையானும், “சென்றிவன்ற னென்றிற் சிவபூர ணஞ்சிதைபு—மன்றவன்ற னென்று மெனி லந்நியமாம்” எனத் திருவதிகை-மனவாசகங்கடந்தா ருரைத்த வுரையானும், “வந்து புகுதலுஞ் சென்று நீங்கலு—மின்றி யொன்றாய் நின்றவக் நிலையி—லொன்றா காம லிரண்டா காம—லொன்று மிரண்டு மின்றா காமல்” எனத் திருத்துறையூர் - அருணந்திசிவாசாரியா ரறைந்த அறையானு முணர்க. “சித்துஞ் சடமுஞ் சிவத்தை விடவில்லை” என்று அத்தாயுமானார் உடல்பொய்யுறவுக் கடைப்பாட்டிலருளிச்செய்தவாறு சித்தெனப்படுமாண்மாச் சிவமெனப்படு பரமான்மாவை விடாமல் அனாதி சம்பந்தப்பட்டுள் ளாது, அதுவே அத்துவிதவுண்மை, அந்நிலைதோந்து பாசந் தனக்குப் பயன்படாது அவ் வத்துவிதவுண்மைநிலை நின்றல் வழுவற்ற முத்தியெனத்தெளிக. சித்தாந்தமல்லாத பூர்வபகூமான ஒன்றென்பதிலும், இரண்டென்பதிலும், ஒன்றோடொன்று சேருமென்பதிலும் அனேகசமயங்க ளடங்கிவிடும். அவ்விவரம் இதனெடுத்த வியாசத்தில் விளக்குவாம். ஈண்டுப் பரமான்மாவுக்குப் பந்தமுமின்று முத்தியுமின்றென்பது இனிது பொருந்தும்.

“ஏகமிரண் டென்னுமற் சம்மா விரு” என்றதுபற்றி—ஒன்றென்று மிரண்டென்றுஞ் செயப்படு வாதமிழைத்துக்கொண் டிருப்பையா யின் வாக்கு மனமில்லா நிட்டை பொருந்தாது ஆகலிற் சம்மாவிரு வென்று சொன்னதே அது, அதனால் அஃதொன்றென்பதை மறுத்த தாகாதென்று சிலர் பேசுப. அப்பேச்சு அறியாமையின் வீக்

உத்தினின்றெழு வெற்றாற்றலென்றே விவேகிக னுணர்வர். அது விளக்குதும். அவ் வாக்கியத்தை வெளியிட்ட நன்னுடைய வள்ளலார் குண்டாயிருந்த ஒன்றோ? இரண்டோ? எனுமையம்மீக்கு தற்பொருட் டெழுந்தருளிய ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் ஒன்றுமுற்படி இனன்றேயெனவும், இரண்டாயிருப்பி னிரண்டே யெனவும் ஆசிரை அருளிச்செய்வரென்றன் மரபாம். அவ்வாறின்றி, அங் கிருதிமல்லா வொருதிருமுண்டென வுணராதிருந்த அவ் வள்ளலார்க்கு அதனை யுணர்த்துவான் “அதுவென்னு மொன்றன் நதுவன்றி வேறே—யதுவென் றறியறியுமுண்டே—யதுவென்— றறிய னிரண்டல்ல னுக்கறியு னின்ற—ஶ்ரீயுறி வேசிவமு மாய்.” என ஆசிரியர்-மெய்கண்டதேவரது சிவஞானபோ தந்தெரிந்தாக்கு “ஏகமிரண் டென்னுமல்” என்றருளியதனாலே ஒன்றெனற்குமின் டெனற்கு மிபையாத அத்துவிதத்தையே யுணர்ந்தியருளிவரென் றல் இவ்விதையந்த துணிபாகும். ஆகவே ‘அஃ தொன்றென்பதை மறுத்ததாகாது’ என்பார் மாற்றம் மாயின்மையுற்று மாய்த்திவிட தறிக. இதுவேயுமன்றி, “ஒன்றோ டிரண்டெனச் சமரச சொருப சுகம்” எனத் தாயுமானு ருரைத்தவனாயிற் சிவசமத்துவ அத்து விதத்தையே யுணர்த்துகின்ற ‘சமரசசொருபசுகம்’ என்றதூஉம், பிறிதொரு பாட்டிற் ‘சித்துஞ் சடமுஞ் சிவத்தை கிடகிலை’ என் றதூஉம், பொய்யத்துவிதங்கண்டா ஶ்ரீயொண்ணாத சுத்தாத்துவித வுண்மைகண்ட மெய்கண்டதேவரது திருவருளை யான் பொருந்து நாளென்றேயெனப் பொருள்படு “பொய்கண்டார் காணப் புளித மெனு மத்துவித—மெய்கண்டநாதனருண் மேயுநர னெந்ராளோ.” என்றதூஉம், மற்றொருபாட்டில் “யாங்களே கடவுளென்றீடும் பாதகத்தவரும்” என்றதூஉம், வேறொருபாட்டில் “மாயைமுத லென்பர்சிலர் * * * * * நாமென்பர் சிலர்” என்றதூஉம், இவை போன்ற பிற செய்யுள்களும் அவ் வேசுவாதத்தினர் புகறற்குப் பொருந்தாமே நின்றலுணர்க. அன்றியும், அன்னோர் கருத்துப் போல ஒன்றெனும் வாதமும் இரண்டெனும் வாதமும் போரா திருப்பது நிற்குநிலை யாமாயின், அவ் வேசுவாத நூல்களை யோது தலினும் ஒதுவித்தலினுலு முறுபய னென்றுமின்றென்றும். அவ் வாரேறுததுலு மோதுவித்தலு மொருவித சம்பிரதாய வழக்கென் னில், அங்ஙனம் ஏகவாதநூல்களை மீக்கிற் குவிதவாதநூல்களைக் கோடல் அவர்க்கு நற்சம்பிரதாய வழக்காமன்றே. யாதுபற்றி

யென்றால், அவையிற்றாற் பல்புண்ணியம் பயன்படுதல் பற்றி. இவ்வாறாயிற் 'சம்மாவீரு' என்றதற்குப் பொரு ளெண்ணைகொடேலோ வெனின், ஒன்றேபொருள் அது நானேயெனக் கேவலாவஸ்தையிற் கிடந்துறங்குதலும், " நானவனென் றெண்ணினர்க்கும் நாடு முள முண்டு " எனச் சிவஞானபோதங் கூறுமாறு நானுந் தெய்வமு மாகிய விரண்டுபொருளுண்டெனச் சிந்திக்குஞ் சீவபோதமுள்ள சகலாவஸ்தையுமிஐ விழித்திருத்தலுமின்றிச் சுத்தத்தினி லமர்வா யாக என்பது அதன் பொருளென்க.

இனி, அந்த * அத்துவிதத்தைச் சில உவமானங்களான் விளக் குதும். அலியென்னு மொருமொழி ஆணுமன்று பெண்ணுமன் றெனவும், வாயிலென்னு மொருமாற்றம் உள்ளுமன்று வெளியுமன் றெனவும், நடுவென்னு மொருகிளவி அடியுமன்று முடியுமன்றென வும், (பதம்) சோறென்னுமொருசொல் அரிசியுமன்று குழைந் ததாமன்றெனவும், மாலையென்னு மொருகூற்று இரவுமன்று பகலு மன்றெனவுந் தீர்மானிக்கும் வலியுற்று நின்றல்போல அத்துவித மெனு மொருசொல்லும்—ஏகமுமன்று துவிதமுமன்றெனத் தீர்மா னிக்கும் வலியுற்று நிற்பதாகும். அது பதியும் பசுவும் பிரிவற் றுள்ள அனாதிக்கலப்பினையே யுணர்த்தும். இது—பாம்பினது கட் டொளையிற் கண்ணுஞ்செவியும், யானையினது துதிக்கையில் நாசியுங் கையும், மாதுட வுருவில் உடம்புமுயிரும், பேய்ப்பிடித்தா னுருவிற் பேயும் பிடிப்பட்டவுயிரும், வெளவா லுருவிற் பறவைவடிவும் வில ங்குவடிவு முள்ளமையையும் ; ஈதெமக்கு நறிது நறிதெனத் தேவ ரொடு கலாய்த்த கலாமுடைய சூரபதுமனிற் சூரனும் பதுமனு மிருந்தமையையும் ஒக்குமென வுணர வேண்டும். கல்லாற் கடவுள் கைகாட்டு மிதுவே.

பதி பசு பாசம் மூன்றினையும் வெளியிடுகின்ற வேத மகாவாக்கி யங்களைப் போன்ற ஆகம மகாவாக்கியமு முண்டு. அது சிவாய நமஃ. இதனிற் சிவ என்பது பதி, ய என்பது பசு, நம என் னது பாசம். சி=சிவன், வ=அருளாகிய சிவசக்தி யெனவும், ந=தி ராதை, ம=ஆணவமல மெனவும் விவரமறிக. இருளோடுகூடி யிரு றகவும், ஒளியோடுகூடி யொளியாகவு மிராநின்ற கண்ணைப்போல ித்தோடுகூடி மலமாகவும், சிவத்தோடுகூடிச் சிவமாகவு மிருக்கு

* இவ் வத்தவிதம் இந்நூலாசிரியர் உக - திருவெண்பாக்களி னருளிச் செய்த அத்துவிதப்பொருளில் இனிது விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சீர்மையுடைய ஆன்மாவெனும் பாசு—இம் மகாவாக்கிய மத்திய சீருத்தலினால் அது மலமடங்கியவழிச் சிவந்தோடுகடிச் சிவ சமான முற்றிருக்குமென் றறிக. கூடுதலென்பது கேவல சகலங்க ளிங்கிச் சிவநிபாதம் அற அருளில்முத்தியொன்றிரண்டென வியையா அந்நுனித யதார்த்தத்தி னிற்பதாரும். சிவாயநமஃ என்பது சிவனுக்கு நமஸ்காரமெனும் பொருளுக்கொண்டவழிக் குருவினாலுப தேசிக்கப்பட்டதென்பின் சீட னதுட்டிக்கு மோகூழ்மந்திரமாக நற் கும். சிவசமானமுறள் முத்தியென்பதைத் (தூர் விதூரூ வுண்ணு வாவெ வியகுய திரஃஜகஃ வரஃஜ வூஜூ ஜாவெவதீ) “ததா விதவான் புன்பயாபே விதூய திரஃஜகஃ பரமம் ஸாம்ய முபைதி” எனு முண்டகோபரிடநத்து ந - வது முண்டகம் க - வது கண்டத்துத் தீவ்ய வாக்கியத்தானும், “விரிபுண்ணியபர வாதிகளை மேவு ருது தீவிர்த்திசெய்து—பிரிய மிருந்த பரசிவவ பேத சொ ருப மேயான—அரிய சாமி யத்தையினி தடைவா னவிருங் கற்ப கப்பூர்—தெரியல் வனைந்து வீங்கியெழீஇச் சிவையை வாட்டுந் தினி தோளீர்.” எனுஞ் சூதசங்கதைச் செய்புளர்னும், பிறவற்றினு முணர்க. மேலை யுபகிடதவாக்கியத்தி னருத்தம் ‘இத்திறமுத்தன் புண்ணியபாவங்க டர்ந்தவனுய்க் களங்கமற்றவனுய்க் சிவசாமியத் தையெய்துகின்றனன்’ எனவாம். சாமியமென்பது சமம். இச் சமம்.—சிவனதுவடிவை நானடைந்து சிவனைப்போலப் பஞ்ச கிருத்தியஞ் செய்துகொண்டிருப்பல் எனுஞ் சிவசமவாதி முடிவு கொல்லோவெனின் அற்றன்று. பஞ்சகிருத்தியமின்றிப் பரிபூரண சிதாகாச சிவத்தன்மையுற்றுச் சிவாநந்தாறுபவப்பொருளா யிருத்தல் இம்முடிவென்க.

(௩௭)

சீட.—அளவிலாநூல்க ளிருத்தலினால், ஒருவன் அவைபனைத் தையு மோதிபுனர வேண்டுமென்பதுண்டோ?

குரு.—“நூல்பலகல்” என்றபடிப் பன்னாலுங் கற்றுணர் தலை யுத்தமம். என்னை? உலகிற் பன்பதங்களெற்பட்டு அவை தத் தம் மதத்தினை யுயர்த்திற் கூறுகின்றன வாகலின், அன்னணங் கற் றுணரர்க்கால் தெரிவுருள் றவதுமன்றி இரண்டுவி ரிசெவ்வனெழுத வேலாகினைருந்ம் எனிதிற் பிறன்கோண் மறுத்துத் தங்கோண்ட டற்கிடனுண்டாமன்றோ.

யாதொரு நூலினை வாசிக்குஞானு ஒன்றிற்குக் குறையாமல் நன்றாயினுந் தீதாயினு மறியப்படுமொகலின் அங்ஙனம் வாசிக்கும் விவேகியானவன் தீதகற்றி நன்று கொளக்கடவன். அவ்வாறு கொளற்கு வலியில்லான் பதிநூல்களையேபடித் துணரக்கடவன். சிறிது வலியுள்ளான் அவற்றி லியன்றவளவேனுமோதி யுணரக்கடவன். மக்கள் ஆயுள் நீர்மேற் குமிழிபோறலின் அனைவரும் ஒல்லை யிலோதி யுணர்ந்து திருவருணைநி நின்றலே நறியம்திபாகும்.

(௩௮)

கீட.—நூலினை யோதியுணராவியுணும் ஒதியமட்டினே பயனுண்டாங்கொல்லோ?

குரு.—உண்டுகொலாம். இதனை, மதுஸ்மிருதி சு-ம் அத்தியாயம் அச-வது சுலோகத்துழை “இவ் வேதாந்தமானது அதன் பொருள் தெரியா தோதுகின்றவனையுங் காக்கின்றது. அதன்பொருளறிந்தாரை நனிகாக்கின்றது. கைவல்லியத்தை = தனித்திருத்தலை, விரும்பினார்க்கும் வீடுபேறும் மோக்கத்தை விரும்பினார்க்கும் இதுதான் கதியாவிருக்கின்றது.” எனப் பொருளாம்வழிப் பரக்கக் காண்க. அன்றியும், பிரமவேள்வி, தெய்வவேள்வி, பிதிர்வேள்வி, மாதுடவேள்வி, பூதவேள்வியென வேதத்திற் சொல்லப்படும் ஐம் பெருவேள்விகளுள் தலைநின்ற பிரமவேள்வி தெய்வநூ லோதுத லென்றுணர்க. மற்றை நான்கும் முறையே அக்கினிமூலஞ்செயுந் தேவபூஜை, பிதிர்பூஜை, அதிதிகட் குணவளிக்கை, காகத்திற்குப் பலியிடுகையாம். நறுநூற்பூஜையும் நறும்பயன் தரும்.

(௩௯)

கீட.—எல்லா வருணத்தார்க்கும் வேதாந்த சித்தாந்தங்களிற் சொல்லப்படுகின்ற யோகஞான மோகூங்க ஞண்டாகுமோ?

குரு.—நான்காம் வருணத்தாராகிய விதுரனார் பரமஞான முடையவராய் மிளிர்ந்தனனொனப் பாரதாதிநூல்களிற் பகரப்படுகையானும், திருத்துறையூரில் ஆதிசைவ வேதியகுலத் துதித்த அருணந்தி சிவாசாரியர் திருவெண்ணையல்லூர்க்க ணிருந்தருளிய வேளாளகுலத்தினராய மெய்கண்டதேவரிடம் ஞானோபதேசம் பெற்றமையானும், ‘மேலான வித்தை சூத்திரனிடத் திருப்பினும், மோகூகருமஞ் சண்டாளனிடத் திருப்பினும் அவற்றையன் புள்ளவன் கிரகிக்கக் கடவன்’ என்னும் பொருளினை யுட்கொண்ட

திவ்யசுலோகம்—(ஸ்ரீபுரா^{ஸு}தஸூ^{ஸு}ஊம் வீ^{ஸு}ஜா^{ஸு}ஜி ஜீ^{ஸு}வாரா^{ஸு}டி |
 ஊ^{ஸு}ஜா^{ஸு}டிவாரம்ப^{ஸு}ஜ^{ஸு}ஸு^{ஸு}வீ^{ஸு}ர^{ஸு}த^{ஸு}ஜ^{ஸு}ஸு^{ஸு}வா^{ஸு}டி ||) “சிரத்தநாச்ச
 பாம் ஸித்யா மாததீ நாவராதயி | அந்த்யா தபிபரம் தர்மம் ஸ்ரீரத்
 நந் துஷ்குவாதயி” என மநுஸ்மிருதி ௨ - வது அத்தியாயத்தி
 லிருக்கின்றமையானும், ‘கல்லானது சிவசம்ஸ்காரத்தினுலே யன்
 ரே போகமோக்ஷங்களைத் தருந் தன்மைத்தாரும். (அவ்வாறு)
 கல்லானது சிவத்தன்மை யுறுமாகிற் சூத்திரன் அங்ஙனம் ஆகா
 னென்றல் எங்ஙனம்?’ என்று பொருளாம்படி—(வாஷாண ஸ்ரீவ
 வு^{ஸு}வாரா^{ஸு}சு ஊ^{ஸு}ஜீ^{ஸு}ஜி^{ஸு} வு^{ஸு}ஷா^{ஸு}ஜ^{ஸு}வெ^{ஸு}சு | வாஷாண ஸ்ரீவ^{ஸு}கா^{ஸு}
 யா^{ஸு}தி ஸ^{ஸு}ரு^{ஸு}ஜ^{ஸு}ஸு^{ஸு}நக^{ஸு}ஸு^{ஸு}வெ^{ஸு}சு ||) “பாஷாணச் சிவசம்ஸ்காராத்
 புத்திமுக்தி பாதோபவேத் | பாஷாணச் சிவநாம்யாதி சூதாஸ்து
 நகதம்பவேத்” எனக் கந்தகாலோத்தரங் கமுறுகின்றமையானும்
 எல்லா வருணத்தார்த்தும் யோகஞான யோக்ஷங்க ளுண்டாமென்
 றல் சாதம். இந்நியாயத்திற்கே இவ்வியாசம் ௨௬-வது வினாவிடைக்
 கண்ணும் வேண்டிய பிரமாணங்கள் விளக்கினும், அவற்றினையு முய்
 த்துணர்க. முத்திபெற்றவராகத் திருத்தொண்டர் புராணத்திடை
 வெளியாம் அறுபத்துமூவரும் பங்குலத்தானெவு முணர்க,

நான்காம் வருணத்திற் சந்நியாசியில்லைவெனச் சிலர் விளம்
 புப. சிந்திய விசுவசாதாக்கியத்திற் பிராமணர்முதற் பத்துச்சாதி
 யார்க்கும் பிராமசரியம், கிருகத்தம், வானப்பிரத்தம், சந்நியாசமெனு
 நான்காச்சிரமமு முண்டென்று விதித்தல் பெறப்படுதலானும்; பிர
 மாண்டபுராணத்திற் கிருதயுகத்திற் பிராமணசந்நியாசி முக்கியன்,
 திரோதாயுகத்தில் கூத்திரியசந்நியாசி முக்கியன், துவாபரயுகத்தில்
 வைசியசந்நியாசி முக்கியன், கலியுகத்திற் சூத்திரசந்நியாசி முக்கிய
 னெனுநியதி பெறப்படுதலானும் அவர் விளம்பல் அணுத்துணையும்
 பொருந்தாதென மறுக்க. இராமாயணத்திற் கிருதயுகமுத னன்கு
 யுகத்திலும் முறையே பிராமணர்முதலிய நான்குவருணத்தார்க்குந்
 தபோமுக்கியங் கூறப்படுதலும், சுப்பிரபேதத்திற் பிராமணரும்
 கூத்திரியரும் வைசியரும் சுத்தகுலத்துதித்த சூத்திரருமாகிய நால்
 வருமே ஆசாரியராவெனத் துலக்குதலும் மேலிய நியாயத்தி
 னையே விளக்குகின்றன. இவற்றை யினிதுணர்கின்ற நீ சிவாநந்தா
 நபவ சுவா நபுதியில்லாக் குலாபிமானமுடையவ ரெவரோ அவரோ

தங்குலத்தினை யெவ்வாற்றாறு முயர்த்தி யுயர்த்திக்கொண்டிருப்பர் அவர் பிராந்தரிற் பிராந்தனொனவு முணரக்கடவை.

(சு0)

கீட.—பெருமான் ! நூலனைத்திற்குந் தாயுந் தந்தையுமாக வுள்ள வேதாகமங்களின் முடிவான வேதாந்த சித்தாந்த சமரசமே மெய், இதனை யுய்த்துரையாச்சொற் பொய் யெனவுணரலுற்றேன். நின் றிருவடித் தாமகாகளைப் பன்முறை பணியலுற்றேன். ஏற்ற ருள்க. மற்றையது மற்றைநாள் வினாதற்கு இற்றைநா ளின்னருள் புரிந்திடுக.

குரு.—ஓ மெய்யி னிலைஇய தலையன்புடையாய் ! நன்று நன்று; அன்னண மவனருளே யொன்றிநின் றருள்புரிக.

வேதத்தைக்குறித்த

க - வது வியாச முற்றிற்று.

குமரகுருபரன் திருவடிவாழ்க.

* *

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௪	௨௪	தலவராகோபநிஷத்	தலவகாரோபநிஷத்
௬௩	௩	பெருடையார்	பெயருடையார்
௬௬	௧௧	புராணங்களை	புராணங்களை
௪௨	௮	வருடங்கட்கிடையிற்	வருடங்களாதற்கிடையிற்
௫௫	௧௨	சாகவர்	சாகவர்
௬௦	௮	அந்த	அந்த
௬௧	௬	விஜயங்கேட்	விஜயங்கேட்
௬௨	௬௦	ஸாஹு	ஸாஹு
”	௩௧	பிந்து	பிந்து
௮௦	௨	விராட	விராட
”	௩	ஸ்திரீரத்	ஸ்திரீரத்

எக - வது பக்கம் ௨௨ - வது வரி யீற்றில் “அரற்றுக்கின்றது உம்” என விருக்கவேண்டிய அளபெடையேறிய மொழி.— ‘அரற்றுக்கின்றது உம்’ எனப் பிரித்திருக்கிறது. இத்தவறு முடிவான திருத்தலானதன்மேல் பதிப்பவர்களா லுண்டாயிற்று.